

อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยกับความสำเร็จในอาชีพ

นายภรณ์ ปักขานนท์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทสาขาสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
พ.ศ. 2552

Leading Thai Film Actors' Sense of Identity and Career Achievement

Mr. Parun Paksanont

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirement for
the Degree of Master of Communication Arts
School of Communication Arts
Sukhothai Thammathirat Open University
2009

หัวข้อวิทยานิพนธ์	อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยกับความสำเร็จในอาชีพ
ชื่อและนามสกุล	นายภรณ์ ปักขานนท์
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา	1. รองศาสตราจารย์สุนัน อยู่สิน 2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกานดา วรพันธุ์พงศ์

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2553

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมาน งามสนิท)

npk

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สุมน อยู่สิน)

gman say

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกานดา วรพันธุ์พงศ์)

అనుబంధం

ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. สุจินต์ วิสุทธิรานนท์)

ชื่อวิทยานิพนธ์ อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยกับความสำเร็จในอาชีพ

ผู้วิจัย นายภรณ์ ปักยานนท์ รหัสนักศึกษา 2461502714 **ปริญญา** นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา (1) รองศาสตราจารย์สุมน อยุ่สิน (2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกานดา วรพันธุ์พงศ์
ปีการศึกษา 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง (2) ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างคือ นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514-2552 โดยคัดเลือกจากผู้ที่มีจำนวนผลงานการแสดงภาพยนตร์โดยรับบทเป็นนักแสดงนำไม่น้อยกว่า 10 เรื่อง หรือได้รับรางวัลนักแสดงนำภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากสถาบันที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นชาย 6 คน หญิง 6 คน รวมเป็น 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบบุคลิกภาพ และแบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้าง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า (1) อัตลักษณ์ของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้มีบุคลิกภาพแบบนักสังเกตการณ์ ปกป้องความเป็นส่วนตัว แยกตัวจากคนอื่น มีทัศนคติต่อตนเองในทางบวกคือพอใจในรูปร่าง หน้าตา สุขภาพของตนเอง มีความภูมิใจในการเป็นนักแสดง มีแนวทางในการดำเนินชีวิตคือ ทำวันนี้ให้ดีที่สุด โดยมีบุคคลในครอบครัวและบุคคลในวงการบันเทิงเป็นตัวอย่าง มีทัศนคติต่อสังคมไทยว่าเป็นสังคมที่สนใจวัตถุนิยมมากเกินไป และมีปัญหาทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ส่วนทัศนคติต่อสังคมโลกนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความห่วงใยต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมซึ่งเกิดจากการกระทำของมนุษย์ ด้านทัศนคติต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในอาชีพนี้ต้องมีวินัย มีความตั้งใจจริง และมีความรับผิดชอบ รักษาชื่อเสียงของตนเอง รวมทั้งต้องมีความสามารถหรือมีพรสวรรค์ในการแสดง และมีคุณสมบัติในการเป็นนักแสดงที่ดี (2) ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คือ สถาบันครอบครัวและสถาบันศาสนา ซึ่งมีส่วนในการหล่อหลอมความคิด แนวทางการดำเนินชีวิต และการทำงานให้ประสบความสำเร็จ ส่วนปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จในอาชีพการแสดงคือ การศึกษาในด้านการแสดง โดยกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าประสบการณ์และพรสวรรค์มีความสำคัญกว่า

คำสำคัญ อัตลักษณ์ นักแสดงนำภาพยนตร์ไทย ความสำเร็จในอาชีพ

Thesis title: Leading Thai Film Actors' Sense of Identity and Career Achievement

Researcher: Mr. Parun Paksanont; ID: 2461502714; **Degree:** Master of Communication Arts;

Thesis advisors: (1) Sumon Yuesin, Associate Professor; (2) Sukanda Worapunpong,

Assistant Professor; **Academic year:** 2009

Abstract

The objectives of this study are to investigate: (1) The sense of identity among leading Thai film actors who have enjoyed successful careers; and (2) factors forming their identity.

This qualitative research obtained data through personality tests and structured interviews with 6 actors and 6 actresses who had enjoyed successful acting careers. From 1971 to 2009, they had leading roles in no fewer than 10 films or received a Best Actor in a Leading Role award from an established film-industry agency. A descriptive-analytic approach was used in data analysis.

Results: (1) Most samples were classified as “observers” in their personality test, maintained their privacy, isolated themselves from others, had positive self-esteem regarding their bodies, looks and health and were proud of being actors. Their philosophy was to make each day the best by using family members and fellow entertainment-industry workers as role models. They regard Thai society as too materialistic and full of political, economic and social problems, while their perspective on world society was that there were many man-made environmental problems. They felt that (a) their acting career was not stable and (b) those who did manage to succeed had good discipline, were focused, felt a strong sense of responsibility, were able to maintain a good reputation and possessed talent and other characteristics that made a good actor. (2) Factors shaping the identity of most samples were family and religious institutions, both of which had an influence on their ideas, philosophy and career success. Formal training in acting was considered less important, believing instead that experience and talent were more important.

Keywords: Identity, leading Thai film actors, career achievement

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์ศุมน อยู่สิน สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชที่กรุณาให้คำแนะนำ และกรุณาช่วยแก้ไขตลอดมาจนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.สมาน งามสนิทที่กรุณาเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แก่ผู้วิจัยในครั้งนี้ และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกานดา วรพันธุ์พงศ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำหลายประการ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สดีโส พันธุ์มโกล ด้วยความเคารพอย่างยิ่งที่กรุณามอบความรู้ความเข้าใจ และประสบการณ์ที่เกี่ยวกับศิลปะการแสดงซึ่งมีความสำคัญเป็นอันมากต่อชีวิตของผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง 12 ท่านด้วยความเคารพและนับถืออย่างยิ่งที่ช่วยกรุณาสละเวลาที่มีค่าอย่างยิ่งของท่านเพื่อให้สัมภาษณ์ในการทำวิทยานิพนธ์แก่ผู้วิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณผู้ช่วยติดต่อประสานงานทุกท่านที่ช่วยดำเนินการจนผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์นักแสดงนำภาพยนตร์ทุกท่านได้สำเร็จเรียบร้อย

ขอขอบพระคุณ คุณจิตติมา คุณศิริานนท์ (พีจิง) และคุณนิมิตร พิพิธกุล (ครูหนัด) ด้วยความเคารพที่กรุณาให้คำแนะนำในการสร้างแบบสัมภาษณ์ที่มีคุณภาพเพื่อนำมาใช้สัมภาษณ์นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยในครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนนักแสดงผู้น่ารัก ได้แก่คุณธีระยุทธ ปรัชญาบำรุง (พีตี้) คุณนิมิตร ลักษมีพงศ์ (เทรค) คุณสุธิพร ดวงรัตนตรัย (ปุกกี้) และคุณวราพรณ์ บุญนาค (จวน) ที่ช่วยสละเวลาในการให้สัมภาษณ์แก่ผู้วิจัยเพื่อปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ก่อนทำการวิจัยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

Thank you so much to Heath Ledger for the characteristic identity of the Joker in the Dark Knight movie.

กราบมัสการพระพุทธเจ้าที่ทรงค้นพบหลักไตรลักษณ์ ได้แก่ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ขอขอบพระคุณคุณสุสดี บุรณะนนท์ (พีปุย) ที่กรุณาอนุญาตให้ผู้วิจัยทำงานหลายครั้งเพื่อมาเรียนต่อปริญญาโทและให้ความช่วยเหลือในเรื่องที่สำคัญหลายประการแก่ผู้วิจัยจนกระทั่งทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ในที่สุด

กราบขอบพระคุณคุณแม่ ที่ให้กำเนิดและเลี้ยงดูผู้วิจัยตลอดมา และกราบขอบพระคุณ คุณยายธารี บุญนาค ผู้ให้ความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแก่หัวใจของผู้วิจัยตลอดกาล

และสุดท้ายขอบคุณลูกทั้งสองคน ได้แก่ เด็กหญิงณัจฉรินทร์ ปักยานนท์ และเด็กชายสรรค์สร้าง ปักยานนท์ ที่เป็นบ้าน ความงดงาม และความรักที่แท้จริงของชีวิต

นายภรณ์ ปักยานนท์

มิถุนายน 2553

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและประเด็นปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	8
ความเป็นมาของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทย	8
นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยคู่แรกของประเทศไทย	8
นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่สร้างโดยคนไทย.....	9
ยุคทองของภาพยนตร์ไทย	10
ยุคสงครามโลกครั้งที่สอง	11
ยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง	11
ยุคของผู้กำกับภาพยนตร์และการนำภาพยนตร์ไทยออกสู่ตลาดโลก	13
ทฤษฎีอัตลักษณ์	18
แนวคิดเรื่องตัวตนและอัตลักษณ์	20
แนวคิดเรื่องนปถลักษณ์	21
แนวคิดเรื่องเทคนิคการแสดง เดอะเมคธอด	24
แนวคิดเรื่องคุณสมบัติที่ดีของนักแสดง	31
แนวคิดเรื่องกระบวนการที่อัตลักษณ์ส่วนบุคคลกลายมาเป็นอัตลักษณ์ทางสังคม และ	
กระบวนการที่สังคมหล่อหลอมอัตลักษณ์ปัจเจกขึ้นมา	37
หลักธรรมสำหรับการประสบความสำเร็จจากพระไตรปิฎกโดยพระธรรมปิฎก	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	48
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	48
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	49
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	50
ข้อมูลทางด้านประชากร	50
ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทย	57
อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง.....	63
บุคลิกภาพ	63
ทัศนคติต่อตนเอง	65
ทัศนคติต่อสังคม	73
ทัศนคติต่ออาชีพทางการแสดง	78
เทคนิคการแสดงภาพยนตร์	102
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	161
สรุปผลการวิจัย	161
อภิปรายผล.....	172
ข้อเสนอแนะ.....	175
บรรณานุกรม.....	177
ภาคผนวก.....	179
ก รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....	180
ข แบบสอบถาม.....	182
ประวัติผู้วิจัย.....	197

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่าง	50
ตารางที่ 4.2 แสดงสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่าง	51
ตารางที่ 4.3 แสดงศาสนาของกลุ่มตัวอย่าง	52
ตารางที่ 4.4 แสดงระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง	53
ตารางที่ 4.5 แสดงรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง	54
ตารางที่ 4.6 แสดงน้ำหนักและส่วนสูงของกลุ่มตัวอย่าง	56
ตารางที่ 4.7 แสดงเชื้อชาติและสัญชาติของกลุ่มตัวอย่าง	57
ตารางที่ 4.8 แสดงลักษณะอาชีพของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง	58
ตารางที่ 4.9 แสดงสถานที่เกิดของกลุ่มตัวอย่าง	59
ตารางที่ 4.10 แสดงฐานะทางเศรษฐกิจ ลักษณะครอบครัว ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และ จำนวนพี่น้องในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	60
ตารางที่ 4.11 แสดงการเรียนรู้การแสดงก่อนเข้าสู่การแสดงภาพยนตร์ของกลุ่มตัวอย่าง	61
ตารางที่ 4.12 แสดงการเรียนรู้การแสดงและวิธีการศึกษาการแสดงเมื่อเข้าสู่การแสดงแล้ว...	62
ตารางที่ 4.13 แสดงลักษณะบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง	63
ตารางที่ 4.14 แสดงทัศนคติต่อรูปร่าง อวัยวะที่ชอบและเหตุผลที่ชอบ	65
ตารางที่ 4.15 แสดงทัศนคติต่อหน้าตา อวัยวะที่ชอบและเหตุผลที่ชอบ	66
ตารางที่ 4.16 แสดงทัศนคติต่อสุขภาพของตนเอง และวิธีดูแลสุขภาพ	67
ตารางที่ 4.17 แสดงแนวทางดำเนินชีวิตในแบบที่ต้องการ และวิธีดำเนินชีวิตในแบบที่ต้องการ	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.18 แสดงลักษณะของบุคคลตัวอย่าง และเหตุผลที่เลือกบุคคลตัวอย่าง	69
ตารางที่ 4.19 แสดงลักษณะของสิ่งที่ชอบในตนเอง สิ่งที่ชอบในตนเองและเหตุผลที่ชอบ	71
ตารางที่ 4.20 แสดงลักษณะของคติประจำใจ และคติประจำใจ.....	72
ตารางที่ 4.21 แสดงลักษณะปัญหาสังคมในประเทศไทยผลของปัญหาและวิธีแก้ไขปัญหา	73
ตารางที่ 4.22 แสดงลักษณะปัญหาสังคมระดับโลก ผลของปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหา	75
ตารางที่ 4.23 แสดงเหตุผลที่ตัดสินใจเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์	78
ตารางที่ 4.24 แสดงลักษณะการปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดง และการปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพ นักแสดงภาพยนตร์	79
ตารางที่ 4.25 แสดงลักษณะความคิดเห็นต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์	80
ตารางที่ 4.26 แสดงความสำคัญของวินัย ความตั้งใจจริง และความรับผิดชอบ	84
ตารางที่ 4.27 แสดงความสำคัญของพรสวรรค์ต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่พรสวรรค์ มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	86
ตารางที่ 4.28 แสดงลักษณะของปัจจัยที่ทำให้มีความสามารถทางการแสดง	87
ตารางที่ 4.29 แสดงลักษณะความใกล้ชิดและความช่วยเหลือของสังคมนักแสดงภาพยนตร์ไทย	89
ตารางที่ 4.30 แสดงการเข้าสังคมหรือการพบบุคคลในวงการภาพยนตร์กับผลต่อความสำเร็จใน อาชีพการแสดง และผลต่อความสำเร็จในอาชีพนักแสดงภาพยนตร์	91
ตารางที่ 4.31 แสดงความคิดเห็นต่อความสำเร็จระหว่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถ มากกับนักแสดงที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์ และสาเหตุที่นักแสดง นำภาพยนตร์ประสบความสำเร็จในอาชีพ	93
ตารางที่ 4.32 แสดงเป้าหมายของตนเองต่ออาชีพนักแสดง และวิธีปฏิบัติเพื่อให้เป้าหมายของ ตนเองบรรลุผลสำเร็จ	96

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.33 แสดงความภาคภูมิใจในการเป็นนักแสดง และเหตุผลที่มีความภาคภูมิใจ	98
ตารางที่ 4.34 แสดงลักษณะการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดงภาพยนตร์ และวิธีการรักษาชื่อเสียง	100
ตารางที่ 4.35 แสดงความสำคัญของความเชื่อในเรื่องสมมติต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความเชื่อในเรื่องสมมติมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์.....	102
ตารางที่ 4.36 แสดงความสำคัญของความเข้าใจสถานการณ์จำลองต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความเข้าใจในสถานการณ์จำลองมีความสำคัญต่อการแสดง.....	105
ตารางที่ 4.37 แสดงความสำคัญของจินตนาการต่อการแสดงภาพยนตร์และเหตุผลที่จินตนาการมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	108
ตารางที่ 4.38 แสดงความสำคัญของสมาธิต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่สมาธิมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	111
ตารางที่ 4.39 แสดงความสำคัญของการแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติต่อการแสดง และเหตุผลที่การแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	114
ตารางที่ 4.40 แสดงความสำคัญของการรับส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่นต่อการแสดงภาพยนตร์และเหตุผลที่การรับส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่นมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	117
ตารางที่ 4.41 แสดงความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทต่อการแสดงภาพยนตร์และเหตุผลที่การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	121
ตารางที่ 4.42 แสดงความสำคัญของจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์และเหตุผลที่จังหวะและความเร็วที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	124
ตารางที่ 4.43 แสดงความสำคัญของการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่การนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	126

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.44 แสดงความสำคัญของความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดง ออกต่อการแสดงภาพยนตร์และเหตุผลที่ความชอบในศิลปะและความต้องการที่ จะแสดงออกมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	133
ตารางที่ 4.45 แสดงความสำคัญของความพร้อมของร่างกายและเสียงต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความพร้อมของร่างกายและเสียงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	137
ตารางที่ 4.46 แสดงความสำคัญของความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่าง เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก ที่จะแสดงออกมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	141
ตารางที่ 4.47 แสดงความสำคัญของความพร้อมของประสาทสัมผัสต่อการแสดงภาพยนตร์ และ เหตุผลที่ความพร้อมของประสาทสัมผัสมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ...	145
ตารางที่ 4.48 แสดงความสำคัญของความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์.	149
ตารางที่ 4.49 แสดงความสำคัญของความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมา ปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่ รอบตัวและนำมาปรับใช้มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์.....	153
ตารางที่ 4.50 แสดงเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่เทคนิคการแสดงภาพยนตร์มีความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดง....	156

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและประเด็นปัญหา

ภาพยนตร์เป็นสื่อให้ความบันเทิงที่มีอยู่ในสังคมไทยมาเป็นเวลานานร้อยปี โดยเริ่มต้นจากการที่ชาวตะวันตกได้แก่ เอส.จี.มาร์ชอฟสกี (S.G. MARCHOVSKY) และคณะนำเอาภาพยนตร์ของพี่น้องตระกูลลูมิเอร์ (Lumiere) แบบที่เรียกว่า ซีนีมาโตกราฟ (Cinematograph) เข้ามาฉายในกรุงสยาม ซึ่งถือได้ว่าเป็นการฉายภาพยนตร์ให้สาธารณะชนดูเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ.2440

หลังจากนั้นกิจการที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ในประเทศไทยที่ดำเนินการโดยชาวต่างชาติ ก็มีความเจริญพัฒนาต่อเนื่องมาเป็นลำดับ จนกระทั่งในปี พ.ศ.2466 จึงเกิดมีภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกที่มีการถ่ายทำในเมืองไทยคือเรื่อง นางสาวสุวรรณ ผู้สร้างคือบริษัทภาพยนตร์ยูนิเวอร์แซล (Universal) โดยใช้นักแสดงทั้งหมดในภาพยนตร์เป็นคนไทย มีผู้แสดงที่รับบทบาทสำคัญได้แก่ นางสาวเสงี่ยม นาวีเสถียร นางรำในกรมมหรสพหลวง แสดงเป็นนางสาวสุวรรณ ขุนรามภรต ศาสตร (ยม มงคลนัฏ) ตัวโขนพระรามของกรมศิลปากรแสดงเป็น นายกล้าหาญ ตัวพระเอก และหลวงภรตกรรมโกศล (มงคล สุมณนัฏ) สมุหบาญชี แสดงเป็นนายกองแก้ว ตัวโง่ ภาพยนตร์เรื่อง นางสาวสุวรรณออกฉายในกรุงสยามเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ.2466 ท่ามกลางความตื่นเต้นของประชาชน (โดม สุวงศ์, 2533 : 12-15)

ตั้งแต่ภาพยนตร์เรื่องนางสาวสุวรรณออกฉายในฐานะภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกเมื่อปี พ.ศ.2466 จวบจนปัจจุบันประเทศไทยสร้างภาพยนตร์ไทยที่ใช้นักแสดงนำเป็นคนไทยเป็นจำนวนหลายร้อยเรื่อง โดยจุดเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในอุตสาหกรรมภาพยนตร์เริ่มเกิดขึ้นในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สองที่ประเทศไทยจึงมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจค่อนข้างสูง ประเทศไทยเริ่มเข้าสู่การเร่งรัดพัฒนาด้วยการออกแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเกิดความเฟื่องฟูโดยช่วงปี พ.ศ.2500 ถึง พ.ศ. 2512 มีการสร้างภาพยนตร์ไทยเฉลี่ยปีละประมาณ 60-70 เรื่อง (โดม สุวงศ์, 2533 : 40-41)

ภาพยนตร์ไทยที่สร้างในช่วงนี้ส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์ไทยพากย์ที่สร้างด้วยฟิล์ม 16 ม.ม. สีธรรมชาติ ดาราคู่ขวัญที่ถือได้ว่าเป็นดาราผูกขาดการแสดงเกือบครึ่งหนึ่งของภาพยนตร์ ที่ออกฉายในแต่ละปีคือ มิตร ชัยบัญชา กับ เพชรา เชาวราษฎร์ (โดม สุขวงศ์, 2533 : 40-42)

ต่อมาในราวปี พ.ศ.2514 ถึง 2536 ได้เกิดการปรับเปลี่ยนและแสวงหาแนวทางใหม่ในวงการภาพยนตร์ไทย ตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงระบบถ่ายทำจาก 16 ม.ม. มาเป็นระบบ 35 ม.ม. มาจนถึงจุดเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการเลือกดารานำแสดงในภาพยนตร์จากการเสียชีวิตขณะทำการถ่ายทำภาพยนตร์ของ มิตร ชัยบัญชา ผู้ซึ่งเคยเป็นเสมือนแม่เหล็กดึงดูดให้ผู้ชมเดินทางมาดูภาพยนตร์และทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีความมั่นใจในการลงทุนสร้างภาพยนตร์ของตนเอง ส่งผลให้เกิดความพยายามสร้างคู่ขวัญใหม่ขึ้นมาแทนคู่ขวัญ มิตร-เพชรา เดิม ทำให้เกิดดาราคู่ขวัญขึ้นมาใหม่อีกหลายคู่ได้แก่ สมบัติ - อรัญญา 97 เรื่อง , สรพงษ์ - นาวรัตน์ 63 เรื่อง , ทูน - จารุณี 17 เรื่อง และ สันติสุข - จินตหรา 33 เรื่อง

จากภาพรวมของการสร้างภาพยนตร์ไทยในช่วงปี พ.ศ. 2513 ถึง พ.ศ. 2536 ได้สะท้อนให้เห็นความสำคัญของผู้แสดงนำในภาพยนตร์หรือ พระเอก นางเอกที่มีต่อวงการภาพยนตร์ไทย 3 ด้านคือ ด้านผู้สร้างภาพยนตร์ ด้านผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์หรือสายหนัง และด้านผู้ชมภาพยนตร์

ด้านผู้สร้างภาพยนตร์ในยุคนั้นการสร้างภาพยนตร์จะคำนึงถึงดารานำแสดงเป็นอันดับแรก การเลือกพระเอกนางเอก ต้องเป็นผู้ที่ได้รับความนิยมจากประชาชนโดยไม่คำนึงว่าพระเอกนางเอกคนนั้นจะมีลักษณะเหมาะสมกับบทหรือไม่ ประกอบกับยุคนั้นผู้จัดจำหน่ายหรือสายหนังเป็นผู้มีอิทธิพลต่อการสร้างภาพยนตร์ กล่าวคือ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ออกทุนในการสร้าง เนื่องจากผู้สร้างภาพยนตร์ยังเป็นผู้สร้างรายเล็ก หรือผู้สร้างอิสระ ยังไม่เป็นในรูปของบริษัทหรือค่ายใหญ่ เช่นในปัจจุบัน สายหนังจึงมีส่วนในการกำหนดเรื่อง และตัวผู้แสดงนำ ด้วยเหตุผลทางการตลาด ถ้าหนังเรื่องนั้นมีเนื้อหาดี แต่ผู้แสดงนำไม่ใช่ดาราที่ได้รับความนิยมจากประชาชนทั่วประเทศ โอกาสที่จะขาดทุนก็มีมาก ดังนั้นสายหนังจึงไม่กล้าเสี่ยงที่จะใช้ดาราใหม่ ๆ ผู้สร้างภาพยนตร์ก็ต้องทำตามฉันทานุกิจจะไม่มีทุนในการสร้างภาพยนตร์ การสร้างดาราขึ้นมาใหม่ในยุคนั้นจึงมีน้อยมาก มักจะวนเวียนอยู่เฉพาะดาราคู่ขวัญไม่กี่คู่ เช่น มิตร-เพชรา สมบัติ-อรัญญา สรพงษ์-นาวรัตน์ ทูน-จารุณี และสันติสุข-จินตหรา ทำให้ภาพยนตร์ ที่ดาราเหล่านี้แสดงในฐานะพระเอกนางเอกมีเป็นจำนวนมาก ได้แก่ สมบัติ เมทะน 302 เรื่อง สรพงษ์ ชาตรี 409 เรื่อง ทูน หิรัญทรัพย์ 193 เรื่อง สันติสุข พรหมศิริ 118 เรื่อง และจินตหรา สุขพัฒน์ 45 เรื่อง ในกรณีของสมบัติ เมทะนี ถือได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ทางการแสดงภาพยนตร์ในระดับโลก ซึ่งถ้าจะนับผลงานการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงท่านนี้ มีผลงานทางการแสดงภาพยนตร์ สร้างผลงานโดยรับบททั้งพระเอกและบทอื่น ๆ มากที่สุดในโลกถึงจำนวน 617 เรื่อง จนหนังสือกินเนสส์บุ๊ก ออกเวิลด์ เรคคอร์ด ต้องบันทึกสถิติ

ดังกล่าวไว้ (ท่านขุน บุญราศรี 2549 : 150) เนื่องจากไม่มีนักแสดงชาติใดเคยสร้างสถิติผลงานการแสดงภาพยนตร์ด้วยจำนวนมากมาเช่นนี้มาก่อน ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะมีการทำลายสถิตินี้ลงได้ในอนาคต

ถึงแม้ว่าในปัจจุบัน วงการภาพยนตร์ไทยจะพัฒนาขึ้นเป็นอุตสาหกรรมภาพยนตร์มีบริษัท หรือค่ายภาพยนตร์เป็นนายทุนในการสร้างโดยไม่ต้องอาศัยสายหนังอีกต่อไป การคัดเลือกดารารับงานจึงคำนึงถึงความเหมาะสมกับบุคลิกของตัวละครในบท ไม่ผู้คิดตัวดารา แต่จะไปให้ความสำคัญกับผู้กำกับนักแสดงมากกว่า จึงมีดาราใหม่ ๆ เข้ามาสู่วงการตลอดเวลา บางคนแสดงเพียงเรื่องเดียวแล้วก็หายไป บางคนแสดงติดต่อกันหลายเรื่องและประสบความสำเร็จได้รับรางวัลการแสดงจากสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการแสดงภาพยนตร์อย่างมากมา อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีนักแสดงเกิดขึ้นใหม่ตลอดเวลา แต่นักแสดงรุ่นเก่า เช่น สมบัติ เมทะนี สรพงษ์ ชาตรี ฑูณ หิรัญทรัพย์ สันติสุข พรหมศิริ อรัญญา นามวงศ์ เนาวรัตน์ ยุกตะนันท์ จารุณี สุขสวัสดิ์ จินตหรา สุขพัฒน์ หรือนักแสดงรุ่นใหม่ เช่น แอน ทองประสม ชาคริต แย้มนาม ก็ได้รับการกล่าวขวัญถึงและได้รับการยกย่องจากสังคมทั้งในด้านการแสดง และการเป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม การที่ผู้แสดงเหล่านี้สามารถรักษาชื่อเสียงของตนเอง มีงานแสดงอย่างต่อเนื่อง และเป็นที่ชื่นชมของผู้ชมอยู่เสมอ ก็เนื่องมาจาก ความมีอัตลักษณ์ของตนเอง ซึ่งคำว่า อัตลักษณ์ หมายถึง การกำหนดขอบเขตว่าคนแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะตัวอย่างไร เหมือนหรือแตกต่างจากคนอื่นอย่างไร

จากการศึกษาภาพรวมของการสร้างภาพยนตร์ไทย ทำให้เห็นความสำคัญของดารานำแสดงในภาพยนตร์ไทยที่มีต่อวงการภาพยนตร์และสังคมไทย ซึ่งดารานำแสดงภาพยนตร์ไทยเปรียบเหมือนแม่เหล็กดึงดูดให้ผู้ชมเข้าชมภาพยนตร์ ทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์และสายหนังมีความมั่นใจในการลงทุนสร้างภาพยนตร์ นอกจากนี้ดารานำแสดงภาพยนตร์ไทยยังเป็นแบบอย่างในด้านบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความตั้งใจในการประกอบอาชีพ และการอุทิศตนเพื่อสังคม เป็นแบบอย่างให้แก่เยาวชน ซึ่งมักจะนำเอาดารานำแสดงมาเป็นแบบอย่างในด้านต่าง ๆ อยู่เสมอ

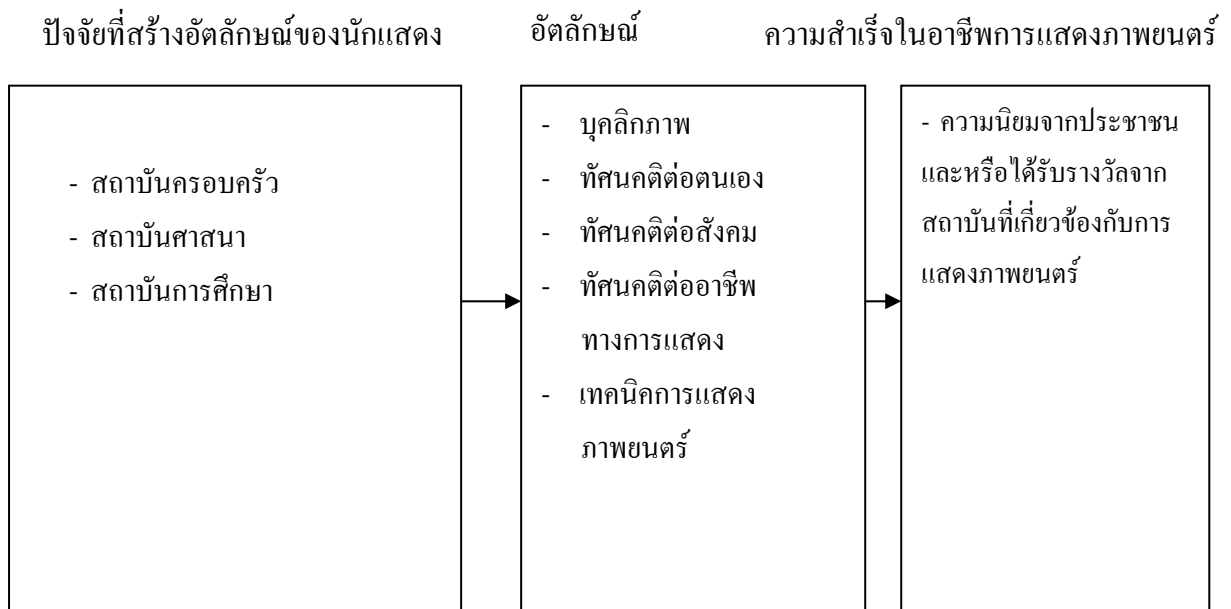
ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าการที่ดารานำแสดงภาพยนตร์ไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันที่ประสบความสำเร็จในการแสดงโดยได้รับรางวัลจากสถาบันต่าง ๆ รวมทั้งการได้รับความนิยมนับจากประชาชนนั้น เป็นผู้ที่มียุทธศาสตร์ที่โดดเด่นอย่างไร มีทัศนคติมุมมองต่อชีวิตอาชีพและสังคมอย่างไร มีปัจจัยใดบ้างที่หล่อหลอมอัตลักษณ์ของบุคคลเหล่านั้นให้มีคุณสมบัติเป็นนักแสดงที่ดีจนประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาอัตลักษณ์นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง

2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง

3. กรอบแนวคิด

4. ขอบเขตการวิจัย

4.1 ศึกษากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพเฉพาะตั้งแต่ปี พ.ศ.2514 - 2552 โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่มีจำนวนผลงานการแสดงภาพยนตร์สูงสุด หรือได้รับรางวัลนักแสดงนำภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากสถาบันที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ จำนวน 12 คน แบ่งเป็นชาย 6 คน หญิง 6 คน การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการสอบถาม โดยใช้แบบสอบถามวัดบุคลิกภาพและวิธีการสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้าง เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา อัตลักษณ์และความสำเร็จในอาชีพแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ

4.2 การวิจัยครั้งนี้จะวิเคราะห์ห้อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพโดยใช้ทฤษฎีสัญลักษณ์เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์บุคลิกภาพ

4.3 การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการตั้งแต่เดือนตุลาคม 2551 ถึงกุมภาพันธ์ 2552 เป็นเวลา 5 เดือน

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 **อัตลักษณ์** หมายถึง ลักษณะที่สำคัญของบุคคลซึ่งกำหนดขอบเขตว่าเราเป็นใคร เราเหมือนหรือต่างจากคนอื่นอย่างไร มีใครเป็นสมาชิกกลุ่มเดียวกับเราบ้าง เราควรมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไร และคนอื่นควรสานสัมพันธ์กับเราอย่างไร รวมทั้งพฤติกรรมหรือท่าทีที่บุคคลแสดงออกให้เห็นอย่างสม่ำเสมอ

5.2 **นพลักษณ์** หมายถึง คำสอนโบราณของกลุ่มอิสลามนิกายซุนนีที่ใช้อธิบายบุคลิกภาพของบุคคลที่แตกต่างกัน ซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็นแนวคิดที่ทำให้เกิดความเข้าใจในบุคลิกภาพดังกล่าวได้อย่างเป็นรูปธรรมโดยได้รับการยอมรับและนำไปใช้ทั้งในและนอกประเทศอย่างแพร่หลาย ซึ่งได้แบ่งบุคลิกภาพของบุคคลออกเป็น 9 ประเภท ได้แก่

5.2.1 **คนลักษณะหนึ่ง หรือคนสมบูรณ์แบบเป็นผู้วิจารณ์ตนเองและผู้อื่น** เชื่อว่าวิธีที่ถูกต้องมีเพียงวิธีเดียว รู้สึกว่าตนเองมีจริยธรรมเหนือคนอื่น

5.2.2 **คนลักษณะสอง หรือผู้ให้เป็นผู้ต้องการความรัก** การยอมรับ อุทิศตนเพื่อสนองความต้องการของคนอื่น

5.2.3 **คนลักษณะสาม หรือ นักแสดง** เป็นผู้สร้างผลงานและความสำเร็จเพื่อให้เป็นที่รัก ยึดติดกับภาพลักษณ์ ชอบแข่งขัน มีบุคลิกภาพภายนอกเป็นเลิศ

5.2.4 **คนลักษณะสี่ หรือ คนโศกซึ่ง** เป็นผู้ที่มักมีอารมณ์ศิลปิน มีอารมณ์โศกเศร้าอ่อนไหวง่าย มักหมกมุ่นกับเรื่องของคนรักหรือเพื่อนที่จากไป

5.2.5 **คนลักษณะห้า หรือนักสังเกตการณ์** เป็นผู้ที่ปกป้องความเป็นส่วนตัว รักษาระยะห่างทางอารมณ์กับคนอื่น ไม่ชอบเข้าไปพัวพันกับอะไร แยกตัวจากความรู้สึกตนเอง แยกตัวจากคนอื่น

5.2.6 **คนลักษณะหก หรือ นักบุจอ** เป็นผู้ที่จิกจก ถูกเกาะกุมด้วยความสงสัย มีความรับผิดชอบสูง คิดมากกว่าลงมือทำ

5.2.7 **คนลักษณะเจ็ด หรือ นักลี้มขมรส** เป็นผู้ที่ต้องการอยู่ในอารมณ์ดีเสมอ ระวังมีความสุข ชอบผจญภัย กระตุ้นให้คนอื่นอยู่ใกล้มีชีวิตชีวา เป็นผู้รู้สิ่งต่าง ๆ มากมายแต่รู้แบบผิวเผิน

5.2.8 คนลักษณะแปด หรือ เจ้านาย เป็นผู้ที่ชอบต่อสู้ ปกป้องคุ้มครองยืนหยัดเพื่อตนเองและเพื่อน แสดงอำนาจและความโกรธอย่างเปิดเผย สร้างความสัมพันธ์ผ่านการเผชิญหน้าแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน

5.2.9 คนลักษณะเก้า หรือ นักไถ่เกลีย์ เป็นผู้ที่มองเห็นมุมมองต่าง ๆ อย่างรอบด้าน ให้ความสำคัญกับความต้องการของคนอื่นจนละเลยความต้องการของตนเอง เข้ากับผู้อื่นได้ง่ายไม่ค่อยขัดแย้งกับใคร มักแสดงความโกรธแบบอ้อม ๆ

5.3 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวทางกายภาพ และอุปนิสัยใจคอของนักแสดง

5.4 ทักษคติต่อตนเอง หมายถึง แนวความคิดเห็นของนักแสดงที่มีต่อตนเองทางกายภาพ อุปนิสัยใจคอ และแนวทางการดำเนินชีวิตในอุดมคติ

5.5 ทักษคติต่อสังคม หมายถึง แนวความคิดเห็นของนักแสดงที่มีต่อสังคมความคาดหวังของสังคม และการปรับตัวเมื่ออยู่ในสังคม

5.6 ทักษคติต่ออาชีพทางการแสดง หมายถึง แนวความคิดเห็นของนักแสดงที่มีต่อการประกอบอาชีพ เงื่อนไขของการเข้าสู่อาชีพ การปรับตัวเข้าสู่อาชีพ การพัฒนาทักษะในการทำงาน การธำรงอาชีพ มุมมองเกี่ยวกับความเป็นมืออาชีพ

5.7 เทคนิคทางการแสดงภาพยนตร์ หมายถึง ศิลปะหรือวิธีที่นักแสดงนำมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ ได้แก่ สมมติภาวะ “ถ้า” สถานการณ์จำลอง จินตนาการ การสร้างสมาธิ ความจริงและความเชื่อ การสื่อสารกับผู้อื่น การปรับเปลี่ยน ความเร็วและจังหวะ การรำลึกอารมณ์

5.8 นักแสดงนำภาพยนตร์ หมายถึง บุคคลที่รับบทบาทเป็น พระเอก-นางเอกในการดำเนินเรื่องราวที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์แต่ละเรื่อง และมักจะเป็นผู้ที่มีอิทธิพลดึงดูดให้ผู้ดูภาพยนตร์เดินทางมาดูภาพยนตร์

5.9 ความสำเร็จในอาชีพ หมายถึง ความสำเร็จในอาชีพการแสดงภาพยนตร์ ซึ่งประกอบไปด้วยความนิยมจากประชาชน และหรือได้รับรางวัลจากสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการแสดงภาพยนตร์ รางวัลอื่น ๆ

5.10 ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดง หมายถึง องค์ประกอบที่เป็นพื้นฐานในอัตลักษณ์ตั้งแต่เกิดของนักแสดง ได้แก่

- **สถาบันครอบครัว** หมายถึง การเลี้ยงดู สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวในวันเด็กจนถึงการดูแลของครอบครัวกระทั่งเติบโตเป็นวัยรุ่นและผู้ใหญ่
- **สถาบันศาสนา** หมายถึง การได้รับความรู้หรือการมีความเชื่อเกี่ยวกับศาสนา ซึ่งทำให้เกิดมีความนับถือและมีการดำเนินชีวิตตามแนวทางศาสนา

- สถาบันการศึกษา หมายถึง การได้รับความรู้ และการอบรมจาก
สถาบันการศึกษาในระบบและการศึกษาการแสดงจากสถาบันการฝึกสอนการแสดง

6. ประโยชน์ที่ได้รับ

6.1 ได้ทราบถึงอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ
การแสดง

6.2 ได้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในอาชีพการแสดงของนักแสดงนำ
ภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง

6.3 เป็นองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่นำไปสู่
การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับนักแสดงนำในประเทศไทยต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยกับความสำเร็จในอาชีพ ครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้จากการรวบรวมเอกสารโดยนำเสนอตามหัวข้อได้ดังนี้

1. ความเป็นมาของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทย
2. ทฤษฎีอัตลักษณ์
3. แนวคิดเรื่องตัวตนและอัตลักษณ์
4. แนวคิดเรื่องนพลักษณ์
5. แนวคิดเรื่องเทคนิคการแสดง เดอะเมคธอด
6. แนวคิดเรื่องคุณสมบัติที่ดีของนักแสดง
7. แนวคิดเรื่องกระบวนการที่อัตลักษณ์ส่วนบุคคลกลายมาเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมและกระบวนการที่สังคมหล่อหลอมอัตลักษณ์ปัจเจกขึ้นมา
8. หลักธรรมสำหรับการประสบความสำเร็จจากพระไตรปิฎก
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความเป็นมาของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทย

นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยมีบทบาท ทำหน้าที่ถ่ายทอดชีวิต เลือดเนื้อ อารมณ์และความรู้สึกของตัวละครต่าง ๆ อยู่ในภาพยนตร์ไทยมาเป็นเวลานาน โดยมีบุคคลจำนวนมากเข้ามาประกอบอาชีพนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยในยุคสมัยต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยคู่แรกของประเทศไทย

ภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกที่ถ่ายทำในประเทศไทยโดยใช้ผู้แสดงทั้งหมดเป็นคนไทย ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง นางสาวสุวรรณ สร้างโดยบริษัทภาพยนตร์ยูนิเวอร์แซล (Universal) กำกับโดยนายเฮนรี แมคเรย์ (Henry Mcray) มีนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยคู่แรกของประเทศไทย ได้แก่ ขุนรามภรตศาสตร์ (ยม มงคลนุก) ตัวโขนพระรามของกรมศิลปากรแสดงเป็น

นายกัฒาหาญ พระเอก และนางสาวเสงี่ยม นาวิเสถียร นางรำในกรมมหรสพหลวงแสดงเป็นนางสาวสุวรรณ นางเอก

ภาพยนตร์เรื่องนางสาวสุวรรณถ่ายทำในสถานที่หลายแห่ง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร หัวหิน เพื่อแสดงให้เห็นความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวทะเลของกรุงเทพฯ และไปถ่ายทำที่เชียงใหม่เพื่อแสดงภาพของการทำป่าไม้ เมื่อถ่ายทำเสร็จสมบูรณ์นายเฮนรี แมคเรย์ (Henry Mcray) ได้นำภาพยนตร์ขึ้นถวายพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทอดพระเนตร และนำออกฉายในกรุงเทพฯ เป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ. 2466 ท่ามกลางความตื่นเต้นของประชาชน (โดม สุขวงศ์ 2533 : 12-15)

นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยในภาพยนตร์ไทยที่สร้างโดยคนไทย

เมื่อนางสาวสุวรรณเป็นภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกที่ถูกฉายไปเมื่อปี พ.ศ. 2466 ก็มีเสียงเรียกร้องจากผู้ดูภาพยนตร์ที่อยากจะดูภาพยนตร์ไทยเรื่องต่อไปอีก ในเวลาปลายปี พ.ศ. 2469 อันเป็นช่วงเวลาตอนต้นสมัยรัชกาลที่ 7 จึงเริ่มมีคนไทยประกาศสร้างภาพยนตร์ขึ้นเป็นกลุ่มแรกโดยประกอบด้วย หลวงสุนทรอัศวราช (จรัส สรวิสุต) เป็นหัวหน้าคณะโดยตั้งชื่อคณะว่าบริษัทถ่ายภาพยนตร์ไทย (โดม สุขวงศ์ 2533 : 16)

บริษัทถ่ายภาพยนตร์ไทยลงประกาศแจ้งความรับสมัครนักแสดงในหนังสือพิมพ์รายวัน จนมีผู้สนใจสมัครมาแสดงภาพยนตร์จำนวนมากแต่ก็ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะสร้างภาพยนตร์เรื่องอะไรจึงยังไม่มีมีการลงมือสร้างภาพยนตร์แต่อย่างใด (โดม สุขวงศ์ 2533 : 16)

ในช่วงเวลาเดียวกันมีคนไทยอีกกลุ่มหนึ่งคิดสร้างภาพยนตร์เช่นกัน โดยใช้ชื่อกลุ่มของตนเองว่ากรุงเทพภาพยนตร์ทำการประกาศรับสมัครนักแสดงภาพยนตร์ในหน้าหนังสือพิมพ์ คนไทยกลุ่มนี้ประกอบด้วยพี่น้องตระกูลสุวัต ซึ่งเป็นเจ้าของกิจการโรงพิมพ์ศรีกรุง หนังสือพิมพ์รายวันศรีกรุง (โดม สุขวงศ์ 2533 : 17)

ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2470 บริษัทกรุงเทพภาพยนตร์สร้างภาพยนตร์เสร็จเป็นเรื่องแรก ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง โชคสองชั้น กำกับภาพยนตร์โดย หลวงอนุรักษ์รถการ (เปล่ง สุขวิริยะ) นำแสดงโดย มานพ ประภารักษ์ แสดงเป็นพระเอกซึ่งได้รับการคัดเลือกจากการสมัครเข้ามาแสดงภาพยนตร์ทางหนังสือพิมพ์ และหม่อมหลวงสุดจิตร์ อิศรางกูร นางเอกละครเรื่องและละครรำที่มีชื่อเสียงในขณะนั้นแสดงเป็นนางเอก โดยภาพยนตร์เรื่องโชคสองชั้นออกฉายสู่สายตาสาธารณชนในวันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 2470 (โดม สุขวงศ์ 2533 : 18)

เมื่อบริษัทถ่ายภาพยนตร์ไทยมีคู่แข่งสร้างภาพยนตร์ออกฉายไปได้ก่อนจึงเร่งรีบถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องแรกออกฉาย ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง ไม่คิดเลย กำกับภาพยนตร์โดยขุนปฏิภาคพิมพ์ลิขิต (เปล่ง ไตรปิ่น) นำแสดงโดย นายพลพัน หุ้มแพร แสดงเป็นพระเอก และนางสาวลัดดา โรหิต

เสถียร แสดงเป็นนางเอก ซึ่งนักแสดงทั้งสองคนได้รับบทสำคัญดังกล่าวจากการตัดสินใจของหลวงสุนทรอัศวราช ผู้แต่งเรื่องในภาพยนตร์และเป็นผู้จัดการบริษัทถ่ายภาพยนตร์ไทยอีกด้วยโดยนักแสดงนำทั้งสองคนเป็นนักแสดงของคณะละครศรีอยุธยาธรรม์ ซึ่งเป็นคณะละครในวังที่เป็นผู้ร่วมงานและญาติมิตรที่เกี่ยวข้องกับบริษัทถ่ายภาพยนตร์ไทยนั่นเอง ภาพยนตร์เรื่องไม่คิดเลยออกฉายสู่สาธารณชนเป็นครั้งแรกในวันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2470 (โคม สุขวงศ์ 2533 ; โคม สุขวงศ์, 2539)

ยุคทองของภาพยนตร์ไทย

ในปี พ.ศ. 2470 ซึ่งเป็นปีที่คนไทยสร้างภาพยนตร์โดยใช้นักแสดงนำเป็นคนไทยได้เป็นเรื่องแรกคือภาพยนตร์เรื่อง โชคสองชั้นนั้น ในฮอลลีวูดประเทศสหรัฐอเมริกาสร้างภาพยนตร์พูดได้สำเร็จเป็นครั้งแรกจากการผลิตโดยบริษัท วอเนอร์ บราเดอร์ โดยสร้างภาพยนตร์เรื่อง เดอะแจ๊ซซิงเกอร์ (The Jazz Singer) ที่สร้างด้วยระบบซาวนด์ ออน ดิสก์ (sound-on-disc) ด้วยการอัดเสียงลงบนแผ่นดิสก์ และเปิดเสียงให้ผู้ดูภาพยนตร์ได้ฟังไปพร้อมกับการดูภาพยนตร์จากเครื่องฉายภาพยนตร์ แต่การกระทำดังกล่าวมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อน ต่อมาจึงมีผู้คิดค้นวิธีอัดเสียงลงบนแผ่นฟิล์มภาพยนตร์ เรียกว่า ระบบซาวนด์ ออน ฟิล์ม (sound-on-film) (โคม สุขวงศ์ 2533 : 19)

ในช่วงเวลาปลายปี พ.ศ. 2472 ทีมงานของบริษัทฟอกซ์ (Fox) จากประเทศสหรัฐอเมริกาเดินทางมาสร้างภาพยนตร์เสียงในประเทศไทยที่เมืองระยองสุวดีได้สมัครเข้าทำงานร่วมกับทีมงานดังกล่าว และยังได้ขอยืมกล้องถ่ายภาพยนตร์มาถ่ายสีป็น 2 ท่าน แสดงฝีมือเล่นเดี่ยวเครื่องดนตรีไทย ซึ่งภาพยนตร์ต้นการเดี่ยวเครื่องดนตรีไทยนั้นกลายมาเป็นภาพยนตร์เสียงเรื่องแรกของประเทศไทย ต่อมาที่เมืองระยองสุวดีจึงได้เริ่มสร้างภาพยนตร์เรื่องยาวเสียงในฟิล์ม และเปลี่ยนชื่อบริษัทสร้างภาพยนตร์ของตนเองมาเป็น บริษัทภาพยนตร์เสียงศรีกรุง (โคม สุขวงศ์ 2533 : 20-22)

ในปี พ.ศ. 2474 บริษัทภาพยนตร์เสียงศรีกรุงสร้างภาพยนตร์เสียงมีเพลงประกอบขึ้นเป็นเรื่องแรกในประเทศไทยได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง หลงทาง กำกับภาพยนตร์ เขียนบทภาพยนตร์ และประพันธ์เพลงโดย ขุนวิจิตรมาตรา นำแสดงโดย นายแมน ชลานุเคราะห์ แสดงเป็นพระเอกและนางสาวศรี แสดงเป็นนางเอก ซึ่งถือได้ว่าเป็นนักแสดงนำภาพยนตร์เพลงคู่แรกของประเทศไทย (โคม สุขวงศ์ 2533 ; โคม สุขวงศ์, 2539)

บริษัทภาพยนตร์เสียงกรุงสร้างภาพยนตร์ปีละหลายเรื่องอย่างสม่ำเสมอโดยสร้างภาพยนตร์ทุกประเภททั้งภาพยนตร์โรแมนติก ภาพยนตร์ตลก ภาพยนตร์เขย่าขวัญ และในแต่ละปียังสร้างภาพยนตร์ขนาดใหญ่ที่ใช้ทุนสูงปีละ 1-2 เรื่อง ทำให้กลายเป็นช่วงเวลาที่ดีว่าเป็นยุคทองยุคหนึ่งของภาพยนตร์ไทย ในด้านการจัดหานักแสดงนำในภาพยนตร์ บริษัทภาพยนตร์เสียง

ศรีกรุงได้ใช้วิธีประกาศรับสมัครนักแสดงภาพยนตร์ผ่านทางหนังสือพิมพ์รายวันศรีกรุง โดยมีบุคคลเข้ามาเป็นพระเอก นางเอก ให้แก่ภาพยนตร์ในยุคนี้หลายคน ได้แก่ จำรัส สุวคนธ์, เสน่ห์ นิลพันธ์, ชื่น ไชนันท์, หลวงกรต กรรรมโกศล, ปดอบ ผลาชีวะ และนักแสดงที่แสดงเป็นนางเอก ได้แก่ มานี สุมนนัญ, ราศรี เพ็งงาม, เบญจา รัตนกุล โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ถือเป็นการกำเนิดของดาราคู่แรกของวงการภาพยนตร์ไทยที่ได้แสดงภาพยนตร์ร่วมกันต่อมาอีกหลายเรื่อง ได้แก่ จำรัส สุวคนธ์ ที่เริ่มแสดงภาพยนตร์ครั้งแรกเรื่อง เลือดชวาวา และ มานี สุมนนัญ ที่เริ่มแสดงภาพยนตร์ครั้งแรกเรื่อง พญาน้อยชมตลาด (โคม สุวงศ์ 2533 ; โคม สุวงศ์, 2539)

ยุคสงครามโลกครั้งที่สอง

สงครามโลกครั้งที่สองเริ่มในยุโรปในปี พ.ศ. 2482 โดยหลังจากช่วงเวลานั้นไม่นานนักประเทศไทยได้เข้าร่วมสู่สงครามดังกล่าว ผลของสงครามที่สำคัญที่สุดต่อวงการภาพยนตร์ ได้แก่ การทำให้ฟิล์มเกิดการขาดแคลนอย่างรุนแรง ผู้สร้างภาพยนตร์ในประเทศไทยจึงหันมาใช้ฟิล์ม 16 มม. แทนฟิล์มขนาด 35 มม. ที่มีราคาแพงและหาซื้อได้ยากกว่า (โคม สุวงศ์ 2533 : 35)

ยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง ภาพยนตร์ในช่วง พ.ศ. 2489 ถึง พ.ศ. 2492 เป็นภาพยนตร์พากย์ทั้งหมด ภาพยนตร์ที่สร้างหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง สุภาพบุรุษเสือไทย ออกฉายเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2492 กำกับภาพยนตร์โดย แท้ ประกาศวุฒิสาร นำแสดงโดย สุรสิทธิ์ สัตยวงศ์ แสดงเป็นพระเอก ทำรายได้สูงมากส่งผลให้วงการภาพยนตร์ไทยฟื้นตัวขึ้นมา มีการสร้างภาพยนตร์เพิ่มขึ้นติดต่อกันเฉลี่ยปีละ 50-60 เรื่อง ในเวลาต่อมาอีกหลายปี (โคม สุวงศ์ 2533 : 36-37)

ในปี พ.ศ. 2496 รัตน์ เปสตันยี ก่อตั้งบริษัทหุมนานภาพยนตร์ ได้สร้างภาพยนตร์ไทยระบบ 35 มม. เสียงในฟิล์ม เรื่อง สันติวีณา นำแสดงโดย พูนพันธ์ อังคาร แสดงเป็นพระเอกที่ชื่อ สันติ ผู้ประสบปัญหาชีวิตมากมายและในท้ายที่สุดก็บวชเป็นพระ และเรวดี ศรีวิไล แสดงเป็นนางเอกที่ชื่อวีณา ภาพยนตร์เรื่องสันติวีณาออกฉายในปี พ.ศ. 2497 และได้เข้าประกวดในงานประกวดภาพยนตร์เอเชียตะวันออกไกลที่กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ได้รับรางวัลการเผยแพร่วัฒนธรรม นับเป็นครั้งแรกที่นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยได้แสดงในภาพยนตร์ไทยที่เข้าร่วมประกวดภาพยนตร์นานาชาติถึงแม้จะไม่ได้รับรางวัลที่เกี่ยวข้องกับการแสดงภาพยนตร์เลยก็ตามความสำเร็จของสันติวีณาทำให้การสร้างภาพยนตร์ระบบ 35 มม. เสียงในฟิล์มกลับมาได้รับความนิยมขึ้นมาก (โคม สุวงศ์ 2533 : 38-39)

ในช่วงปี พ.ศ. 2504 ถึง พ.ศ. 2513 นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ถือได้ว่าเป็นดาราคู่ขวัญในภาพยนตร์เกือบครึ่งหนึ่งของภาพยนตร์ที่ออกฉายในแต่ละปีได้แก่ มิตร ชัยบัญชา เป็นพระเอก

และเพชรรา เซวราชญ์ แสดงเป็นนางเอก ส่วนนักแสดงนำคนอื่นที่ได้รับบทเป็นพระเอกนางเอกที่มีบทบาทอยู่ในยุคนี้ด้วย ได้แก่ ลือชัย นฤนาท อุดลย์ ดุลยรัตน์ ชนะ ศรีอุบล ไชยา สุริยัน สมบัติ เมทะนี วิไลวรรณ วัฒนพานิช อมรา อัศวนนท์ พิสมัย วิไลศักดิ์ รัตนภรณ์ อินทรกำแหง ภาวนา ชนะจิต โดยภาพยนตร์ไทยในช่วงนี้มักสร้างเป็นภาพยนตร์ไทยพากย์ ถ่ายทำด้วยฟิล์ม 16 มม. สี ธรรมชาติ (โดม สุขวงศ์ 2533 : 41-42)

ในปี พ.ศ. 2513 มิตร ชัยบัญชา เสียชีวิตขณะถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง อินทรีทอง ส่งผลให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยพยายามสร้างนักแสดงนำคู่ขวัญใหม่ขึ้นมาทดแทน นักแสดงนำคู่ขวัญ มิตร-เพชรราเดิม จึงเกิดดาราคู่ขวัญใหม่อีกหลายคู่ ได้แก่ สมบัติ เมทะนี-อริยัญญา นามวงศ์ (โดม สุขวงศ์ 2533 : 47-49) สรพงษ์ ชาตรี-เนาวรัตน์ ยุกตะนันท์ ทุน หิรัญทรัพย์-จารุณี สุขสวัสดิ์ สันติสุข พรหมศิริ-จินตหรา สุขพัฒน์ โดยนักแสดงนำคู่ขวัญดังกล่าวแสดงนำในภาพยนตร์ที่มีเนื้อหลากหลายประเภท ได้แก่ ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์ตลก ภาพยนตร์บู๊ ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2514 ถึง พ.ศ. 2536

ในปี พ.ศ. 2537 ภาพยนตร์เรื่อง เสียดาย กำกับภาพยนตร์โดยหม่อมเจ้าชาติเฉลิมยกุล ทำรายได้ถึง 52 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กชัตร่า 2008 : 119)

ในปี พ.ศ. 2538 ภาพยนตร์เรื่อง โลกทั้งใบให้นายคนเดียว กำกับภาพยนตร์โดยราเชนทร์ ลิ้มตระกูล นำแสดงโดยสมชาย เข้มกลัด และ สุทธิดา เกษมสันต์ ณ อยุธยา เป็นภาพยนตร์สำหรับวัยรุ่นที่มีส่วนผสมของบทชีวิตและบทบู๊ ที่ประสบความสำเร็จโดยได้รับความนิยมมากที่สุดในปี พ.ศ. 2538 (เอนเตอร์เทน เอ็กชัตร่า 2007 : 122)

ยุคของผู้กำกับภาพยนตร์และการนำภาพยนตร์ไทยออกสู่ตลาดโลก

ในปี พ.ศ. 2540 ภาพยนตร์เรื่อง 2499 อันธพาลครองเมือง กำกับภาพยนตร์โดยนนทรี นิมิบุตร ออกฉายและทำรายได้ 75 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กชัตร่า 2008 : 119) โดยใช้นักแสดงหน้าใหม่ทั้งหมด ได้แก่ เจษฎาภรณ์ ผลดี สุภกรณ์ กิจสุวรรณ แชมเปิญญ์ เอ็กซ์ ทำให้ภาพยนตร์ไทยกลับมาได้รับความนิยมจากประชาชนอีกครั้งหนึ่ง (เอนเตอร์เทน เอ็กชัตร่า 2007 : 122)

ในปี พ.ศ. 2542 ภาพยนตร์เรื่อง นางนาก กำกับภาพยนตร์โดยนนทรี นิมิบุตร ทำรายได้ 150 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กชัตร่า 2008 : 119) โดยเลือกใช้นักแสดงนำชายและหญิงที่ไม่ได้เป็นดาราดีและนักแสดงที่เคยมีผลงานมาบ้างแล้วพอสมควร ซึ่งผู้กำกับภาพยนตร์ตัดสินใจเลือกนักแสดงนำดังกล่าวเพราะเป็นผู้ที่ทำให้ผู้กำกับภาพยนตร์เชื่อว่าเป็นตัวละครตัวนั้นได้และเป็นคนนั้นจริง ๆ (นนทรี นิมิบุตร , 2546: 35) ได้แก่ วินัย ไกรบุตร และทราย เจริญปุระ (เอนเตอร์เทน เอ็กชัตร่า 2007 : 122)

ในการผลิตภาพยนตร์สำหรับช่วงเวลานี้ก็ใช้กระบวนการที่มีความเป็นมืออาชีพเข้ามาวางแผนการผลิตภาพยนตร์ตั้งแต่เริ่มต้นว่าต้องการทำภาพยนตร์ประเภทใด โดยที่การผลิตภาพยนตร์แบบเล็ก ๆ ก็จะมีกระบวนการผลิตที่แตกต่างไปจากการผลิตภาพยนตร์ซึ่งผลิตขึ้นเพื่อให้ผู้ชมภาพยนตร์จำนวนมาก (เป็นเอก รัตนเรือง , 2546 : 51)

ในปี พ.ศ. 2543 ภาพยนตร์เรื่อง ฟ้ายะลวยใจร กำกับภาพยนตร์โดย วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง นำแสดงโดยชาติชาย งามสรรพ สดเกล้า มาลุ๊ก สุภกรณ กิจสุวรรณ นำออกฉายทั้งในประเทศไทย และยังได้นำไปฉายที่ต่างประเทศ เช่นที่ประเทศอังกฤษ เป็นผลงานที่เกิดจากแรงบันดาลใจของผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีต่อภาพยนตร์ไทยสมัยก่อนร่วมกับบรรยากาศของภาพยนตร์แนวความบอยทำให้เกิดเป็นภาพยนตร์ที่มีสีสันสดใส แปลกใหม่แทรกอยู่บนเรื่องราวในอดีต (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2007 : 123) และในปีเดียวกันยังมีภาพยนตร์อีก 3 เรื่องที่สร้างปรากฏการณ์แก่ภาพยนตร์ไทย ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง สตรีเหล็ก กำกับภาพยนตร์โดย ยงยุทธ ทองกองทุน นำแสดงโดย เจษฎาภรณ์ ผลดี สหภาพ วีระฆาตินทร์ นอกจากนี้ยังร่วมนำแสดงโดยนักแสดงที่เป็นนักแสดงเพศที่สามในชีวิตจริงอีกหลายคน เสนอเรื่องราวของบุคคลเพศที่สามที่มีความสามารถทางกีฬาสูงจนได้รับการยอมรับจากการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2007 : 123) ทำรายได้รวม 99 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2008 : 119) และยังได้นำไปฉายที่ต่างประเทศจนได้รับการยอมรับ

ภาพยนตร์ บางกอก แดงเจอรส์ (Bangkok Dangerous) กำกับภาพยนตร์โดย ออกไซด์ และ แดนี เปง นำแสดงโดย ปวีศร์ มงคลพิสิฐ เปรมสินี รัตนโสภา และ พิเศก อินทรครรชิต เป็นภาพยนตร์แนบู้ที่สร้างจากเรื่องจริงที่เคยปรากฏในสื่อเกี่ยวกับมือปืนรับจ้างนอกกฎหมาย (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2007 : 123) ซึ่งนำไปฉายที่ต่างประเทศจนได้รับการติดต่อเพื่อขอซื้อลิขสิทธิ์ในการนำกลับมาสร้างใหม่ จากบริษัท ซาเทิร์น ฟิล์ม (Saturn Film) ของนิโคลัส เคจ และได้รับรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากชมรมวิจารณ์บันเทิง นอกจากนี้ ปวีศร์ มงคลพิสิฐ ยังได้รับรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมจากชมรมวิจารณ์บันเทิงอีกด้วย (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553)

ภาพยนตร์เรื่อง บางระจัน กำกับภาพยนตร์โดย ธนิตย์ จิตนุกูล นำแสดงโดย วินัย ไกรบุตร บิณฑ์ บันลือฤทธิ์ และร่วมนำแสดงโดยนักแสดงหน้าใหม่ที่ต่อมาประสบความสำเร็จมีผลงานการแสดงภาพยนตร์อีกหลายเรื่อง ได้แก่ บงกช คงมาลัย (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2007 : 123) นำเสนอเรื่องราวอิงประวัติศาสตร์ไทยที่เกี่ยวกับการร่วมมือร่วมใจและสละชีวิตของชาวบ้านบางระจันเพื่อปกป้องประเทศไทยจากการรุกรานของต่างชาติ ทำรายได้รวม 151 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2008 : 119) นอกจากนี้ยังนำไปฉายที่ต่างประเทศและได้รับรางวัลตุ๊กตาทอง

ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม นอกจากนั้น บิณฑ์ บันลือฤทธิ์ ยังได้รับรางวัลตุ๊กตาทองนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมอีกด้วย (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553)

ในปี พ.ศ. 2544 ภาพยนตร์ เรื่อง มือปืน/โลก/พระ/จัน เป็นผลงานภาพยนตร์ของ ยุทธเลิศ สิปปภาค ผู้กำกับภาพยนตร์หน้าใหม่ที่เคยเสนอบทภาพยนตร์แนวชีวิตให้แก่บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์เพื่อต้องการกำกับภาพยนตร์ด้วยตนเองแต่ถูกปฏิเสธ จึงเปลี่ยนแนวทางมาผลิตภาพยนตร์บู๊-ชีวิตกับบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์หน้าใหม่ ได้แก่ บริษัท อวอง และเลือกใช้นักแสดงนำภาพยนตร์จากนักแสดงตลกที่มีชื่อเสียงจากแวดวงโทรทัศน์มารับบทบาทชีวิตเข้มข้น ได้แก่ เทพ โพธิ์งาม หม่ำ จ๊กมิก เท่ง เทิดเถิง และถั่วแระ เชิญยิ้ม ร่วมแสดงกับนักแสดงคุณภาพที่ถนัดกับการรับบทบาทในภาพยนตร์แนวชีวิต ได้แก่ สมชาย เข้มกลัด ทำให้เกิดผลลัพธ์ที่สร้างรูปแบบใหม่ในการสร้างภาพยนตร์ไทยโดยใช้นักแสดงตลกที่มีชื่อเสียงเป็นนักแสดงนำในภาพยนตร์ไทยยุคต่อมาอีกหลายเรื่อง และ ยุทธเลิศ สิปปภาค กลายเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ที่สามารถกำหนดได้ว่าการสร้างภาพยนตร์กับบริษัทผลิตภาพยนตร์แห่งใดหรือจะสร้างภาพยนตร์แนวไหนออกมาให้แก่บริษัทผลิตภาพยนตร์ (ยุทธเลิศ สิปปภาค , 2546 : 90) ภาพยนตร์เรื่อง มือปืน/โลก/พระ/จัน กลายเป็นภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จทางรายได้โดยทำรายได้รวม 124 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตรา 2008 : 119)

ในปีเดียวกันภาพยนตร์เรื่อง สุริโยไท กำกับภาพยนตร์โดย หม่อมเจ้าชาตรี เฉลิมยุคล นำแสดงโดย สรพงษ์ ชาตรี ฉัตรชัย เปล่งพานิช พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง และผู้รับบทบาทเป็นพระศรีสุริโยไท ได้แก่ หม่อมหลวงปิยาภัสร์ ภิรมย์ภักดี ที่นำเสนอเรื่องราวประวัติศาสตร์โดยมีการทำงานที่จริงจังในทุกขั้นตอน ได้แก่ การค้นคว้าข้อมูล การเตรียมงาน และมีการลงทุนด้วยเงินจำนวนมาก (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตรา 2007 : 123) โดยทำรายได้รวม 324.5 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตรา 2008 : 119)

ในปี พ.ศ. 2545 ภาพยนตร์เรื่อง สุดเสน่หา หรือ บลิสฟูลลี่ ยัวร์ (Blissfully your) กำกับภาพยนตร์โดย อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล ที่อำนวยการสร้างโดย อีริก ชาน (Eric Chan) และ ชาลส์ เดอ โมซ์ (Charles de Medux) นำแสดงโดยนักแสดงภาพยนตร์หน้าใหม่ ได้แก่ กนกพร ทองอร่าม มิน อู และ เจนจิรา จันทรสุดา ออกฉายรอบปฐมทัศน์ที่ประเทศฝรั่งเศสในเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ ได้รับรางวัลอัน เซอร์เท็น รีการ์ด (Un Certain Regard) นอกจากนั้นยังได้รับรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยม โกลเด้น อเล็กซานเดอร์ (Golden Alexander) จากเทศกาลภาพยนตร์เทศกาลโลนิเกี ครั้งที่ 43 จากประเทศกรีซ และยังได้รับรางวัลจากเทศกาลภาพยนตร์อีกหลายประเทศ (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553)

ในปีเดียวกันภาพยนตร์เรื่อง 15 ค่ำเดือน 11 กำกับภาพยนตร์โดยจิระ มะลิกุล นำแสดง โดย นกต ดวงพร อนุชิต สพันธุ์พงศ์ และธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ นำเสนอเรื่องราวของชุมชนพื้นบ้านที่มีความเชื่อต่างกันแต่อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2007 : 124) ได้รับรางวัลเกี่ยวกับภาพยนตร์ ได้แก่ นกต ดวงพร ได้รับรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยม 2 รางวัลจากชมรมวิจารณ์บันเทิงและจากรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ นอกจากนั้นยังได้รับรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยม 2 รางวัลจากจากชมรมวิจารณ์บันเทิง และจากรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553) โดยทำรายได้รวม 52 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2008 : 119)

ในปี พ.ศ. 2546 ภาพยนตร์เรื่อง แฟนฉัน กำกับภาพยนตร์โดย 6 ผู้กำกับภาพยนตร์หน้าใหม่ ได้แก่ นิธิวัฒน์ ธราธร , วิชชา โกจิ๋ว , ทรงยศ สุขมากอนันต์ , คมกฤษ ศรีวิมล , วิทยา ทองอยู่ยง และอดิสรณ์ ตรีสิริเกษม นำแสดงโดยใช้นักแสดงภาพยนตร์หน้าใหม่เป็นเยาวชนทั้งหมด ได้แก่ ชาลิ ไตรรัตน์ โฟกัส จิระกุล และเฉลิมพล ทิฆัมพรธีระวงศ์ นำเสนอเรื่องราวความทรงจำในวัยเด็กที่น่าจดจำ (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2007 : 124) ทำรายได้รวม 137 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2008 : 119)

ในปีเดียวกันมีภาพยนตร์ที่สร้างกระแสความสนใจให้แก่ผู้ดูภาพยนตร์ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง องค์บาก กำกับภาพยนตร์โดย ปรัชญา ปิ่นแก้ว นำแสดงโดย พนม ิธีรัมย์ ที่เป็นนักแสดงภาพยนตร์ผู้มีความสามารถเฉพาะตัวในเรื่องศิลปะการต่อสู้ ร่วมแสดงกับหม่ำ จ๊กมิก นำเสนอผลงานในแนวต่อสู้สมัยใหม่ของประเทศไทย (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2007 : 124) โดยทำรายได้รวมในประเทศไทย 100 ล้านบาท และยังนำภาพยนตร์ไปฉายอีกหลายประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ฝรั่งเศส เบลเยียม เยอรมัน อิตาลี ฮองกง เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553) จากความสำเร็จดังกล่าวมีผลให้ผู้สร้างภาพยนตร์ประกาศสร้างภาพยนตร์เรื่องต่อไปทันที โดยใช้ทีมงานสร้างและทีมงานนักแสดงเดียวกันกับภาพยนตร์ เรื่อง องค์บาก ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง ต้มยำกุ้ง

ในปี พ.ศ. 2547 ภาพยนตร์เรื่อง ชัตเตอร์ กดติดวิญญาณ กำกับภาพยนตร์โดยสองผู้กำกับภาพยนตร์ ได้แก่ ภาคภูมิ วงศ์ภูมิ และ บรรจง ปิัญญะกุล นำแสดงโดย อนันดา เอเวอร์ริ่งแฮม ณัฐฐาวิรุณช ทองมี (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2007 : 125) ทำรายได้รวม 110 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตร้า 2008 : 119) นอกจากประสบความสำเร็จในการทำรายได้จากการฉายภายในประเทศแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังขายลิขสิทธิ์ในการนำเรื่องไปสร้างใหม่ เพื่อฉายในต่างประเทศ และภาพยนตร์เรื่องนี้ยังถูกนำไปฉายอีกหลายประเทศ ได้แก่ สิงคโปร์ เกาหลี แคนาดา ฝรั่งเศส บราซิล (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553) นอกจากนั้นยังทำให้ อนันดา เอเวอร์ริ่งแฮม กลายเป็นนักแสดง

นำภาพยนตร์ไทยที่ได้รับความนิยมจากทั้งผู้สร้างภาพยนตร์และ ผู้ดูภาพยนตร์จนได้แสดงภาพยนตร์ในเวลาต่อมาอีกหลายเรื่อง

ในปีเดียวกันภาพยนตร์เรื่องเดอะ เลตเตอร์ (The Letter) จดหมายรัก กำกับภาพยนตร์โดย ผอูน จันทรศิริ นำแสดงโดย อรรถพร ธีมากร และ แอน ทองประสม นำเสนอเรื่องราวความรักของหนุ่มสาวที่เปี่ยมด้วยอารมณ์และความรู้สึก (เอนเตอร์เทน เอ็กส์ตร้า 2007 : 124) ทำให้แอน ทองประสม ได้รับรางวัลนักแสดงหญิงยอดเยี่ยมจากทุกสถาบันในประเทศไทย (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553) โดยภาพยนตร์เรื่องเดอะเลตเตอร์ (The Letter) จดหมายรักทำรายได้รวม 43.5 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กส์ตร้า 2008 : 119)

นอกจากนั้นในปี พ.ศ. 2547 ยังมีภาพยนตร์เรื่อง ไอ้ฟัก กำกับภาพยนตร์โดย พันธุ์ธัมม์ ทองสังข์ นำแสดงโดย ปิติศักดิ์ เยาวนานนท์ ร่วมแสดงกับ บงกช คงมาลัย นำเสนอเรื่องแนวชีวิตที่สร้างจากนวนิยายคำพิพากษาของ ชชาติ กอบจิตติ ทำรายได้รวม 37.1 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กส์ตร้า 2008 : 119) นอกจากนี้ปิติศักดิ์ เยาวนานนท์ ยังได้รับรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมจากทุกสถาบันในประเทศไทยอีกด้วย (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553)

ในปี พ.ศ. 2548 ภาพยนตร์เรื่อง เพื่อนสนิท กำกับภาพยนตร์โดย คมกฤษ ตรีวิมล นำแสดงโดยชนันท์ สุวรรณเมฆานนท์ ศิริพันธ์ วัฒนจินดา นำเสนอเรื่องราวความรักของวัยรุ่นในแนวที่ผสมกับอารมณ์ขันที่กระตุ้นให้เกิดการสร้างภาพยนตร์แนวเดียวกันขึ้นมาอีกหลายเรื่องในเวลาต่อมา (เอนเตอร์เทน เอ็กส์ตร้า 2007 : 125) ทำรายได้รวม 82 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กส์ตร้า 2008 : 119)

ในปีเดียวกัน ภาพยนตร์เรื่อง ต้มยำกุ้ง กำกับภาพยนตร์โดย ปรัชญา ปิ่นแก้ว นำแสดงโดย พนม ยีรัมย์ หม่ำ จ๊กมิก ซึ่งเป็นนักแสดงภาพยนตร์ชุดเดียวกันกับภาพยนตร์เรื่ององค์บาก โดยเพิ่มเติมนักแสดงภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียง ได้แก่ บงกช คงมาลัย และนักแสดงภาพยนตร์จากต่างประเทศ ได้แก่ นาธาน โจนส์ จอห์นนี่ เฮงียน นำเสนอผลงานในแนวต่อสู้ เป็นการสืบทอดความสำเร็จจากภาพยนตร์เรื่ององค์บาก ทำรายได้ในประเทศรวม 182 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กส์ตร้า 2008 : 119) และยังนำภาพยนตร์ไปฉายต่างประเทศอีกด้วย

ในปี พ.ศ. 2549 ภาพยนตร์แอนิเมชันเรื่อง ก้านกล้วย กำกับภาพยนตร์โดย คมกฤษ ตรีวิมล กำเนิดให้เสียงพากย์โดย ภูริ หิรัญพฤกษ์ วรทยา นิลคูหา นำเสนอเรื่องของช้างนักรบประจำตัวของกษัตริย์ไทยในอดีตที่ถือได้ว่าเป็นแอนิเมชัน 3-D ของคนไทยเรื่องแรกที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อฉายในโรงภาพยนตร์ (เอนเตอร์เทน เอ็กส์ตร้า 2007 : 125) ประสบความสำเร็จในการฉายทั้งในประเทศและต่างประเทศโดยทำรายได้รวม 97.3 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กส์ตร้า 2008 : 119)

ในปีเดียวกันภาพยนตร์เรื่อง เด็กหอ กำกับภาพยนตร์โดย ทรงยศ สุขมากอนันต์ นำแสดงโดย ชาลี ไตรรัตน์ จินตหรา สุขพัฒน์ นำเสนอเรื่องแนวเขย่าขวัญผสมกับแนวชีวิตของเด็กชายคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตเป็นเด็กที่อยู่โรงเรียนประจำและมีเพื่อนเป็นวิญญาณที่เคยเป็นเด็กนักเรียนในโรงเรียนเดียวกัน ทำรายได้รวม 50.4 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตรา 2008 : 119) นอกจากนั้น ชาลี ไตรรัตน์ ยังได้รับรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมรางวัลพระราชทานสุรัสวดี และจินตหรา สุขพัฒน์ ยังได้รับรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมรางวัลพระราชทานสุรัสวดี รวมทั้งรางวัลนักแสดงสมทบหญิงยอดเยี่ยมจากชมรมวิจารณ์บันเทิงอีกด้วย (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553) ความสำเร็จของภาพยนตร์เรื่องเด็กหอ ยังได้เพิ่มเติมขึ้นอีกจากการได้รับรางวัลจากต่างประเทศ ได้แก่ รางวัลผู้กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากเทศกาลภาพยนตร์ฟาทซ์ แห่งอิหร่านครั้งที่ 25 และรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมรางวัลหมีแก้วจากเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลินครั้งที่ 57

ในปี พ.ศ. 2550 ภาพยนตร์เรื่อง ดำนันทน์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชองค์ประกันหงสา และภาพยนตร์เรื่อง ดำนันทน์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ภาคประกาศอิสรภาพ กำกับภาพยนตร์โดย หม่อมเจ้าชาตรี เฉลิมยุคล นำแสดงโดยนักแสดงภาพยนตร์หน้าใหม่ ได้แก่ วันชนะ สุวดี ร่วมแสดงกับสรพงษ์ ชาตรี เสนอเรื่องราวในประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการกอบกู้อิสรภาพให้แก่ชาติไทย จากความกล้าหาญของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวต่อเนื่องกันสองเรื่อง ทำรายได้รวมเรื่องแรก 237.1 ล้านบาท และเรื่องที่สอง 234.7 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตรา 2008 : 119)

ในปีเดียวกันภาพยนตร์เรื่อง แผล กำกับภาพยนตร์โดย บรรจง ปิัญญะกุล และภาณุภูมิ วงศ์ภูมิ นำแสดงโดย มาชา วัฒนพานิช วิทยา วสุไกรไพศาล นำเสนอเรื่องราวเขย่าขวัญทำรายได้รวม 67.3 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตรา 2008 : 119) นอกจากนั้นภาพยนตร์เรื่องนี้ยังสามารถขายให้แก่ต่างประเทศได้มากกว่า 10 ประเทศ เช่น ฮองกง สิงคโปร์ เนเธอร์แลนด์ เบลเยียม ฝรั่งเศส และได้รับรางวัลจากเทศกาลภาพยนตร์แฟนตาสดิก เฟสท์ 2007 ที่เมืองออสติน รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา 3 รางวัล ได้แก่ ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ผู้กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยม และนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม (อ้างอิง : <http://www.osknetwork.com> . 2553) ซึ่งมาชา วัฒนพานิช ยังได้รับรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์อีกด้วย (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553)

นอกจากนั้นในปี พ.ศ. 2550 ภาพยนตร์เรื่อง รักแห่งสยาม กำกับภาพยนตร์โดย ชูเกียรติ ศักดิ์วีระกุล นำแสดงโดยสินจัย เปล่งพานิช มาริโอ้ เมาเร่อ เฉอมาลย์ บุญยศักดิ์ เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับความรักและการค้นหาตัวตน ผ่านมุมมองของเด็กชายสองคนโดยมีสยามสแควร์เป็นสถานที่เชื่อมโยงเรื่องราวทั้งหมด ทำรายได้รวมในประเทศ 38.4 ล้านบาท (เอนเตอร์เทน เอ็กซ์ตรา

2008 : 116) โดยได้รับรางวัลต่าง ๆ มากมาย เช่นรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม ได้แก่ สินจัย เปล่งพานิช จากหลายสถาบันในประเทศไทย ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังถูกนำไปฉายอีกหลายประเทศ ได้แก่ ส่องกง ไต้หวัน เกาหลีใต้ อิตาลี (อ้างอิง : <http://th.wikipedia.org> , 2553)

จะเห็นได้ว่าทุกยุคสมัยที่ผ่านมานักแสดงนำภาพยนตร์มีบทบาทเป็นส่วนประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์ไทยประสบความสำเร็จขึ้นมาได้ นอกเหนือไปจากองค์ประกอบที่มีความสำคัญอื่น ๆ ในภาพยนตร์ ได้แก่ ผู้กำกับภาพยนตร์ เนื้อเรื่อง การลำดับภาพ ฉาก เครื่องแต่งกาย เพลงประกอบภาพยนตร์ โดยนักแสดงนำภาพยนตร์แต่ละคนจะมีอัตลักษณ์ที่เป็นแบบฉบับของตนเองแตกต่างกันไป และจากอัตลักษณ์ที่มีความโดดเด่นของตนเองจะทำให้นักแสดงนำภาพยนตร์กลายเป็นที่จดจำของผู้ดูภาพยนตร์และถูกนำมาใช้เป็นแบบอย่างให้แก่สังคมในแต่ละยุคสมัยต่อไป

2. ทฤษฎีอัตลักษณ์ (Theory of Character)

เจมส์ เดวิด บาร์เบอร์ (Barber 1975 อ้างถึงในสุนทร เพราะสุนทร 2539 : 17-19) สร้างทฤษฎีอัตลักษณ์ (Theory of Character) ขึ้นมาเพื่อศึกษาบุคลิกภาพของผู้นำทางการเมือง โดยบุคลิกภาพของผู้นำทางการเมืองประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ อัตลักษณ์ โลกทัศน์ และลีลาการทำงาน

1. อัตลักษณ์ ได้แก่ แนวทางที่ผู้นำใช้ในการดำเนินชีวิตของตนเอง โดยเป็นแนวทางที่มีลักษณะถาวรซึ่งถูกพัฒนาและเติบโตจากประสบการณ์ในวัยเด็กที่มีความสัมพันธ์กับบิดามารดาพี่น้อง เพื่อนวัยเด็ก ตลอดจนถึงทัศนคติต่อตนเองและสิ่งแวดล้อม

2. โลกทัศน์ ได้แก่ ความเชื่อทางปรัชญา และอุดมคติขั้นพื้นฐานที่มีส่วนเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของผู้นำ

3. ลีลาการทำงาน ได้แก่ ส่วนประกอบที่เห็นได้ชัดที่สุดของบุคลิกภาพ โดยเป็นแนวทางที่ใช้เป็นประจำในการปฏิบัติบทบาททางการเมือง ประกอบด้วย วาทศิลป์ ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และงานในหน้าที่

โดยเจมส์ เดวิด บาร์เบอร์ (James David Barber) เน้นว่าอัตลักษณ์ของบุคคลจะควบคุมทัศนคติต่อโลกและลีลาการทำงานที่บุคคลจะพัฒนาในเวลาต่อมา โดยยังมีช่องว่างเหลืออยู่สำหรับมีความเปลี่ยนแปลงเพื่อพัฒนาโลกทัศน์และลีลาการทำงานให้มีความสอดคล้องกับ อัตลักษณ์ของบุคคลนั้น

ดังที่ผู้วิจัยได้หยิบยกทฤษฎีอัตลักษณ์ (Theory of Character) ของเจมส์ เดวิด บาร์เบอร์ (James David Barber) ขึ้นมานั้นเป็นทฤษฎีที่มีขึ้นมาเพื่อศึกษาบุคลิกภาพของผู้นำทางการเมือง สำหรับนักแสดงนำภาพยนตร์ก็จะมียอดประกอบของอัตลักษณ์คล้ายคลึงกับอัตลักษณ์ของผู้นำทางการเมือง ซึ่งประกอบไปด้วย อัตลักษณ์ ได้แก่ แนวทางที่นักแสดงนำภาพยนตร์ใช้ในการดำเนินชีวิตของตนเองเป็นแนวทางที่มีลักษณะถาวร ซึ่งถูกพัฒนาและเติบโตจากประสบการณ์วัยเด็กที่มีความสัมพันธ์กับบิดา มารดา พี่น้อง เพื่อนวัยเด็ก ตลอดจนทัศนคติต่อตนเองและสิ่งแวดล้อม

โลกทัศน์ ได้แก่ ความเชื่อทางปรัชญาที่นักแสดงนำภาพยนตร์มีความเชื่อในการกระทำตนอยู่ในกรอบศีลธรรมที่อิงตามของสังคมและศาสนา และอุดมคติขั้นพื้นฐานที่จะทำงานด้วยความรัก และจริงใจเพื่อสร้างสรรค์งานซึ่งจะเป็นส่วนที่กำหนดพฤติกรรมของนักแสดงนำภาพยนตร์ให้มีความสำเร็จขึ้นมาได้

ลีลาการทำงานเป็นแนวทางที่นักแสดงนำภาพยนตร์ใช้อยู่เป็นประจำในการประกอบอาชีพนักแสดง ประกอบด้วย การใช้เทคนิคการแสดงประเภทต่าง ๆ ในการแสดง ซึ่งรวมถึงการใช้เสียงพูดของตนเองถ่ายทอดเนื้อหาของสารที่สำคัญไปสู่ผู้แสดงอื่น ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นทั้งขณะทำงานแสดงภาพยนตร์ในกองถ่ายทำภาพยนตร์และในขณะที่นักแสดงนำภาพยนตร์ใช้ชีวิตประจำวันของตนเองอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม และการปฏิบัติงานในหน้าที่ของนักแสดงนำภาพยนตร์ทั้งหน้าที่ในการแสดงภาพยนตร์ รวมไปถึงหน้าที่ในการประพาดิตตนเองให้เป็นแบบอย่างที่ดีโดยให้ความช่วยเหลือสังคมอยู่เสมอด้วย

3. แนวคิดเรื่อง ตัวตน และอัตลักษณ์

คริส บาร์เกอร์ (Barker 2000 อ้างถึงในสมสุข วิมาน : 60) ตั้งข้อสังเกตว่า แม้สำนักวัฒนธรรมศึกษาของอังกฤษจะก่อรูปมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นช่วงทศวรรษที่ 1990 ที่นักวิชาการในสำนักนี้จะเริ่มให้ความสนใจกับแนวคิดเรื่อง **อัตลักษณ์ (Identity)** กันอย่างเป็นจริงเป็นจัง ทั้งนี้ คำถามที่สำนักวัฒนธรรมศึกษามักจะวิเคราะห์ก็คือ ปัญหาที่ว่า เรากลายมาเป็นตัวเราในทุกวันนี้ได้อย่างไร ตัวตนของเราถูกผลิตขึ้นมาได้อย่างไร และเราสามารถระบุ (Identify) ความเป็นเรา (เช่น เป็นผู้ชายหรือผู้หญิง คนขาวหรือคนดำ คนหนุ่มหรือคนแก่ เป็นต้น) ได้อย่างไร (สมสุข วิมาน : 60)

อัตลักษณ์ หรือการนิยามตัวตนว่าเราเป็นใครนั้น จะเกิดขึ้นได้จากการที่เรามีปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ เช่น ผู้ชายคนหนึ่งจะเรียนรู้ว่าเขาเป็นผู้ชายคนหนึ่ง ก็อาจจะผ่านกระบวนการสร้างตัวตนจากการฟังเพลงที่ร้องว่า “เกิดเป็นผู้ชายต้องมีใจจดทน...” ในขณะที่ผู้หญิง

คนหนึ่งก็อาจเรียนรู้ตัวตนในความเป็นเพศหญิงของเธอผ่านเนื้อเพลงที่ร้องว่า “หญิงมีสิ่งที่หวงหวงใย สิ่งนั้นก็คือหัวใจเปี่ยมในรักมัน...” และเธอก็อาจเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับผู้ชายทั้งหลายตามเนื้อเพลงว่า “เพราะเธอเหมือนหลักไม้ตั้งตรงนั้น ไม่เลื้อยอย่างฉันใช้พันอาศัย...” ในแง่ที่สามารถอธิบายความได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายที่ต้องอดทนหรือผู้หญิงที่ต้องพึ่งพิงคนอื่น หรือไม่ว่าจะเป็นอัตลักษณ์ใด ๆ ของคนเรา ก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ติดตัวเรามาตั้งแต่กำเนิด หากแต่เป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมา (Socially Constructed) โดยสังคมในภายหลัง (สมสุข วิมาน : 60)

เนื่องจากอัตลักษณ์เกี่ยวพันกับเรื่องการสื่อสาร เพราะฉะนั้น ด้านหนึ่งของอัตลักษณ์จึงเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เราารู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกับคนอื่น (self-ascription) และอีกด้านหนึ่ง คนอื่นก็ต้องรู้สึกเช่นเดียวกับเราด้วย (ascription by others) (กาญจนา แก้วเทพ 2545 อ้างถึงในสมสุข วิมาน : 61) ด้วยเหตุดังกล่าว อัตลักษณ์จึงเป็นตัวกำหนดขอบเขตว่า เราเป็นใคร เราเหมือน ต่างจากคนอื่นอย่างไร มีใครเป็นสมาชิกกลุ่มเดียวกันกับเราบ้าง เราควรมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ อย่างไร และคนอื่น ๆ ควรจะสานสายสัมพันธ์กับเราอย่างไร (สมสุข วิมาน : 61)

นอกจากนี้ อัตลักษณ์ ยังหมายถึง 1) คุณภาพ ลักษณะการ คุณสมบัติหรือลักษณะซึ่งแสดงให้เห็นถึงสาระสำคัญของบุคคลหนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง 2) ในด้านที่เป็นคุณสมบัติทางศีลธรรม หมายถึงการจัดระเบียบ ลักษณะการ ทักษะคติ และนิสัยให้เป็นไปตามมาตรฐานความประพฤติที่ มุ่งประสงค์และ 3) ระบบชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งประกอบด้วยเหตุจูงใจ ทักษะคติ นิสัย อารมณ์สะท้อนใจ อุดมคติ และคุณค่าอันเป็นตัวกำหนดให้บุคคลเลือกทางปฏิบัติในสถานการณ์หนึ่ง ๆ พอสรุปความหมายของอัตลักษณ์ได้ดังนี้คือ ลักษณะที่สำคัญของบุคคล ซึ่งมีคุณสมบัติทางศีลธรรมและจริยธรรมอันจะเป็นแนวทางของความประพฤติมุ่งประสงค์รวมทั้งแบบอย่างพฤติกรรมหรือท่าทีที่บุคคลแสดงออกให้เห็นอยู่เรื่อย ๆ ในบุคลิกภาพของบุคคลนั้น (ดิน ปรัชญพฤทธิ์ 2532 อ้างถึงในสุนทร เพราะสุนทร 2539 : 15 - 16)

4. แนวคิดเรื่องนพลักษณ์ (Enneagram)

เฮเลน พาล์มเมอร์ (2548 : 3-16) กล่าวว่าเอ็นเนียแกรมเป็นคำสอนโบราณของกลุ่มอิสลามนิกายซูฟี อธิบายบุคลิกลักษณะ 9 แบบที่ต่างกันและความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกดังกล่าวซึ่งช่วยให้เข้าใจถึงบุคลิกภาพของมนุษย์โดยแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับศักยภาพของมนุษย์ในระดับต่าง ๆ

เอ็นเนียแกรมมาจากภาษากรีก เอ็นเนีย (ennea) แปลว่า “เก้า” และ แกรม (grammos) แปลว่า “จุด” เอ็นเนียแกรมจึงหมายถึงรูปดาวที่มี 9 จุด ที่ใช้แสดงกระบวนการพัฒนาของสิ่งต่าง ๆ

ที่เกิดขึ้นจากจุดเริ่มต้นจนถึงจุดสิ้นสุด โดยชาวซูฟีประยุกต์ใช้สัญลักษณ์นี้แทนการเคลื่อนไหวของจักรวาล และแทนการพัฒนาจิตสำนึกของมนุษย์

เอ็นเนียแกรมเข้าสู่โลกตะวันตกโดย จอร์จ อิวาน โนวิช เกอร์คิฟฟ์ ซึ่งเป็นครูด้านจิตวิญญาณที่มีบารมีมาก เขานำเอ็นเนียแกรมมาใช้ในการค้นหาความถนัดของลูกศิษย์เพื่อหาวิธีฝึกฝนจิตที่เหมาะสมกับแต่ละคน โดยพยายามกระตุ้นอย่างมากที่สุดให้ลูกศิษย์รู้จักบุคลิกของตนเองด้วยวิธี “การจู่โจม” ทำการค้นหาจุดอ่อนไหวที่สุดในบุคลิกของลูกศิษย์แล้วกดดันอย่างหนักจนลูกศิษย์แสดงปฏิกิริยาตอบโต้เพื่อปกป้องตนเอง นอกจากนั้นวิธี “การดื่มให้กับอีเดียด” (ในที่นี้อีเดียดมีความหมายดั้งเดิมที่แปลว่าแบบหรือประเภท ไม่ได้หมายถึง คนโง่) ที่เกอร์คิฟฟ์ขอให้แขกที่มาร่วมโต๊ะอาหารกับเขาเลือกประเภทที่คิดว่าเขาหรือเธอคิดว่าตนเองเป็น หลังจากนั้นก็มีการดื่มอวยพรว่าเป็นอีเดียดประเภทนั้น จนกระทั่งแขกเริ่มเมาเหล้าซึ่งทำให้เกิดการเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงออกมาให้เห็นได้ชัดเจนมากขึ้น

ต่อมาในช่วงทศวรรษ 1960 จิตแพทย์ชาวโบลิเวียชื่อ ออสการ์ อิซาโซ และจิตแพทย์ชาวชิลีชื่อ คราวดิโอ นารานโจ ได้ประยุกต์สัญลักษณ์นี้มาใช้ในการศึกษาบุคลิกภาพต่าง ๆ ตั้งแต่นั้นมาครูเอ็นเนียแกรมจากพื้นเพสาขาต่าง ๆ ได้ร่วมกันพัฒนาความรู้นี้ผ่านงานเขียนและการเรียนการสอนโดยผู้เรียนศึกษาจากคำพูดของตัวเองแทนของคนในแต่ละลักษณะบุคลิกภาพ

ปัจจุบันภายในประเทศไทยได้มีการนำเอาแนวคิดเอ็นเนียแกรมมาใช้เพื่อเป็นเครื่องมือศึกษาบุคลิกภาพของบุคลากรทั้งในภาครัฐและเอกชนอย่างกว้างขวาง โดยท่านสันติโรภิกขุและทีมครูผู้เผยแพร่เอ็นเนียแกรมในประเทศไทยได้ใช้คำว่า “นพลักษณ์” เรียกแทนชื่อ “เอ็นเนียแกรม”

เฮเลน พาล์มเมอร์ (2548 : 55-60) ได้แบ่งบุคลิกภาพของคนเป็น 9 ประเภท ได้แก่

1. คนสมบูรณ์แบบ (The Perfectionist)

วิพากษ์วิจารณ์ตนเองและผู้อื่น เชื่อว่าวิธีที่ถูกต้องมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น รู้สึกว่าตนเองมีจริยธรรมเหนือคนอื่น ชอบผัดวันประกันพรุ่ง ไม่ยอมลงมือทำเสียที เพราะกลัวว่าจะทำผิดพลาด ชอบพูดคำว่า “ควร” และ “ต้อง” อย่างมาก

2. ผู้ให้ (The Giver)

ต้องการความรักและการยอมรับ พยายามให้คนอื่นรักและชื่นชมด้วยการพยายามทำตัวให้เป็นคนสำคัญที่คนอื่นขาดไม่ได้ อุทิศตนเพื่อสนองความต้องการของคนอื่น ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อเข้าควบคุมจัดการคนอื่น มีหลายตัวตน คือปรับเปลี่ยนตนเองไปตามเพื่อนสนิทหรือบุคคลสำคัญแต่ละคน ใช้การช่วยวนเชิงรุก

ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบที่สองที่พัฒนาแล้วจะเป็นคนที่เอาใจใส่และช่วยเหลือคนอื่นอย่างบริสุทธิ์ใจ

3. นักแสดง (The Performer)

สร้างผลงานและความสำเร็จเพื่อให้เป็นที่รัก ชอบแข่งขัน ยึดติดกับภาพลักษณ์ของผู้ชนะและการเปรียบเทียบกับสถานะกับคนอื่นมีบุคลิกภายนอกที่เป็นเลิศ บำงาน ชอบทำงานแข่งกับเวลา สับสนระหว่างตัวตนที่แท้จริงกับบทบาทในหน้าที่การงาน อาจมีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นจริง

ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบที่สามที่พัฒนาแล้วสามารถเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพ เจริญขึ้น ข้อเสนอได้ดี เป็นผู้สนับสนุนหรือผลักดันสิ่งต่าง ๆ ได้ดี เป็นผู้นำทีมที่มีประสบความสำเร็จ

4. คนโศกซึ้ง (The Tragic Romantic)

อยากได้ในสิ่งที่ตนเองไม่มี อยากเป็นในสิ่งที่ตนเองไม่ได้เป็น ไม่พอใจในสิ่งที่เป็นอย่างอยู่ หรือสิ่งที่ได้มาโดยง่าย มักมีอารมณ์โศกเศร้า อารมณ์ศิลปิน อ่อนไหวง่าย หมกมุ่นกับเรื่องคนรักหรือเพื่อนที่จากไป

ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบที่สี่ที่พัฒนาแล้วเป็นคนที่มีวิถีชีวิตสร้างสรรค์ สามารถช่วยเหลือคนอื่นพ้นจากความทุกข์ความเจ็บปวด มุ่งมั่นในเรื่องความงามและอารมณ์ลึกซึ้งภายใน เช่น การเกิด ความตาย เซกส์ หรือเรื่องที่เต็มไปด้วยอารมณ์

5. นักสังเกตการณ์ (The Observer)

รักษาระยะห่างทางอารมณ์กับคนอื่น ปกป้องความเป็นส่วนตัว ไม่ชอบเข้าไปพัวพันกับอะไร มีความเป็นอยู่โดยไม่ต้องอะไรมาเพื่อไม่ให้ต้องข้องเกี่ยวกับคนอื่น รู้สึกสูญเสียพลังไปกับการถูกผูกมัดและกับความต้องการของผู้อื่น แบ่งชีวิตออกเป็นส่วน ๆ แยกตัวจากคนอื่นจากความรู้สึกและสิ่งต่าง ๆ

ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบที่ห้าที่พัฒนาแล้วสามารถเป็นนักคัดสินใจชั้นเลิศ เป็นนักคิดบนหอคอยงาช้าง นักบวชผู้สันโดษ

6. นักปลุจลา (The Devil's Advocate)

จี้กั้ว มีความรับผิดชอบสูง ถูกเกาะกุมด้วยความสงสัย มักจะผัดผ่อนเพราะชอบคิดมากกว่าทำ กลัวที่จะลงมือกระทำเพราะอาจตกเป็นเป้าของการถูกโจมตี เห็นใจฝ่ายที่เสียเปรียบต่อต้านอำนาจ เสียสละและภักดีกับเป้าหมายที่ชอบธรรม คนหกประเภทหวาดกลัว มักลังเลไม่แน่ใจ รู้สึกถูกข่มเหง และจะยอมจำนนเมื่อจนมุม คนหกประเภทได้ตอบความกลัวรู้สึกถูกรุกไล่ให้จนมุมตลอดเวลา ดังนั้นจึงออกไปเผชิญหน้ากับความกลัวอย่างกล้าได้กล้าเสีย

ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบที่หกที่พัฒนาแล้วสามารถเป็นสมาชิกในทีมที่ดีเยี่ยม เป็นองค์กรรักจ้งรักภักดี และเป็นเพื่อนที่ดี ทำงานเพื่ออุดมการณ์โดยไม่คิดถึงประโยชน์ส่วนตัว

7. นักลิ้มชิมรส (The Epicure)

ปีเตอร์แพน ผู้เยาว์วัยตลอดเวลา ผู้รู้สิ่งต่าง ๆ มากมายแต่รู้แบบผิวเผิน คนรักง่าย หน่ายเร็ว คนหิบบ่อย ชอบผจญภัย ต้องการสิ่งดี ๆ ในชีวิต มักหลีกเลี่ยงการผูกมัดตัวเอง ต้องการทางเลือกมาก ๆ ต้องการอยู่ในอารมณ์ดีเสมอ ร่าเริงมีความสุข และกระตุ้นให้คนอื่นอยู่ใกล้มีชีวิตชีวา มีนิสัยชอบริเริ่มสิ่งต่าง ๆ แต่ไม่ชอบทำให้จบ

ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบที่เจ็ดที่พัฒนาแล้วเป็นนักสังเคราะห์ดี สามารถผสมผสานศาสตร์และความรู้ต่าง ๆ เป็นนักทฤษฎี เป็นผู้รอบรู้วิทยาการต่าง ๆ

8. เจ้านาย (The Boss)

ผู้ปกครองคุ้มครอง ยินยอมเพื่อตนเองและเพื่อน ชอบต่อสู้ ชอบเจ้ากี้เจ้าการ ต้องการควบคุมสถานการณ์หรือสิ่งต่าง ๆ แสดงอำนาจและความโกรธอย่างเปิดเผย ชื่นชมคู่ต่อสู้ที่กล้าลุกขึ้นมาสู้ สร้างความสัมพันธ์ผ่านเซกซ์และการเผชิญหน้าแบบตาต่อตาฟันต่อฟัน ใช้ชีวิตแบบไม่บันยะบันยัง เกินความพอดี เช่น ทำอะไรมากเกินไปแบบสุด ๆ อยู่จนดึกดื่น เออะอะโวยวาย

9. นักไกล่เกลี่ย (The Mediator)

รู้สึกสองจิตสองใจอยู่ตลอดเวลา มองเห็นมุมมองต่าง ๆ อย่างรอบด้าน ให้ความสำคัญกับความต้องการของคนอื่น จนละเลยความปรารถนาของตนเอง วนอยู่กับเรื่องที่ไม่สำคัญจนลืมเป้าหมายแท้จริงของตนเอง มีความโน้มเอียงที่จะมอมเมาตัวเองด้วย อาหาร ทีวี หรือเหล้า เข้าใจความต้องการของคนอื่นได้ดีกว่าของตนเอง ชอบใจลอย ไม่แน่ใจว่าต้องการอยู่ตรงนั้นหรือไม่ และอยากเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มหรือไม่ เข้ากับคนอื่นได้ง่าย ไม่ค่อยขัดแย้งกับใคร มักแสดงความโกรธแบบอ้อม ๆ

ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบที่เก้าที่พัฒนาแล้วจะเป็นนักไกล่เกลี่ย หรือผู้ประสานไมตรีที่เยี่ยมยอด เป็นที่ปรึกษา นักเจรจาต่อรอง ประสบความสำเร็จเมื่อมีทิศทางที่ถูกต้อง

5. แนวคิดเรื่องเทคนิคการแสดง เดอะเมดรูด

ศรพล วิรุฬห์รักษ์ (2547) ได้รวบรวมเทคนิคการแสดงเดอะเมดรูดไว้ในหนังสือหลักการแสดงนาฏศิลป์ปริทรรศน์ ดังนี้

เดอะเมดรูด เป็นนาฏยทฤษฎีที่เกิดขึ้นในโลกยุคปัจจุบัน และได้รับความนิยมว่าเป็นทฤษฎีที่เหมาะสมกับการแสดงละครสมัยปัจจุบันเป็นอย่างมาก จึงมีการนำมาประยุกต์ในการฝึกหัดและการแสดงละครยุคนี้อย่างกว้างขวาง

คอนสแตนติน เซอเกเยวิช สตานิสลาฟสกี (พ.ศ. 2406-2481) เป็นชาวรัสเซียที่มีชื่อเสียงในการกำหนดทฤษฎีการแสดงที่เรียกว่า สตานิสลาฟสกี เมธอด ออฟ ฟิสิกัล แอคชั่น (Stanislavski's Method of Physical Action) วิธีแสดงออกทางกายของ สตานิสลาฟสกี ซึ่งต่อมาคงเหลือแต่คำว่า เดอะ เมธอด (The Method) สตานิสลาฟสกี เป็นผู้หนึ่งซึ่งก่อตั้ง มอสโก อาร์ต เธียเตอร์ (Moscow Art Theatre) ในปี พ.ศ. 2441 สตานิสลาฟสกี เป็นทั้งผู้แสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้อำนวยการแสดง ท่านได้ใช้เวลาตลอดชีวิตของท่านประมวลองค์ความรู้ด้านการแสดงนั้น บรรดาผู้แสดงและผู้กำกับการแสดงในโลกตะวันตกยุคปัจจุบันและผู้สนใจการละครในประเทศไทยก็นำทฤษฎีของท่านมาใช้ สตานิสลาฟสกี ถือว่าละครเป็นสถาบันที่ทำให้การศึกษาด้านวัฒนธรรมและศีลธรรมละคร นอกจากจะให้ความบันเทิงแล้วยังต้องพัฒนารสนิยมของคนดูและยกระดับทางวัฒนธรรมของเขาเหล่านั้นให้สูงขึ้นด้วย

นาฏยทฤษฎีของสตานิสลาฟสกีมีสาระพอสรุปได้ดังนี้

เดอะเมธอด กล่าวว่า วิธีแสดงออกทางกาย จิตใจกับร่างกายของมนุษย์ไม่สามารถแยกจากกันได้ การกระทำใด ๆ ของมนุษย์ก็ริยาภายนอกอันเกิดจากอารมณ์ภายใน การกระทำบางอย่างเป็นการเคลื่อนไหวตามเจตนา เช่น ปิดประตูเพราะยุ่งจะเข้า ลูกขึ้นเดินออกไปเพราะไม่อยากฟัง หรือฟังเรื่องเศร้าแล้วกลับนั่งนิ่ง ๆ ทั้ง ๆ ที่ภายในจิตใจวุ่นด้วยความเศร้าโศก

สตานิสลาฟสกี เตือนผู้แสดงว่าอย่าพยายาม “บีบ” อารมณ์ออกมา เขาควรแสดงอย่างมีเหตุผลและจริงจังกับบทบาทนั้น ๆ

องค์ประกอบของการแสดงละคร มีดังนี้

1. สมมติภาวะ “ถ้า” หรือ “สมมติว่า” (The Magic “IF”)

โดยปกติวิสัยแล้วผู้แสดงไม่สามารถเชื่อได้สนิทว่า สถานการณ์บนเวทีเป็นความจริง แต่ผู้แสดงต้องมีความสามารถที่จะเชื่อว่าเหตุการณ์บนเวทีมีความเป็นไปได้หรือน่าจะเป็นเช่นนั้น ได้หรือสมมติได้ วิธีการสำคัญก็คือการที่ผู้แสดงนำเอาตัวละครมาสังสติดในตนโดยสมมติแล้วกำหนดใจว่า “ถ้า” ผู้แสดงเป็นตัวละครตัวนั้นแล้วเขาจะอย่างไรต่อสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ เป็นต้น

ดังนั้น ผู้แสดงต้องจินตนาการถึงสภาพการณ์ต่าง ๆ และสิ่งแวดล้อม เพื่อใช้เป็นเครื่องตัดสินใจว่า ตัวละครที่เขาสวมบทบาทอยู่ควรมีปฏิกิริยาตอบสนองเช่นไร จึงจะสมเหตุสมผล การสมมติเป็นตัวละครในสถานการณ์สมมตินั้น แล้วใช้เหตุผลจากภูมิหลังของตัวละครมาเป็นเหตุผลให้ต้องลงมือกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การสมมติจึงเป็นกระบวนการสำคัญที่ผู้แสดงสามารถสร้างอารมณ์ที่มีประภาจากภายในตัวละครนั้น ๆ ได้

2. สถานการณ์จำลอง (Given Circumstances)

สถานการณ์จำลอง ในที่นี้หมายถึงถึง โครงเรื่องของบทละคร ซึ่งประกอบด้วย เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่บังเกิดกับชีวิตของตัวละคร รวมทั้งยุคสมัย , เวลา , สถานที่ , ฉาก , อุปกรณ์ , แสง , เสียง หรือกล่าวโดยรวมก็คือ สถานการณ์จำลองทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้แสดงเผชิญขณะแสดงเป็นตัวละครตัวนั้นจะเป็นไปตามสถานการณ์จำลองดังกล่าว ดังนั้นผู้แสดงต้องทำความเข้าใจกับสถานการณ์ในท้องเรื่องที่เขจะต้องเข้าไปแสดงอย่างถ่องแท้ผู้แสดงจึงจะสามารถเลือกองค์ประกอบของการแสดงต่าง ๆ มาเสนอต่อคนดูได้อย่างเหมาะสม

3. จินตนาการ (Imagination)

จินตนาการเป็นสิ่งสำคัญมากในการแสดงละคร เพราะผู้แสดงใช้จินตนาการแปลงบทละครให้เป็นการแสดงต่อคนดู ดังนั้น ผู้แสดงต้องใช้จินตนาการให้ถูกต้อง จินตนาการเป็นสิ่งที่ต้องหล่อหลอมและพัฒนา และต้องคอยกระตุ้นอยู่เสมอมิให้เสื่อมถอย ผู้แสดงต้องหมั่นสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นที่อยู่รอบข้างในชีวิตประจำวัน พยายามเข้าใจจิตใจของเขาเหล่านั้น ตลอดจนหัดเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัว

โดยปกติผู้ประพันธ์บทละครไม่ค่อยอธิบายเบื้องหน้าเบื้องหลังของตัวละครและมักจะละเลยรายละเอียดปลีกย่อยในชีวิตของตัวละครในขณะดำเนินเรื่อง ผู้แสดงจึงมีหน้าที่ต้องทำอัตชีวประวัติตัวละครให้กระจ่างตั้งแต่ต้นจนจบ การที่ผู้แสดงรู้ว่าตัวละครเติบโตมาเช่นไร ได้รับอิทธิพลอะไรมาบ้าง มีจุดหมายอะไรในชีวิต สิ่งเหล่านี้จะเป็นเหตุผลสำคัญที่ผู้แสดงใช้เพื่อตัดสินใจในการจะคิดหรือจะทำในฐานะตัวละคร มิฉะนั้นการแสดงของเขาจะไม่สมบูรณ์

การที่ผู้แสดงมีจินตนาการที่ดีจะช่วยให้เขาตีบทได้ลึกซึ้ง และมีความหมายมากกว่าตัวอักษรในบทละคร ผู้แสดงต้องแสดงความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ซึ่งอยู่เบื้องหลังคำพูดนั้นให้ปรากฏแก่คนดู สแตนลีย์สลอฟสกี กล่าวว่า ผู้ดูมาดูละครเพื่อมาดูและฟังการตีบทไม่ใช่มาฟังการอ่านบท

คำพูดทุกคำ กริยาทุกท่าทางของผู้แสดงบนเวที ต้องเกิดจากการจินตนาการที่ถูกต้อง การกระทำทุกอย่างต้องมีเหตุผลอันสมควรและแม่นยำ เมื่อสถานการณ์สมมติอันหนึ่งเกิดขึ้น ผู้แสดงต้องรู้แก่ใจว่าเขาเป็นใคร อยู่ที่ไหน ควรจะทำอะไรลงไป เพื่ออะไร กระบวนการเช่นนี้จะช่วยให้ผู้แสดงกำหนดพฤติกรรมในชีวิตสมมติหรือตัวละครได้แม่นยำ จินตนาการจะช่วยให้ผู้แสดงทำการแสดงได้อย่างเป็นธรรมชาติและลื่นไหลออกมาโดยไม่ต้องไตร่ตรอง อารมณ์ของตัวละครจะเกิดขึ้นได้โดยอัตโนมัติ แล้วผลักดันให้ร่างกายแสดงกริยาต่าง ๆ อย่างง่ายดาย

4. การสร้างสมาธิ (Concentration of Attention)

การสร้างสมาธิไม่ใช่การนั่งสงบสติอารมณ์เพื่อรอผ่านเปิดการแสดงเป็นเวลา นาน ๆ แต่การเป็นสมาธิแบบกำหนดใจไปที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้แสดงในฐานะตัวละครกำลังเผชิญอยู่บนเวทีอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ละวางกลับมาเป็นตัวของผู้แสดงเอง ทั้งนี้ผู้แสดงต้องคำนึงอยู่ตลอดเวลาว่ามีคนดูกำลังจ้องมองเขาอยู่ เพราะคนดูเป็นส่วนสำคัญที่สุด ส่วนหนึ่งในการสร้างสรรค์การแสดงละคร ผู้แสดงต้องไม่ประหม่าและต้องทำตัวสบาย ๆ เหมือนไม่มีใครมาสนใจ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้แสดงไม่สนใจคนดู

ขณะแสดงอยู่บนเวที ผู้แสดงต้องทำประหนึ่งทุกสิ่งที่ได้เห็นและได้ยินนั้นเพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในชีวิต แต่ในความเป็นจริงเมื่อผู้แสดงอยู่ต่อหน้าคนดูก็มักจะประหม่าจึงทำอะไรไม่คล่องหรือเคอะเขิน อันที่จริงคนดูจะจับจ้องดูสายตาของผู้แสดงอยู่ตลอดเวลาว่าเขาจะไปไหน การที่ผู้แสดงทำตาลอยไร้จุดหมายจะไม่ทำให้คนดูสนใจติดตาม ดังนั้น ผู้แสดงต้องมีสมาธิที่จะมองไปยังจุดใดจุดหนึ่งบนเวทีอย่างมีความหมาย ชวนให้คนดูต้องสนใจมองตาม เมื่อผู้แสดงทำสมาธิเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอ ในไม่ช้าก็กลายเป็นปกติวิสัย

อนึ่ง การตั้งสมาธิไปยังสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ว่าจะเป็นผู้คนหรือสิ่งของบนเวที มิใช่การนั่งพินิจเอาจริงเอาจังด้วยสายตา แต่เป็นการเพ่งจิตไปยังที่กำหนด ดังนั้น พลังในการทำสมาธินั้นจะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับความสำคัญที่ผู้แสดงหรือตัวละครให้กับสิ่งนั้น ตัวละครตั้งสมาธิไปที่สิ่งหนึ่งมากเพียงใด คนดูก็จะสนใจสิ่งนั้นมากเช่นกัน

การทำสมาธิโดยการมองไปที่สิ่งหนึ่งสิ่งใดบนเวทีอย่างตั้งใจด้วยพลังที่เหมาะสมนั้นอาจแบ่งได้เป็น 3 ขนาด คือ การมุ่งความสนใจในวงแคบหนึ่ง วงปานกลางหนึ่ง และวงกว้างหนึ่ง การมุ่งสนใจในวงแคบ เช่น การที่มุ่งสนใจเฉพาะคู่สนทนากับสิ่งของอุปกรณ์การแสดงรอบ ๆ ตัวนั้น การมุ่งสนใจวงปานกลางก็ขยายวงการมองให้กว้างขึ้นและอาจเบนสายตาไปตามความเหมาะสม การมุ่งสนใจวงกว้างคือการมองทั่วไปทั้งเวทีโดยไม่เน้นจุดใดเป็นพิเศษ การกำหนดของความสนใจไม่ใช่กระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ต้องมีการปรับเปลี่ยนไปตามความเหมาะสม

นอกจากการสร้างสมาธิโดยการดูด้วยความตั้งใจในวงต่าง ๆ ทั้ง 3 ขนาดแล้ว ผู้แสดงก็ต้องหัดทำสมาธิในการฟังด้วย การที่ผู้แสดงทำสมาธิในการดูและการฟังได้ดีจะเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญในการสร้างอารมณ์ของตัวละคร

5. ความจริงและความเชื่อ (Truth and Belief)

ความจริงบนเวทีต่างกับความจริงในชีวิต ไม่มีเรื่องหรือเหตุการณ์จริงบนเวที เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมีการกำหนดหรือวางแผนไว้ หรือจำลองขึ้น การที่ผู้แสดงเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้นบนเวทีมิได้หมายความว่าผู้แสดงสะกดจิตตนเอง หรือประสาทหลอน ผู้แสดงเพียงทำให้คนดูหลงเชื่อว่าตนเอง

และสิ่งของบนเวทีว่าเป็นจริง ผู้แสดงสามารถสมมติได้ว่าผู้ร่วมแสดงคนอื่นเป็นจ้าว เป็นคู่รัก หรือเป็นศัตรู ความสามารถของผู้แสดงที่ทำให้คนดูเชื่อว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเขานั้นเป็นจริง เป็นศิลปะของการแสดงละคร

เมื่อผู้แสดงใช้หลักเหตุผลตามธรรมชาติ ประกอบกับสมมติภาวะไปตามครรลองของสถานการณ์ในท้องเรื่องและด้วยความเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้ว ผู้แสดงนั้นจะไม่มีวันที่จะแสดงหรือกระทำอะไรเกินจำเป็นที่เราเรียกกันทั่วไปว่า โอเวอร์แอค (Overact) เพราะเขาเชื่อว่าสิ่งที่เขาทำอยู่นั้นประหนึ่งเขาทำขึ้นในชีวิตจริง ๆ การแสดงโดยปราศจากการช่วยเสริมจากสิ่งภายนอก เช่น การอ่านหนังสือ การจัดฉากไม้ การกอดหอมอน จะทำให้ผู้แสดงคนนั้นพัฒนาสมาธิ จินตนาการ ความเชื่อ และสมมติภาวะต่าง ๆ ได้ดี

การแสดงซึ่งกิริยาและท่าทางต่าง ๆ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในขณะที่ผู้แสดงตีบทโศกของตัวเอง การที่ผู้แสดงตั้งใจมากอาจเกิดลักษณะที่แสดงเกินจำเป็นและเกิดการบีบบังคับอารมณ์ ดังนั้น ผู้แสดงควรมีสมาธิหรือความตั้งใจในแนวที่ทำตนเป็นตัวละคร แล้วตีบทไปตามสถานการณ์ในท้องเรื่องอย่างสมเหตุสมผลแล้วผู้แสดงก็สามารถดึงเอาบุคลิก กิริยา ท่าทาง และอารมณ์ของตัวละครนั้น ๆ ออกมาได้โดยธรรมชาติ

การที่ผู้แสดงตีบทได้อย่างสมจริงประหนึ่งเป็นชีวิตจริง ผู้แสดงนั้นจะเข้าสู่สถานภาพของการเป็นตัวละคร กล่าวคือผู้แสดงกับตัวละครกลายเป็นคน ๆ เดียวกัน การที่ผู้แสดงสร้างท่าแค่เพียงเล็กน้อยก็อาจทำลายความสมจริงลงได้อย่างง่ายดาย และหากผู้แสดงเอาใจใส่แสดงให้สมจริงในรายละเอียดต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้แสดงนั้นสร้างความสมจริงบนเวทีได้อย่างดี

การแสดงรายละเอียดต่าง ๆ ผู้แสดงต้องเลือกเฉพาะที่น่าสนใจ ไม่ใช่นำมาเสนอทุกอย่างจนเลิขระชาติ การเลือกนี้ก็ต้องดูว่าสิ่งใดมีลักษณะพิเศษชวนให้คนดูสนใจและติดตาม ในกรณีเช่นนี้ผู้แสดงต้องเรียนรู้โดยการสังเกตและจดจำสิ่งประทับใจต่าง ๆ ที่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาประยุกต์ใช้

6. การสื่อสารกับผู้อื่น (Communion)

ผู้แสดงจะทำให้ผู้ดูเข้าใจความหมายและเหตุผลของตัวละครที่เขาสวมบทบาทอยู่ นั้นได้ดี ก็โดยการสื่อสารกับคนดูทางอ้อม หากผู้แสดงพูดกับคนดูโดยตรง เขาก็จะเป็นเพียงผู้ส่งสารแต่ไม่ใช่ตัวละครที่มีชีวิตจิตใจ การที่ผู้แสดงพูดกับคนดูโดยตรง จะทำลายมายาของการแสดง และทำให้ความสนใจติดตามท้องเรื่องอยู่นั้นหมดไป การพยายามสื่อสารโดยทางอ้อมกับคนดูตลอดเวลาจะทำให้คนดูตั้งใจดู และมีความรู้สึกร่วมกับทุกสิ่งที่ปรากฏบนเวที

ผู้แสดงต้องสื่อสารกับผู้แสดงคนอื่น เหมือนตัวละครสื่อสารกับตัวละครจริง ๆ ตรงนี้เปรียบเหมือนคนเราสื่อสารกับคนรอบข้างในชีวิตจริงอย่างไร บนเวทีก็ต้องเป็นเช่นนั้น เขาควรจะ

แสดงต่อมิตรหรือศัตรูเช่นไร ก็ต้องอาศัยจินตนาการและสมมติภาวะเป็นเครื่องช่วยสร้างทัศนคติต่อคน ๆ นั้นและสถานการณ์นั้น ๆ ได้ การสื่อสารจะสำเร็จได้ก็ต้องร่วมมือกันทั้งกลุ่ม

การสื่อสารกับผู้แสดงอื่น ๆ บนเวที หมายถึง การที่ผู้แสดงสำนึกอยู่เสมอว่ากำลังแสดงคู่กับใคร และต้องให้เขาได้ยินและเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด ผู้แสดงคนนั้นก็ต้องแน่ใจว่าได้ยินและเข้าใจคนที่แสดงคู่กันอยู่นั้นเช่นกัน กระบวนการนี้เปรียบเสมือนกระบวนการสื่อสารให้ชีวิตประจำวันที่เราต้องสัมผัสสิ่งหนึ่งสิ่งใดก่อนแล้วจึงพูดออกไป หน้าที่ของผู้แสดงคือ ต้องสื่อสารให้คนเล่นคู่กันและคนดูเห็นและเข้าใจสาระที่สำคัญให้ได้

การพูดที่ดี การฟังที่ดี การกระทำต่าง ๆ ของตน และของคนอื่นบนเวทีที่ดี ผู้แสดงต้องคิดประหนึ่งว่ามันเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในชีวิต ในขณะที่ตัวละครสนทนากันอยู่นั้น คำพูด ความคิดความเห็น ความทรงจำ การตัดสินใจ อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ จะหลั่งไหลออกมาจากจิตใจของทั้งผู้พูดและผู้ฟัง และการสื่อสารประสมกันต้องเป็นการรับ-ส่งที่มีจังหวะจะโคนไม่แย้งบทกัน ไม่ขโมยความสนใจของคนดูไปจากผู้อื่นในขณะที่คน ๆ นั้นกำลังเป็นจุดสนใจ การสื่อสารประสานจะได้ผลดีเมื่อผู้แสดงสามารถทำให้ผู้แสดงคู่กันนั้นรับและส่งได้ตามเป้าหมายอย่างสำนวนไทยที่ว่าเล่นเข้าหากัน

ในกรณีที่ผู้แสดงพูดคนเดียวบนเวที และเป็นการพูดกับตนเอง กรณีเช่นนี้เปรียบได้กับการคิดดัง ๆ เพื่อให้คนดูรับทราบถึงอารมณ์ ความคิด และความรู้สึกของตัวละครในขณะนั้นเอง ผู้แสดงต้องปฏิบัติหน้าที่ประดุจคนสองคน คนหนึ่งพูด อีกคนหนึ่งฟัง โดยแบ่งจินตนาการและสมาธิของคนทั้งสองออกจากกัน และตอบสนองซึ่งกันและกันเป็นลูกโซ่ ส่วนการที่ผู้แสดงพูดคนเดียว แต่เป็นบทสนทนากับสิ่งที่มองไม่เห็น เช่น วิญญาณ เป็นต้น ผู้แสดงต้องใช้จินตนาการอย่างมาก เพื่อพาคนดูให้จินตนาการตามไปด้วย

การฝึกหัดการเจรจานั้น ผู้แสดงไม่ควรหัดพูดคนเดียว เพราะตนเองจะเกิดความคุ้นเคยกับการพูดและการแสดงที่ไม่ได้สัมผัสกับปฏิกิริยาของผู้อื่น ผู้แสดงต้องแสดงทั้งบทรับและบทส่งตลอดเวลา การฟัง การมีปฏิกิริยากับผู้อื่น หรือเหตุการณ์แวดล้อม เช่น การส่งเสียง การเปลี่ยนสีหน้า การออกท่าทางล้วนสำคัญ เพราะแต่ละอย่างจะแสดงให้เห็นดูทราบว่าตัวละครคิดอย่างไรบ้าง

ในฉากที่มีตัวละครมาก ๆ ผู้แสดงต้องสื่อสารประสานได้ทั้งตัวละครตัวหลักและตัวประกอบ เพราะทุกคนเป็นส่วนสำคัญของฉากนั้น และแม้ตัวละครบางตัวจะมีได้มีบทพูดแต่ผู้แสดงต้องสำแดงบุคลิกของตัวละครให้ได้

7. การปรับเปลี่ยน (Adaptation)

การปรับเปลี่ยนเป็นเรื่องปกติในการแสดงละครเพราะผู้แสดงจะต้องใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจว่าจะปรับเปลี่ยนวิธีการต่าง ๆ ในการแสดงหรือการสวมบทบาทละครใดตัวหนึ่งอย่างไรจึงจะได้ผลดั่งใจหวัง

การปรับเปลี่ยนท่าทีกของมนุษย์เป็นปกติวิสัยอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวัน เมื่อคนคนหนึ่งได้พบกับอีกคนหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายต่างต้องปรับตัวให้เหมาะสมที่จะสื่อสารกัน ทั้งนี้รวมไปถึงการที่คน ๆ หนึ่งต้องปรับตัวให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ อยู่เสมอ เราจะต้องประยุกต์อย่างไรให้คนที่มีการศึกษาน้อยได้เข้าใจปัญหาที่สลับซับซ้อนทางวิทยาศาสตร์หรือทางปรัชญาเราจะต้องประยุกต์อย่างไร เมื่อเผชิญหน้ากับคนที่กำลังจับผิดเรา เราจะประยุกต์พฤติกรรมอย่างไรจึงจะเข้ากับคนในท้องถิ่นที่เราไปเยี่ยมเยียนได้ดี ปัญหาและอุปสรรคใหม่ ๆ บรรยากาศใหม่ ๆ สถานที่ใหม่ ๆ เป็นเงื่อนไขให้ผู้แสดงต้องประยุกต์ให้สอดคล้อง เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของบทละครคน ๆ เดียวกันจะประพฤติดังกัน在不同กาลและเทศะกัน

การประยุกต์ที่จะประทับใจคนดูนั้น ผู้แสดงควรเลือกแนวที่คนดูคาดไม่ถึง เช่น คนดูคาดว่าในสถานการณ์เช่นนี้ นางเอกต้องร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างหนัก แต่เธอกลับแสดงความโศกเศร้าด้วยการที่สงบนิ่ง อัดอั้น อันเป็นการสร้างความประหลาดใจ และบีบคั้นใจคนดูได้เป็นอย่างดี และน่าจะได้ผลมากกว่าทำตามที่คุณครูเอาไว้วางหน้า แต่ในกรณีเช่นนี้มีใช้จะต้องปฏิบัติทุกอย่างให้เหมือนกัน หากแต่ผู้แสดงต้องเข้าใจกระบวนการทางจิตทั้งหมดว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนจึงทำให้ตนแสดงเช่นนี้ มิใช่เพียงเพื่อให้เกิดอะไรบางอย่างต่างไปจากความคาดเดาของคนดูเท่านั้น การประยุกต์นี้อาจเกิดจากการแนะนำของผู้กำกับการแสดงแต่ในการแสดงจริง ๆ ผู้แสดงต้องแสดงจากกระแสของแรงบันดาลใจของตนเท่านั้น

8. ความเร็วและจังหวะ (Tempo and Rhythm)

ความเร็วและจังหวะเป็นสภาพทั่วไปของการแสดงที่ขาดมิได้ เพราะพฤติกรรมของมนุษย์แสดงให้เห็นประจักษ์ด้วยความเร็วและจังหวะทั้งที่อยู่ภายใน และที่สัมผัสได้จากภายนอก ในช่วงหนึ่งมนุษย์จะทำงาน เดินทาง คิด พุด หรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยความเร็วและจังหวะไม่เท่ากันเลย แม้จะเป็นการทำซ้ำก็ไม่มีทางจะเหมือนเดิม แม้แต่การฟังเพลง ๆ เดียวกัน แต่ต่างกาลเทศะกัน ก็จะเกิดความเร็วและจังหวะในใจของคน ๆ เดียวกันที่แตกต่างกัน

ความเร็วและจังหวะที่ผู้แสดงปฏิบัติอย่างเหมาะสมบนเวที เป็นเครื่องช่วยให้ผู้แสดงมีสมาธิ และดำเนินการแสดงละครได้อย่างต่อเนื่องอย่างที่เรียกว่า มีจังหวะจะโคน การแสดงใด ๆ ที่ผิดความเร็วและผิดจังหวะ จะทำให้ความสมจริงบนเวทีสูญเสียไปได้อย่างง่ายดาย ความเร็วและ

จังหวะจะสัมพันธ์กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและกับบุคลิกภาพของตัวละครว่าเขาหรือเธอควรจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับสถานการณ์เช่นนั้น ๆ เช่นไร เร็วหรือช้าเพียงใด

โดยปกติมนุษย์คนหนึ่งจะมีความเร็วและจังหวะเป็นธรรมชาติเฉพาะคน เช่น บางคนพูดเร็ว เดินเร็ว ตัดสินใจเร็ว ชอบเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างรวดเร็ว แต่บางคนก็จะมีลักษณะตรงกันข้าม ดังนั้น เมื่อผู้แสดงในฐานะมนุษย์คนหนึ่งที่มีความเร็วและจังหวะเฉพาะคนแต่ต้องสวมบทบาทตัวละครที่มีความเร็วและจังหวะต่างไปจากตน ผู้แสดงคนนั้นจึงต้องใช้วิจารณญาณอย่างรอบคอบเพื่อให้เกิดความถูกต้องกับบุคลิกของตัวละคร ด้วยเหตุนี้ ผู้แสดงทุกคนเมื่อมาแสดงร่วมกันจึงต้องปฏิบัติเช่นนี้ในสถานการณ์เดียวกัน

หากจะเปรียบเทียบผู้แสดงกับนักดนตรีในวงซิมโฟนีออร์เคสตรา เราจะพบว่านักดนตรีถูกกำกับความเร็วและจังหวะโดยวาทยากรหรือผู้อำนวยเพลงตลอดเวลาที่บรรเลง แต่ผู้แสดงต้องกำกับความเร็วและจังหวะด้วยตนเอง จากความรู้สึกของตัวละครที่ตนสวมบทบาทอยู่ขณะนั้น

9. การรำลึกอารมณ์ (Emotional Memory)

ผู้แสดงมีข้อมูลสองประเภทช่วยให้สร้างสรรค์การแสดงได้ดีคือ ประสบการณ์ที่สั่งสมอยู่ในตนเอง และสิ่งที่ผู้แสดงสังเกตจากแหล่งต่าง ๆ ประสบการณ์ตรงและความรู้ที่ได้จากการสังเกตเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออก เพราะผู้แสดงจะสั่งสมอยู่เป็นความทรงจำ หากผู้แสดงใช้แต่ประสบการณ์ตรงของตนมาเป็นปัจจัยในการแสดงจินตนาการของเขาก็จะแคบและจะแสดงเป็นตัวเองมากกว่าเป็นตัวละคร

การรำลึกอารมณ์คือ วิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้แสดงสร้างอารมณ์ขึ้น หากไม่สามารถจะทำให้เกิดขึ้นมาเองตามบทบาทขณะนั้นได้หรือไม่แน่ใจว่าควรแสดงอย่างไร ผู้แสดงก็จะนึกย้อนไปถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนหรือที่ตนเคยรับรู้มาว่า เมื่อสถานการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นแล้ว ตนเองหรือคนที่ตนเห็นจะเกิดอารมณ์เช่นไร แล้วนำความทรงจำนั้นมาประยุกต์ใช้กับอารมณ์ของตัวละครในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกัน ตัวอย่างเช่น การดูภาพครอบครัวของตนในอดีต และไม่เพียงรำลึกถึงเหตุการณ์ แต่สามารถรำลึกถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในครั้งกระนั้นได้

ธรรมชาติความรู้สึกเมื่อเกิดขึ้นแล้ว มนุษย์ก็จะลืมไป แต่ความรู้สึกนั้นจะกลับมาใหม่หากมีอะไรกระตุ้นความทรงจำเหล่านั้นให้ย้อนกลับมาได้ ตัวอย่างเช่น คนเราสามารถจำเสียงคนที่เรารู้จักมักคุ้นและไม่ได้พบกันเป็นเวลานานแล้วได้ ผู้แสดงที่นึกถึงอารมณ์เหล่านี้ได้ ก็ต้องมีกลวิธีที่จะถ่ายทอดความรู้สึกจากตัวละครที่ตนเองสวมบทบาทอยู่นั้นไปสู่คนดูให้จงได้

การที่ผู้แสดงจะพัฒนาความสามารถในการรำลึกอารมณ์ได้ดั่งนั้น ผู้แสดงต้องหมั่นศึกษาจากสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจริงรอบ ๆ ตนเองอยู่เสมอและอย่างละเอียดลออ ผู้แสดงต้องอ่าน ต้องดู ต้องฟังสิ่งต่าง ๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบันให้เข้าใจถ่องแท้ว่า ทำไมคนคนหนึ่งจึงมีความประพฤติ มี

ความคิด มีกิริยามารยาท มีอารมณ์เช่นนั้น เพื่อให้ผู้แสดงนั้นจะได้เลือกใช้ได้อย่างถูกต้อง และเกิดสัมฤทธิ์ผลทางการแสดงละคร

หัวข้อที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นนาฏยทฤษฎีของสถานิสลาฟสกีที่มุ่งให้ผู้แสดงฝึกหัดแล้วปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอด้วยวิธีะอุตสาหะ เพื่อให้ผู้แสดงจะได้มีศักยภาพในการสวมบทบาทของตัวละครได้อย่างสมบูรณ์อันจะทำให้คนดูละครด้วยความสมจริงตลอดเวลา

6. แนวคิดเรื่องคุณสมบัติที่ดีของนักแสดง

สตไอ พันธุมโกมล (2538) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติที่ดีของนักแสดงไว้ว่า

1. ความงดงามของจิตใจ (Spiritual Beauty)

ความงดงามของจิตใจเป็นสิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดสำหรับผู้ที่เป็นนักแสดง ไม่ว่าจะเป็นความสามารถสักเพียงไร หากนักแสดงขาดความงดงามของจิตใจ ก็จะไม่สามารถถ่ายทอดความงดงามที่แท้จริงของศิลปะการแสดงมาสู่ผู้ชมได้เลย

มักมีผู้เข้าใจผิดอยู่เสมอว่า นักแสดงต้องมีรูปร่างหน้าตาดี จะต้องสวย จะต้องหล่อ ซึ่งความงดงามของจิตใจกับความสวยความหล่อนั้นไม่ใช่สิ่งเดียวกันและมีคุณค่าในแง่ของการเป็นนักแสดงแตกต่างกันมาก รูปร่างหน้าตาและความสวยงามที่เป็นเปลือกอยู่ภายนอก หากขาดความงดงามของจิตใจที่อยู่ภายใน จะมีลักษณะว่างเปล่าไม่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมอยู่ได้เป็นเวลานาน และบางครั้งถ้าเจ้าของรูปร่างหน้าตาสวยหรือหล่อ ยังไปเกิดความภาคภูมิใจในคุณสมบัติภายนอกของตนจนกลายเป็นความ “หลง” ก็จะทำให้เกิดความหยิ่งทะนงที่แสดงออกในทุกอิริยาบถ และจะขวางกั้นพัฒนาการของการเป็นนักแสดงที่ดีไปได้

จิตใจที่งดงามในแง่ของการแสดงนั้น หมายถึง ลำานึกที่ถูกต้องซึ่งนักแสดงมีต่ออาชีพการแสดง ต่อตนเองและส่วนรวม กล่าวคือ นักแสดงต้องเป็นผู้ที่รักในศิลปะของการแสดง มิใช่รักความเด่นความดังของตนเองที่จะได้จากการแสดง นักแสดงที่รักศิลปะของการแสดงจะมีลำานึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเป็นนักแสดง และสามารถอุทิศตนเองให้กับการแสดง และสามารถอุทิศตนเองให้กับศิลปะ เพราะมองเห็นคุณค่าของการแสดงว่าเป็นศิลปะอันลึกซึ้งละเอียดอ่อนที่สามารถทำให้มนุษย์เข้าใจตนเองและผู้อื่น สามารถสร้างสรรค์ความงดงามที่จะโน้มน้าวจิตใจของผู้ชมให้นิยมในคุณธรรมความดี หรือช่วยชี้แนวทางให้มนุษย์แก้ไขสิ่งบกพร่องต่าง ๆ ในชีวิต ตลอดจนให้ความสุขความบันเทิงแก่ผู้ชม ซึ่งเป็นของขวัญล้ำค่าที่นักแสดงสามารถให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เมื่อได้ตระหนักถึงความจริงข้อนี้ นักแสดงก็จะมีศรัทธาและความภาคภูมิใจในอาชีพการแสดง มิใช่ภาคภูมิใจในตนเอง หรือความสามารถของตน แต่จะมีความเคารพและความซื่อสัตย์ต่อความ

รับผิดชอบอันสำคัญยิ่งที่นักแสดงพึงมีต่อผู้ชม ฉะนั้น จึงจะต้องหมั่นขวนขวายหาความรู้ความชำนาญ ฝึกฝนตนเองอย่างไม่หยุดยั้งเพื่อที่จะสามารถทำหน้าที่ของนักแสดงได้อย่างดีที่สุด และหากมีพรสวรรค์ก็จะต้องสำนึกในความรับผิดชอบที่จะต้องพัฒนาพรสวรรค์ที่มีอยู่อย่างอ่อนนุ่ม ถ่อมตน มิใช่เย่อหยิ่ง ความสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการแสดงดังกล่าวจะทำให้นักแสดงเป็นผู้ที่มีจิตใจงดงาม อันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้ที่ต้องการเป็นนักแสดงทุกคน

2. ความต้องการที่จะแสดงออก (Need to Express)

“ความต้องการที่จะแสดงออก” เป็นจุดเริ่มต้นที่นำไปสู่การสร้างสรรค์งานศิลปะที่แสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ เมื่อมนุษย์เกิดความประทับใจในสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากจนเกิด “ความจำเป็นที่จะต้องแสดงออก” (Need to Express) เพื่อให้ผู้อื่นได้ร่วมรับรู้ในสิ่งที่ตนได้สัมผัสและเกิดความประทับใจขึ้นนั้น

แท้จริงมนุษย์ทุกคนล้วนมีความต้องการที่จะแสดงออกในขั้นพื้นฐานทั้งสิ้น เพราะมนุษย์จำเป็นต้องสื่อสารความต้องการของตนเองแก่ผู้อื่นเพื่อความอยู่รอดปลอดภัยในชีวิต นับตั้งแต่เด็กทารกที่ไร้เดียงสาที่ร้องไห้หรือแสดงออกด้วยเสียง ด้วยท่าทางกิริยาอาการที่สามารถสื่อสารต่อมารดาหรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดว่ากำลังหิว เป็นต้น ทุกวันที่ดำเนินชีวิตอยู่นั้นจะเต็มไปด้วย “การแสดงออก” (Expression) ที่สื่อสารต่อ “ผู้ชม” (Audience) ประจำวัน เช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง สามี ภรรยา บุตร และผู้คนที่เราต้องเกี่ยวข้องกับ เราต่างต้องการ “ความเข้าใจ” และ “การยอมรับ” จากผู้อื่น ซึ่งแน่นอนที่สุดเราย่อมมีความสุขเมื่อสิ่งที่ได้รับมีลักษณะเป็น “บวก” เช่น ความเข้าใจ ความรัก ความนับถือ การยอมรับ ฯลฯ และมีความทุกข์เมื่อสิ่งที่ได้รับมีลักษณะเป็น “ลบ” เช่น ความเกลียดชัง หรือการไม่ยอมรับ ฯลฯ เป็นต้น นี่คือธรรมชาติตามปกติวิสัยของมนุษย์

เมื่อใดก็ตามที่ “ความต้องการที่จะแสดงออก” (Need to Express) มีมากจนถึงขั้นที่มนุษย์เกิด “แรงบันดาลใจ” (Inspiration) ที่จะสื่อสาร (Communicate) หรือแบ่งปัน (Share) ให้ผู้อื่นได้ร่วมรับรู้ หรือจนกระทั่งเกิดความต้องการที่จะเฉลิมฉลอง (Celebrate) ความประทับใจ ความรู้สึกนึกคิด ปรากฏการณ์หรือ “ความจริง” (Truth) เกี่ยวกับธรรมชาติและชีวิตที่ตนเองได้ค้นพบ เมื่อนั้นมนุษย์ก็จะใช้ความสามารถในการสร้างสรรค์ผลิตผลงานศิลปะทั้งงดงามน่าประทับใจ ไม่ว่าจะเป็นจิตรกรรม ประติมากรรม ดนตรี การฟ้อนรำ หรือการละครก็ตาม

ศิลปะ จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์เพราะเป็นสื่อกลางที่ทำให้มนุษย์ได้ร่วมรับรู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของกันและกัน ไม่ว่าจะอยู่ห่างกันสุดขอบฟ้า หรือมีชีวิตอยู่ในระยะเวลาที่ต่างกันสักกี่พันปีก็ตาม ศิลปะสามารถทำให้มนุษย์ได้แสดงออกถึงความทุกข์และความสุข สามารถติดต่อสื่อสารต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ทำให้มีความรู้สึก เราได้อยู่คนเดียวในโลกนี้ ศิลปะช่วยทั้ง “ผู้สร้าง” และ “ผู้รับ” สามารถแบกรับความทุกข์ยาก และเฉลิมฉลองความสุข

ได้ด้วยการ “แสดงออก” (Express) และร่วมรับรู้ (Share) ใน “ความจริง (Truth) ที่ศิลปะนั้น ๆ เลือกเฟ้นมาเสนอ

เมื่อใดที่ “นักแสดง” เลือกที่จะยึดอาชีพการแสดงเพราะมองเห็นความสำคัญของการ “การแสดงออก” (Express) แทนที่จะเห็นแก่เปลือกนอกของอาชีพการแสดงอันได้แก่ เกียรติยศ ชื่อเสียง ความสำเร็จ และเงินตรา ประกอบกับเป็นผู้ที่มี “ความต้องการที่จะแสดงออก” (Need to Express) ในระดับที่สามารถผลักดันให้มีใจรักอาชีพการแสดง เมื่อนั้นการพัฒนาตนเองไปสู่การเป็น “ศิลปิน” (Artist) ย่อมเป็นสิ่งที่น่าจะทำให้หากให้เวลาและความตั้งใจจริงในการฝึกฝนอย่างถูกต้องวิธี

3. ความพร้อมของร่างกายและเสียง

นักแสดงแตกต่างจากศิลปินในแขนงอื่น ๆ เพราะนักแสดงต้องใช้ร่างกายและเสียงของตนเองเป็นเครื่องมือในการเสนอผลงานศิลปะต่อผู้ชม ในขณะที่จิตรกรมีสีและพู่กัน ฯลฯ เป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์ นักดนตรีมีเครื่องดนตรีเป็นเครื่องมือในการบรรเลง นักแสดงนั้นไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากตนเอง ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกฝนร่างกายและเสียงให้อยู่ในสภาพที่สามารถนำมาใช้ในการสร้างสรรค์บทบาทการแสดง เช่นเดียวกับที่นักไวโอลินจะต้องคอยขึ้นสายและดูแลไวโอลินของเขาให้อยู่ในสภาพที่นำมาบรรเลงได้เป็นอย่างดีคืออยู่เสมอ ความพร้อมของร่างกายและเสียงที่นักแสดงจำเป็นต้องมีนี้หมายถึง ความสามารถที่จะผ่อนคลายความตึงเครียดของร่างกาย ความสามารถที่จะบังคับกล้ามเนื้อทุกส่วนสัดให้ร่างกายเคลื่อนไหวไปตามความต้องการของบทบาทอย่างแคล่วคล่องไม่ขัดขึ้น และความสามารถที่จะใช้และบังคับเสียงในการพูด หรือร้องเพลง ซึ่งรวมถึงการหายใจที่ถูกต้อง และความสามารถในการใช้ภาษาพูดเป็นอย่างดีอีกด้วย

4. ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก

อารมณ์ความรู้สึกเป็นวัตถุดิบในการแสดงที่นักแสดงจะต้องฝึกฝนอย่างจริงจัง จนกระทั่งสามารถแสดงออก (Express) ได้โดยไม่ต้อง “พยายามแสดง” (Try to Perform) อารมณ์ใด ๆ จนดูเป็นการจงใจเสนออารมณ์ ซึ่งมักทำให้คนดูอึดอัดหรือกลัวมากกว่าจะก่อให้เกิดความประทับใจ

นักแสดงที่คนดูจดจำ มักเป็นนักแสดงที่มีความสามารถในการแสดงอารมณ์ที่ยิ่งใหญ่ เข้มข้น ลึกซึ้ง แนบเนียน และละเอียดอ่อน เหมาะสมกับบทบาทของตัวละคร สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมตลอดระยะเวลาการแสดง และแม้เมื่อการแสดงเสร็จสิ้นไปแล้ว ความสามารถดังกล่าวก็มักจะอยู่ในความทรงจำของผู้ชม เป็นที่ประทับใจต่อไปอีกเป็นเวลานาน นักแสดงที่มีความพร้อมของอารมณ์และรู้สึกจะต้องสามารถที่จะถ่ายทอดอารมณ์ดังกล่าวมาสู่ผู้ชมได้อย่างมีศิลปะ มีวินัย และการควบคุมอย่างเหมาะสม มิใช่เป็นการจงใจแสดงอารมณ์โดยขาด

การบังคับควบคุม ทำให้เกิดการแสดงออกที่มากมายเกินขอบเขต จนกระทั่งนักแสดงกลายเป็นทาสของอารมณ์ของตน แทนที่จะใช้อารมณ์เป็นเครื่องมือในการแสดงซึ่งถือเป็นศิลปะที่จะต้องมีการฝึกฝนอย่างจริงจัง

ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกนี้ ต้องควบคู่ไปกับความพร้อมของร่างกายและเสียงด้วย เพราะถึงแม้จะมีอารมณ์อยู่ภายในก็ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกของตนมาสู่ผู้ชมได้ เพราะร่างกายและเสียงไม่พร้อม

5. ความพร้อมของประสาทสัมผัส

นักแสดงที่ดีจะต้องฝึกฝนประสาทสัมผัสให้มีความไวละเอียดอ่อนจนกระทั่งสามารถนำมาใช้ในการแสดงได้เป็นอย่างดี บางครั้งเมื่อนักแสดงอยู่บนเวที จะรู้สึกว่าประสาทสัมผัสไม่ทำงานเท่าที่ควร เช่น เวลามองดูคู่สนทนา นักแสดงที่ไม่พร้อมจะไม่สามารถมองให้เห็นอย่างจริงจัง เพียงแต่ทำท่ามอง แต่ประสาทสัมผัสจะไม่ได้รับความรู้สึกอย่างที่เรารู้สึกต่าง ๆ ในชีวิตจริง การแสดงจึงไม่มีความน่าเชื่อถือ ส่วนเวลาฟังคู่สนทนาที่เช่นกัน นักแสดงที่ไม่มีความพร้อมของประสาทสัมผัสจะทำเป็นฟัง แต่ไม่ได้ยินอย่างที่เรารู้สึกได้ยินทุกสิ่งในชีวิตจริง ฉะนั้นการตอบสนองได้จึงเป็นการ “ทำขึ้น” มิใช่เป็นการรับส่งของโสตประสาทที่เมื่อได้ยินแล้วก็ส่งต่อไปที่สมองทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างจริงจัง อันนำไปสู่การแสดงที่ลึกซึ้งแนบเนียนและมีชีวิตชีวา ดังนั้นนักแสดงที่ดีจึงต้องหมั่นฝึกฝนประสาทสัมผัสทั้ง 5 ให้มีความพร้อมที่จะนำมาใช้ในการแสดงได้อย่างเต็มที่

6. ความคิดและความเห็น

นักแสดงที่ดีจะต้องสามารถใช้ความคิดได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง และสามารถควบคุมความคิดของตนเองให้อยู่ในบท คือ คิดอย่างตัวละครคิด ได้ตลอดระยะเวลาการแสดง

นักแสดงจะต้องมีความเห็นที่ชัดเจนเกี่ยวกับทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว มีความเป็นตัวของตัวเองไม่สับสน แต่ในขณะเดียวกันก็พร้อมเสมอที่จะ “เปิดตัว” และ “เปิดใจ” รับฟังความเห็นของผู้อื่นเพื่อนำมากลั่นกรองเลือกเฟ้นแนวทางที่ถูกต้องสำหรับบทบาทการแสดง

7. ความเข้าใจ

นอกจากจะมีความคิดและความเห็นที่เด่นชัด ละเอียดลึกซึ้ง นักแสดงที่ดียังจำเป็นต้องมีความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์อย่างกว้างขวาง เข้าใจตนเองและผู้อื่น เข้าใจบทบาทที่จะแสดง และมีความเข้าใจในศิลปะของการแสดงเป็นอย่างดีอีกด้วย ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้นักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาทหรือที่เรียกกันในวงการละครว่า “ตีบทแตก” เนื่องจากเข้าใจถึงเหตุผลเบื้องหลังการกระทำและคำพูดทุกคำของตัวละคร ทำให้สามารถสวมบทบาทได้อย่างลึกซึ้งแนบเนียนเป็นที่ประทับใจแก่ผู้ชม

8. สมาธิ

นักแสดงที่ดีจะต้องมีสมาธิสูงมากจนสามารถรวบรวมความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ไปสู่จุดใดจุดหนึ่งตามความต้องการของบทบาทอย่างมีพลัง และจุดหมายที่แน่นอน การมีสมาธิในบทบาทจะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของร่างกายและอารมณ์ ทำให้นักแสดงไม่ประหม่าตื่นกลัว นักแสดงที่ขาดสมาธิจะไม่สามารถสวมบทบาทได้อย่างลึกซึ้งแนบเนียน และจะไม่ดึงดูดความสนใจของผู้ชมเพราะขาดพลังและจุดหมายในการแสดง การมีสมาธิจะทำให้นักแสดงสามารถให้ความเข้มข้นแก่บทบาทการแสดง ทำให้คนดูเกิดความประทับใจ เชื่อและติดตามบทบาทของนักแสดงด้วยสมาธิที่สูงด้วยเช่นกัน

9. ความสามารถในการสังเกต

นักแสดงที่ดีจะต้องเป็นคนช่างสังเกต เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวนักแสดง คือ ครู ที่สำคัญยิ่งสำหรับนักแสดง ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกของมนุษย์ในเครื่องแวดล้อมและสถานการณ์ต่าง ๆ กัน หรือลักษณะอาการปฏิกิริยาของคนในวัย หรือฐานะต่าง ๆ กันก็ตาม นักแสดงที่ไม่ช่างสังเกตมักจะแสดงด้วยการเสแสร้งแกล้งทำ โดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริงเพราะไม่เคยสังเกตเห็นนั่นเอง

การสังเกตของนักแสดงนี้ มิใช่แต่จะสังเกตเฉพาะอาการปฏิกิริยาซึ่งอยู่ภายนอก แต่จะต้องรู้จักสังเกตอารมณ์ที่อยู่ภายใน แม้กระทั่งความรู้สึกของตนเองที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ และบุคคลต่าง ๆ ในชีวิตจริง การสังเกตนี้นักแสดงที่ดีจะต้องฝึกฝนจนกลายเป็นอุปนิสัย กล่าวคือ จะต้องเป็นผู้ที่สนใจกับทุกสิ่งที่อยู่รอบกาย จะต้องมองเห็นทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอย่างละเอียดลึกซึ้งและนำความสามารถในการสังเกตนี้มาใช้ในการแสดง และการตีความหมายบทละครได้เป็นอย่างดี

10. ความจำ

นักแสดงจะต้องเป็นผู้มีความจำดี เพราะนอกจากจะต้องสามารถจำบทบาทการแสดงและทุกสิ่งที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างแม่นยำแล้ว ยังจะต้องจดจำอารมณ์ ความรู้สึก ทุกสิ่งที่สังเกตเห็น และเคยได้ยิน เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการแสดง นักแสดงที่ดีจะสามารถจะจดจำและเก็บรักษาประสบการณ์ของชีวิตเพื่อเป็นวัตถุดิบสำหรับนำมาใช้สร้างสรรค์อารมณ์ความรู้สึกในการแสดง นอกจากนั้นยังอาจกล่าวได้ว่า ไม่มีการแสดงในรูปแบบใดที่ไม่ต้องอาศัยความจำ ฉะนั้นผู้ที่ประสงค์จะเป็นนักแสดงจึงจะต้องหมั่นฝึกฝน และพัฒนาความจำของตนเองเพื่อให้สามารถนำมาใช้อย่างได้ผลในการแสดง

11. ความเชื่อ

นักแสดงที่ดีจะต้องมีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง ถ้านักแสดงเองไม่เชื่อในการกระทำและคำพูดของตนเองแล้ว ผู้ชมก็ไม่สามารถเชื่อหรือคล้อยตามได้ ความเชื่อในบทบาทจะทำให้

ให้นักแสดงสามารถถ่ายทอดความคิด อารมณ์ และความรู้สึกของตัวละครมาสู่ผู้ชมได้ เพราะการแสดงที่จริงใจ ปราศจากการเสแสร้งแกล้งทำ จะทำให้ผู้ชมสามารถรับความคิดที่ผู้ประพันธ์บทละคร และผู้กำกับการแสดงต้องการสื่อสารต่อผู้ชมได้อย่างเต็มที่ เมื่อใดที่นักแสดงขาดความเชื่อในบทบาทของตน เมื่อนั้นผู้ชมก็ไม่สามารถเชื่อในบทบาทการกระทำของตัวละครได้เลย

12. วินัย ความตั้งใจจริง ความขยันหมั่นเพียรและรับผิดชอบ

นักแสดงที่ดีต้องมีวินัย ความตั้งใจจริง และความขยันหมั่นเพียรที่จะพัฒนาตนเอง ฝึกซ้อม จดจำ และเอาใจใส่ต่อหน้าที่การงานของตนด้วยความรับผิดชอบอย่างสูงสุด นักแสดงที่ขาดวินัย ไม่ว่าจะเป็นความสามารถสักเพียงใดก็จะทำงานร่วมกับผู้อื่นไม่ได้ และเมื่อศิลปะการละครเป็นศิลปะที่ต้องอาศัยบุคลากรในสาขาต่าง ๆ มารวมกันเป็นจำนวนมาก การขาดวินัยของนักแสดงเพียงคนเดียว อาจทำลายผลรวมของงานจัดแสดงละครได้ทั้งหมด

13. รสนิยมที่ดี

นักแสดงจะต้องมีรสนิยมที่ดี ซึ่งสามารถปลูกฝังได้จากการศึกษาให้เข้าใจถึงหลักวิชาที่สำคัญเกี่ยวกับการแสดง ซึ่งนอกจากจะศึกษาจากทฤษฎีแล้ว นักแสดงยังต้องพยายามหาประสบการณ์จากการดูละครที่ดี ร่วมงานการละครที่ได้มาตรฐาน และอ่านบทละครที่มีคุณค่าเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจ และปลูกฝังรสนิยมที่ดีงาม ทำให้สามารถตัดสินใจแยกแยะได้ว่า การแสดงอย่างไรมีศิลปะ อย่างไรขาดศิลปะ และนำความรู้ดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไขการแสดงของตนได้

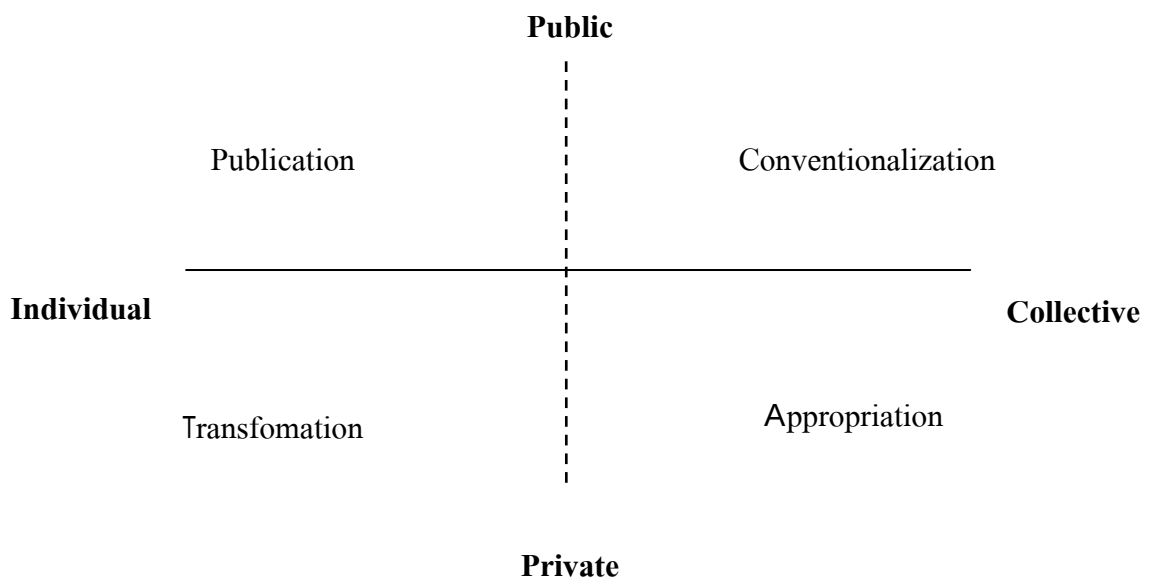
14. พรสวรรค์

พรสวรรค์ ในแง่ของการแสดง หมายถึง คุณสมบัติพิเศษเฉพาะตัวที่มีมาแต่กำเนิด ซึ่งทำให้นักแสดงผู้นั้นมีความสามารถทางการแสดงเป็นพิเศษกว่าผู้อื่น คุณสมบัติดังกล่าว ได้แก่ จินตนาการ และความสามารถในการสร้างสรรค์ ปฏิภาณ และความว่องไวของประสาทสัมผัสที่ทำให้รับส่งความรู้สึกได้อย่างรวดเร็ว ความสามารถที่จะควบคุมจังหวะการแสดงได้อย่างพอเหมาะพอดี การมีลักษณะพิเศษที่ดึงดูดผู้ชม และความสามารถที่จะเข้าถึงความรู้สึก และอารมณ์ที่ลึกซึ้งกว่าผู้อื่น ตลอดจนความแคล่วคล่องว่องไวในการเคลื่อนไหวที่ทำให้ฝึกหัดการแสดงได้ง่าย และไปได้ไกลกว่าผู้อื่น สรุปแล้ว ผู้ที่มีพรสวรรค์ทางการแสดงจะมีความสามารถที่จะฝึกฝนตนเองในด้านต่าง ๆ ได้มากกว่าผู้อื่น แต่ในขณะเดียวกัน นักแสดงที่มีพรสวรรค์หากเข้าใจผิดคิดว่ามีพรสวรรค์อยู่แล้วไม่ต้องขวนขวายหาความรู้หรือประสบการณ์ใด ๆ ก็อาจทำให้การแสดงด้อยลงไปได้อย่างน่าเสียดาย ฉะนั้น การมีพรสวรรค์นับว่าเป็นของดี แต่จำเป็นจะต้องฝึกฝนเพื่อพัฒนาพรสวรรค์ที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และสามารถนำไปใช้อย่างได้ผลตลอดไปจึงจะนับได้ว่าเป็นนักแสดงที่มีความเป็น “ศิลปิน” (Artist) อย่างสมบูรณ์

7. แนวคิดเรื่องกระบวนการที่อัตลักษณ์ส่วนบุคคลกลายมาเป็นอัตลักษณ์ทางสังคม และกระบวนการที่สังคมหล่อหลอมอัตลักษณ์ปัจเจกขึ้นมา

รอม ฮาร์เร (Harre 1990 อ้างถึงในอภิญา เพ็ญฟูสกุล 2543 : 88) เขาเสนอแผนภาพที่แสดงกระบวนการที่อัตลักษณ์ส่วนบุคคล (personal identity) กลายมาเป็นอัตลักษณ์ทางสังคม (social or public identity) และกระบวนการที่สังคมหล่อหลอมอัตลักษณ์ปัจเจกขึ้นมาดังนี้

แผนภาพ ความสัมพันธ์ระหว่าง 'ส่วนบุคคลและอัตลักษณ์ทางสังคม

ช่องล่างขวามือคือ กระบวนการที่เด็กซึมซับเอา ค่านิยมจากสังคมผ่าน กระบวนการขัดเกลาจากพ่อแม่หรือโรงเรียน (Appropriation) ช่องล่างซ้ายมือคือกระบวนการที่ค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทต่าง ๆ ถูกผนวกเข้ามาในโลก “ส่วนตัว” ที่ซึ่งอัตลักษณ์ส่วนบุคคลก่อตัวเป็นรูปร่างขึ้น (Transformation) ช่องบนซ้ายคือกระบวนการที่อัตลักษณ์ส่วนบุคคลถูกถ่ายทอดหรือแสดงออกในปริณิณทลสาธารณะ (Publication) เช่นผ่านการเล่าเรื่อง ช่องบนขวา คือกระบวนการที่ประสบการณ์ดังกล่าวได้กลายมาเป็นประสบการณ์สาธารณะผ่านกลไกบางอย่าง (Conventionalization) เช่นพิมพ์เรื่องอัตชีวประวัติขายเป็นหนังสือ เป็นต้น จะเห็นได้ว่ากระบวนการทั้งสี่อย่างนี้กินความทั้งส่วนที่ปัจเจกถูกกำหนดจากสังคมและด้านที่ปัจเจกเลือกให้ความหมายและกระทำภายในกรอบที่ถูกกำหนดให้ด้วย

8. หลักธรรมสำหรับการประสบความสำเร็จจากพระไตรปิฎก

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต) ได้นำหลักธรรมสำหรับคนประสบความสำเร็จมาแสดงไว้ในหนังสือธรรมานุชีวิต ดังนี้

คนประสบความสำเร็จ (ชีวิตที่ก้าวหน้าและสำเร็จ)

ผู้ที่ต้องการดำเนินชีวิตให้เจริญก้าวหน้าประสบความสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษา หรืออาชีพการงานก็ตาม พึงปฏิบัติตามหลักต่อไปนี้

ก. หลักความเจริญ ปฏิบัติตามหลักธรรมที่จะนำชีวิตไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองที่เรียกว่า จักร (ธรรมประคูล้อมทั้งสี่ที่นำรถไปสู่จุดหมาย) ซึ่งมี 4 ข้อ คือ

1. ปฏิรูปเทสวาสะ เลือกอยู่ถิ่นที่เหมาะสม คือ เลือกหาถิ่นที่อยู่ หรือแหล่งเล่าเรียน ดำเนินชีวิตที่ดี ซึ่งมีบุคคลและสิ่งแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกการศึกษาพัฒนาชีวิต การแสวงหาความรู้ การสร้างสรรค์ความดีงาม และความเจริญก้าวหน้า

2. สัมปรีปัสสยะ เสาะเสวนาคนดี คือ รู้จักเสวนาคบหา หรือร่วมหมักกับบุคคลผู้รู้ ผู้ทรงคุณ และผู้ที่เกื้อกูลแก่การแสวงหาธรรมความรู้ ความก้าวหน้าองอาจ และความเจริญโดยธรรม

3. อุตตสัมมาปณิธิ ตั้งตนไว้ถูกวิธี คือ ดำรงตนมั่นอยู่ในธรรมและทางดำเนินชีวิต ที่ถูกต้อง ตั้งเป้าหมายชีวิตและการทำงานให้ดีงามแนชัด และนำตนไปถูกทางสู่จุดหมาย แน่วแน่มั่นคง ไม่พร่าส่าย ไม่ไถลเขื่อนแซ

4. ปุพเพกตบุญญตา มีทุนดีได้เตรียมไว้ ทุนดีส่วนหนึ่ง คือ การมีสติปัญญา ความถนัด และร่างกายดี เป็นต้น ที่เป็นพื้นมาแต่เดิม และอีกส่วนหนึ่งคืออาศัยพื้นเดิมเท่าที่ตัวมีอยู่ รู้จักแก้ไขปรับปรุงตน ศึกษาหาความรู้ สร้างเสริมคุณสมบัติ ความดีงาม ฝึกฝนความชำนาญ เตรียมไว้ก่อนแต่ต้น ซึ่งเมื่อมีเหตุต้องใช้ก็จะเป็นผู้พร้อมที่จะต้อนรับความสำเร็จ สามารถสร้างสรรค์ประโยชน์สุข และก้าวเข้าสู่ความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ข. หลักความสำเร็จ ปฏิบัติตามหลักธรรมที่จะนำไปสู่ความสำเร็จแห่งกิจการนั้น ๆ ที่เรียกว่า อิทธิบาท (ธรรมให้ถึงความสำเร็จ) ซึ่งมี 4 ข้อ คือ

1. ฉันทะ มีใจรัก คือ พอใจจะทำสิ่งนั้น และทำด้วยใจรัก ต้องการทำให้เป็นผลสำเร็จอย่างดีแห่งกิจหรืองานที่ทำมิใช่สักว่าทำให้เสร็จ ๆ หรือเพียงเพราะอยากได้รางวัลหรือผลกำไร

2. วิริยะ พากเพียรทำ คือ ขยันหมั่นประกอบ หมั่นกระทำสิ่งนั้นด้วยความพยายาม เข้มแข็ง อดทน เอาธุระ ไม่ทอดทิ้ง ไม่ทอดลอย ก้าวไปข้างหน้าจนกว่าจะสำเร็จ

3. จิตตะ เอาจิตฝึกไฟ คือ ตั้งจิตรับรู้ในสิ่งที่ทำ และทำสิ่งนั้นด้วยความคิด ไม่ปล่อยจิตใจให้ฟุ้งซ่านเลื่อนลอย ใช้ความคิดในเรื่องนั้นบ่อย ๆ เสมอ ๆ ทำกิจหรืองานนั้นอย่างอุทิศตัว อุทิศใจ

4. วิมังสา ใช้ปัญญาสอบสวน คือ หมั่นใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญ ตรวจสอบหาเหตุผลและตรวจสอบข้อยิ่งหย่อนเกินเลยบกพร่องขัดข้อง เป็นต้น ในสิ่งที่ทำนั้นโดยรู้จักทดลองวางแผน วัตถุประสงค์วิธีแก้ไขปรับปรุง เป็นต้น เพื่อจัดการและดำเนินงานนั้นให้ได้ผลดียิ่งขึ้นไป ตัวอย่าง เช่น ผู้ทำงานทั่ว ๆ ไป อาจนำสั้น ๆ ว่า รักรงาน สู้งาน ใส่ใจงาน และทำงานด้วยปัญญา

ค. หลักเผด็จโพธิญาณ ดำเนินตามพระพุทธปฏิบัติ ด้วยการปฏิบัติธรรม 2 อย่างที่เป็นเหตุให้พระองค์บรรลุสัมโพธิญาณ เรียกว่า อุปปัญญาธรรม (ธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงปฏิบัติเห็นคุณประจักษ์กับพระองค์เอง) คือ

1. อสนนุญญา กุสเลสุ รมเมสุ ไม่สันโดษในกุศลธรรม คือ ไม่รู้อิ่ม ไม่รู้พอ ในการสร้างสรรค์ความดีและสิ่งที่ดี

2. อปปฏิวาณิตา จ ปธานสมิ บำเพ็ญเพียรไม่ระย่อ คือ เพียรพยายามก้าวหน้าเรื่อยไป ไม่ยอมถอยหลัง ไม่ยอมแพ้ ไม่ยอมท้อถอยต่ออุปสรรค และความเหน็ดเหนื่อยยากลำบาก

จากการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องพบว่า เจมส์ เดวิด บาร์เบอร์ (James David Barber) ได้สร้างทฤษฎีอัตลักษณ์ขึ้นมาเพื่อศึกษาบุคลิกภาพของผู้นำทางการเมือง โดยกล่าวว่าผู้นำทางการเมืองมีบุคลิกภาพประกอบด้วย องค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบแรกคือ อัตลักษณ์ ซึ่งเป็นแนวทางที่ผู้นำใช้ดำเนินชีวิตตนเองที่เป็นแนวทางลักษณะถาวร ซึ่งถูกพัฒนาและเติบโตจากประสบการณ์วัยเด็กที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อน ทักษะคิดต่อตนเองและสิ่งแวดล้อม องค์ประกอบที่สองคือ โลกทัศน์ หมายถึง ความเชื่อทางปรัชญาและอุดมคติพื้นฐานที่กำหนดพฤติกรรมของผู้นำ และองค์ประกอบที่สามคือ ลีลาการทำงาน หมายถึง แนวทางที่ใช้เป็นประจำในการปฏิบัติบทบาททางการเมือง ประกอบด้วย วาทศิลป์ ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และงานในหน้าที่

ผู้วิจัยจึงได้นำทฤษฎีอัตลักษณ์ของ เจมส์ เดวิด บาร์เบอร์ (James David Barber) มาใช้เป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้เพื่อกำหนดกรอบความคิดในการศึกษาอัตลักษณ์ของนักแสดงภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ โดยที่ทฤษฎีอัตลักษณ์ของ เจมส์ เดวิด บาร์เบอร์ (James David Barber) เป็นการสร้างทฤษฎีที่ใช้อธิบายบุคลิกภาพของผู้นำทางการเมืองจึงมีความแตกต่างกับบุคลิกภาพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทย ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดนพลักษณ์ ที่แบ่งบุคลิกภาพของมนุษย์ออกเป็น 9 ลักษณะ ได้แก่ คนสมบุรณ์แบบ ผู้ให้ นักแสดง คนโสภซึ่ง นักสังเกตการณ์ นักปุจฉา นักลี้มชิมรส เจ้านาย และนักไถ่เกลี่ย เพื่อนำมาประยุกต์ใช้อธิบาย

บุคลิกภาพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทย ซึ่งนอกจากจะใช้อธิบายบุคลิกภาพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยแล้ว แนวคิดพลักษณ์ยังสามารถเพิ่มมุมมองที่ช่วยอธิบายเกี่ยวกับอัตลักษณ์ซึ่งเป็นแนวทางที่นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยใช้ในการดำเนินชีวิตตนเอง ทักษะคติต่อตนเอง และนำมาอธิบายลีลาการทำงานซึ่งประกอบด้วย การมีวาทศิลป์ ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและการทำงานในหน้าที่

ในเรื่องของโลกทัศน์ที่หมายถึง ความเชื่อทางปรัชญาและอุดมคติพื้นฐานที่กำหนดพฤติกรรมของผู้นำตามแนวคิดทฤษฎีอัตลักษณ์ของเจมส์ เดวิด บาร์เบอร์ (James David Barber) นั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักธรรมสำหรับการประสบความสำเร็จจากพระไตรปิฎกที่กล่าวว่า คนประสบความสำเร็จจะต้องปฏิบัติตามหลัก 3 ประการ ได้แก่ ประการแรก หลักความเจริญ ประกอบด้วย ปฏิรูปเทสวาสะคือเลือกอยู่ถิ่นที่เหมาะสม สัปปริปัตสยะ คือการเสาะเสวนาคณดี ตัตตสัมปมาปณิธิ คือตั้งตนไว้ถูกวิธี และ ปุพเพกตปญญา คือการมีทุนดีเตรียมไว้ ประการที่สอง หลักความสำเร็จ หรืออิทธิบาท 4 ประกอบด้วย ฉันทะคือมีใจรักในงาน วิริยะคือ ความพากเพียร จิตตะคือ การเอาจิตผูกไว้ในงาน และวิมังสาคือ การใช้ปัญญาสอบสวนและปรับปรุงงาน และประการที่สามคือ หลักเผด็จโพธิญาณ ประกอบด้วย อสนนตญฺฐิตา กุสเลสุ ฆมเมสุ คือการไม่สั่นโคลงในธรรมหรือการทำดี และ อปปฏิวาณิตา จ ปธานสุมิ คือ การมีความพยายามไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค โดยนำหลักธรรมสำหรับการประสบความสำเร็จดังกล่าวมาประยุกต์ใช้อธิบายและวิเคราะห์ความเชื่อทางปรัชญาอุดมคติพื้นฐานที่กำหนดพฤติกรรมของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ

ในเรื่องของลีลาการทำงานที่หมายถึง แนวทางที่ใช้เป็นประจำในการปฏิบัติบทบาททางการเมือง ประกอบด้วย วาทศิลป์ ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และงานในหน้าที่ตามแนวคิดทฤษฎีอัตลักษณ์ของเจมส์ เดวิด บาร์เบอร์ (James David Barber) นั้น เมื่อผู้วิจัยต้องการศึกษาลีลาการทำงานของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยจึงได้นำเอาแนวคิดเรื่องเทคนิคการแสดง เดอะ เมคธอดของคอนสแตนติน เซอเกเยวิช สตานิสลาฟสกี ที่กล่าวว่าองค์ประกอบสำคัญที่นักแสดงต้องใช้ในการแสดง ได้แก่ สมมติภาวะ สถานการณ์จำลอง จินตนาการ การสร้างสมาธิ ความจริงและความเชื่อ การสื่อสารกับผู้อื่น การปรับเปลี่ยน ความเร็วและจังหวะ และการรำลึกอารมณ์ รวมทั้งผู้วิจัยได้นำเอาแนวคิดเรื่องคุณสมบัติที่ดีของนักแสดงที่สไตน์ พันธุมโกมล กล่าวว่านักแสดงที่ดีควรมีความงดงามของจิตใจ ความต้องการที่จะแสดงออก ความพร้อมของร่างกายและเสียง ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก ความพร้อมของประสาทสัมผัส ความคิดและความเห็น ความเข้าใจ สมาธิ ความสามารถในการสังเกต ความจำ ความเชื่อ วินัยความตั้งใจจริงและความรับผิดชอบ รสนิยมที่ดีและพรสวรรค์ โดยนำแนวคิดเรื่องเทคนิคการแสดง เดอะ เมคธอด และเรื่องแนวคิดเรื่องคุณสมบัติ

ที่ดีของนักแสดงมาประยุกต์ใช้อธิบาย และวิเคราะห์ผลการทำงานของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ

นอกจากนั้น เจมส์ เดวิด บาร์เบอร์ (James David Barber) ได้กล่าวว่าอัตลักษณ์เป็นแนวทางที่ผู้นำทางการเมืองใช้ดำเนินชีวิตตนเองที่เป็นแนวทางในลักษณะถาวร ซึ่งถูกพัฒนาและเติบโตจากประสบการณ์วัยเด็กที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อนวัยเด็ก ที่สนิทชิดตนเอง และสิ่งแวดล้อมนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีความสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องกระบวนการที่อัตลักษณ์ส่วนบุคคลกลายมาเป็นอัตลักษณ์ทางสังคม และกระบวนการที่สังคมหล่อหลอมอัตลักษณ์ปัจเจกขึ้นมาของ รอม ฮาร์เรย์ (Rom Harre) ที่กล่าวถึงกระบวนการที่เด็กซึมซับค่านิยมจากสังคมผ่านกระบวนการขัดเกลาจากพ่อแม่ หรือ โรงเรียน ทำให้ค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทต่าง ๆ ถูกรวมเข้ามาในโลกส่วนตัวที่ซึ่งอัตลักษณ์ส่วนบุคคลก่อตัวเป็นรูปร่างขึ้นมา โดยทั้งสองแนวคิดสามารถนำมาใช้อธิบายและวิเคราะห์ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพได้ รอม ฮาร์เรย์ (Rom Harre) ยังได้อธิบายต่อไปอีกว่าเมื่ออัตลักษณ์ส่วนบุคคลถูกถ่ายทอดหรือแสดงออกในสาธารณะ เช่น การเล่าเรื่อง ประสบการณ์ดังกล่าวจึงกลายมาเป็นประสบการณ์สาธารณะผ่านกลไกบางอย่างเช่น การพิมพ์อัตชีวประวัติขายเป็นหนังสือ ซึ่งมีส่วนในการสร้างอัตลักษณ์ทางสังคมทำหน้าที่หล่อหลอมอัตลักษณ์ของปัจเจก ซึ่งแนวคิดดังกล่าวของ รอม ฮาร์เรย์ (Rom Harre) สามารถนำมาใช้เพื่ออธิบายและวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพต่อไป

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สดส พันธ์ภูมิ (2537) สรุปข้อค้นพบจากโครงการวิจัย “การวิเคราะห์ปัญหาและวิธีแก้ปัญหานักแสดงในการกำกับการแสดงละครสมัยใหม่แนวทางต่าง ๆ ในประเทศไทย” ว่า

1. สิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้ละครเป็นงานสร้างสรรค์ที่มีศิลปะ ก็คือ ความจริง (Truth) และความจริงใจ (Sincerity) ในการนำเสนอ (Presentation) หรือการแสดงออก (Expression) ซึ่งความจริงอันนั้น

2. ความจริง (Truth) ในละคร ที่ผู้กำกับการแสดงต้องหาให้พบและทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ก่อนลงมือกำกับการแสดง ก็คือ “สัจธรรมของผู้ประพันธ์” หรือ “ความจริง” ที่ละครเรื่องนั้นต้องการสื่อสารต่อผู้ชม

3. ปัญหาที่เป็นอุปสรรคสูงสุดต่อการพัฒนาการของการแสดงที่เป็นศิลปะและเป็นมูลเหตุสำคัญของปัญหาอื่น ๆ ที่ติดตามมา คือ ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความจริง (Truth) ในการแสดง ได้แก่

3.1 ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “การแสดง” ว่าเป็นการเสแสร้งปั้นแต่งกิริยาขึ้นโดยปราศจาก “ความจริง” ใด ๆ

3.2 ความเข้าใจผิดที่ทำให้เกิดความเชื่อว่า เมื่อเป็น “ละคร” แล้วไม่จำเป็นต้อง “จริง” หรือเป็นละครแล้วต้อง “ไม่จริง” ซึ่งนำไปสู่การยอมรับการแสดงที่มีลักษณะ “เสแสร้ง แกล้งทำ” ในวงกว้าง ทำให้ยากแก่การแก้ไข

3.3 ความสับสนของความหมายของคำว่า “ความจริง” (Truth) กับ “ความเป็นจริง” (Reality) ซึ่งนำไปสู่ความเข้าใจผิดที่ว่าละครที่มี “ความจริง” (Truth) จะต้องเป็นละครที่เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับ “ความเป็นจริง” (Reality) ของชีวิตในแนวสัจนิยม (Realism) และธรรมชาตินิยม (Naturalism) เท่านั้น ส่วนละครประเภทอื่นหรือแนวอื่น ๆ เฉพาะอย่างยิ่งละครสมัยใหม่ที่เสนอในแนวที่เรียกโดยรวมว่า “แนวต่อต้านสัจนิยมและธรรมชาตินิยม” (Anti-Realism and Naturalism) นั้น ไม่จำเป็นต้องมีหรือไม่ควรมี “ความจริง” (Truth) ซึ่งความเข้าใจผิดดังกล่าวนำไปสู่การเสนอละครที่ “จงใจ” แสดงแนวต่าง ๆ โดยมุ่งเน้นที่รูปแบบ (Form) มากกว่าเนื้อหา (Content) เป็นผลให้การแสดงขาดความจริงใจ (Sincerity) และขาดศิลปะในแง่ของการละคร

3.4 การเข้าใจผิดว่า “การแสดงความเป็นธรรมชาติอย่างจอมปลอม” (Faked Naturalism) คือการให้ “ความจริง” (Truth) แก่บทบาทการแสดง ซึ่งนำไปสู่การแสดงที่จงใจเสนอความเป็นธรรมชาติโดยปราศจาก “ความจริงภายใน” (Inner Realism) ทำให้ขาดศิลปะของการแสดงอย่างสิ้นเชิง

3.5 ความเข้าใจผิดว่า “การลอกเลียนธรรมชาติอย่างละเอียดลออทุกกระเปาะนี้” (Photographic Copying) กับ “ความจริง” (Truth) ในละครเป็นสิ่งเดียวกัน ทำให้ทั้งผู้กำกับการแสดงและนักแสดงมุ่งเน้นรายละเอียดปลีกย่อยจนกระทั่งบดบัง “ความจริง” (Truth) ที่ละครเรื่องนั้นต้องการเสนอ

4. หลักปฏิบัติที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย (Common Practice) และได้รับการยอมรับในระดับหนึ่งว่าถูกต้อง แต่แท้จริงกลับเป็นสิ่งที่ทำให้นักแสดง “หลงทาง” และนำไปสู่ปัญหาของการแสดง ได้แก่

4.1 การเริ่มต้นที่อารมณ์ความรู้สึก โดยนักแสดงพยายาม “สร้าง” (Build) อารมณ์ไวล่วงหน้า หรือผู้กำกับการแสดงสั่งให้นักแสดง “สร้าง” (Build) อารมณ์ มักทำให้นักแสดง “หลงทาง” และนำไปสู่ “การแสดงที่ใช้อารมณ์เกินขอบเขต” (Emotionalism) จนถึงขั้นที่นักแสดงควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ (Hysterical Acting) ซึ่งเป็นการทำลาย “ศิลปะ” ของการแสดงอย่างสิ้นเชิง

4.2 นำไปสู่การแสดงอย่าง “จงใจ” แทนการแสดงอย่าง “จริงใจ”

4.3 วิธีการ (Approach) ที่ผิดพลาดของผู้กำกับการแสดงที่บอกให้นักแสดง “เปลี่ยน” จากตัวเองไปเป็นตัวละครในเรื่อง มักนำไปสู่ปัญหาของการแสดงแบบ “สูตรสำเร็จรูป” ที่ขาด “ความจริง” (Truth) ทางศิลปะการละคร

4.4 การใช้ศัพท์ทางการแสดงที่ผิดพลาดทำให้นักแสดง “หลงทาง”

ผู้กำกับการแสดงและนักแสดงนิยมนำคำว่า “โอเวอร์” (มาจากคำภาษาอังกฤษว่า “เอกเซจเจอเรชั่น” (มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Exaggeration ซึ่งหมายถึง การเพิ่ม “พลัง” หรือ “ขนาด” ของการแสดงให้มากกว่า ใหญ่กว่า เกิน หรือ กว้างไกลกว่าความเป็นจริงตามธรรมชาติ แต่เป็นการ “เพิ่ม” โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของ “ความจริง” (Truth) จึงไม่ใช่การเสแสร้งแกล้งทำ หรือ “จงใจแสดง”) ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจผิดที่นำไปสู่การแสดงแบบ “เสแสร้ง” และ “จงใจ” ในละครที่ต้องใช้การแสดงประเภท “เอกเซจเจอเรชั่น” (Exaggeration) อาทิ ละครตลกประเภท “ฟาร์ส” (Farce) หรือละครสมัยใหม่แนวต่อต้านสัจนิยมบางแนว เช่น ละครประเภท “แอบเสิร์ด” (Absurd) เป็นต้น

5. ทฤษฎีต้องเป็น “พาหะ มิใช่ ‘ภาระ’”

ข้อค้นพบเกี่ยวกับปัญหาของนักแสดงที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีของการละคร คือ

5.1 การยึดติดกับทฤษฎีหนึ่งทฤษฎีใดทางการละครมากเกินไปจนกลายเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการแสดงออก (Expression) อย่างอิสระของนักแสดง

5.2 การหลงใหลใน “แนวการแสดง” หรือ “อิสม์” (ISM) ต่าง ๆ จนกระทั่งแทนที่จะเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ กลับเป็นพันธนาการที่ทำให้สร้างสรรค์ไม่ได้

ดังนั้น หลังจากที่ได้ศึกษาทฤษฎีทางการแสดงที่สำคัญ ๆ อย่างแจ่มแจ้งแล้ว นักแสดงจะต้องระลึกเสมอว่า “ทฤษฎี คือ พาหะ มิใช่ ภาระ” กล่าวคือ เป็นพาหะที่ช่วยนำนักแสดงไปสู่จุดหมายปลายทาง ซึ่งได้แก่ การแสดงที่มีคุณค่าในเชิงศิลปะ มิใช่ภาระที่ต้องแบกหามจนขาดอิสระที่จะใช้ความคิดความสามารถในการสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาตนเองไปสู่การเป็น “ศิลปิน” ที่สมบูรณ์

6. การแก้ปัญหาของนักแสดง

จากการศึกษาวิเคราะห์ ทดลอง สังเกต และประเมินผลในโครงการวิจัยนี้ได้พบว่า

6.1 การฝึกฝนและการแก้ปัญหานักแสดงสามารถทำได้โดยมีหลักเกณฑ์ และเหตุผลที่นำมาอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อลดสภาวะอัตนัย (Subjectivity) และเพิ่มสภาวะปรนัย (Objectivity) ในการสอนวิชาการแสดงและการกำกับการแสดง ตลอดจนในการที่นักแสดงและผู้กำกับการแสดงจะนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวไปใช้เพื่อพัฒนาผลงานของตน

6.2 การฝึกฝนและการแก้ปัญหานักแสดงจะได้ผลดีที่สุดเมื่อปฏิบัติตามขั้นตอนที่ได้พิสูจน์ความถูกต้องแล้วจากการทดลองในห้องปฏิบัติการแสดงทั้ง 3 แบบของ

โครงการวิจัยนี้ การฝึกฝนไม่ควรข้ามขั้นตอน เพราะอาจทำให้เกิดการผิดพลาดหรือไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

6.3 ที่มักเชื่อกันว่า “การแสดงสอนกันไม่ได้” นั้นไม่เป็นความจริง วิชาการแสดงเป็นศาสตร์หนึ่งที่น่าสนใจและมีคุณสมบัติเหมาะสม สามารถเรียนรู้ได้ พัฒนาตนเองได้ และสามารถก้าวไปสู่การเป็นศิลปิน (Artist) ที่อาจเสนอผลงานการแสดงที่เข้าขั้น “ศิลปะ” ซึ่งให้ “ความจริง” (Truth) และ “ความงาม” (Beauty) ทางด้านการละครแก่ผู้ชมได้ หากไม่หยุดยั้งที่จะศึกษาหาความรู้ ขยันหมั่นเพียรในการฝึกฝนพัฒนาตนเองอย่างถูกวิธี และมีความรักในศิลปะของการแสดงอย่างจริงใจ

สุนทร เพราะสุนทร, พ.ต.ท. (2539) งานวิจัยเรื่องอัตลักษณ์ของอธิบดีกรมตำรวจไทย เป็นการศึกษาถึงบุคลิกภาพและอัตลักษณ์ของอธิบดีกรมตำรวจ เป็นการเสนอแนวทางที่สามารถนำไปใช้ในการพิจารณาและพยากรณ์พฤติกรรมที่อาจเป็นไปได้ของอธิบดีกรมตำรวจ นอกเหนือไปจากการพิจารณาเพียงความอาวุโส ความรู้ความสามารถและผลการปฏิบัติงาน เพื่อให้ได้บุคคลที่เหมาะสมที่สุดสำหรับตำแหน่งนี้

ผลการศึกษาพบว่า อธิบดีกรมตำรวจไทย 23 ท่าน ในอดีตถูกจัดแบ่งตามประเภทของอัตลักษณ์ออกเป็น 4 ประเภทที่แตกต่างกัน กล่าวคือ อัตลักษณ์แบบปรับตัว อัตลักษณ์แบบยอมตาม อัตลักษณ์เชิงบังคับ และอัตลักษณ์แบบถอนตัว อัตลักษณ์ที่แตกต่างกันนั้นเป็นผลมาจากภูมิหลังทางสังคมและเศรษฐกิจ ตลอดจนลีลาการปฏิบัติงานที่มีลักษณะแตกต่างกัน จึงเป็นการยืนยันถึงความสัมพันธ์ของอัตลักษณ์ และภูมิหลังทางสังคมเศรษฐกิจของอธิบดีกรมตำรวจแต่ละท่าน ขณะเดียวกันอธิบดีที่จัดอยู่ในอัตลักษณ์แต่ละประเภท ได้แก่ อัตลักษณ์แบบปรับตัว อัตลักษณ์แบบเชิงบังคับ อัตลักษณ์แบบยอมตาม อัตลักษณ์แบบถอนตัว จะมีลักษณะพฤติกรรมที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน ฉะนั้น จึงสรุปได้ว่า อัตลักษณ์เป็นเครื่องมือในการอธิบายและพยากรณ์พฤติกรรมของผู้นำหรืออธิบดีกรมตำรวจได้เป็นอย่างดี

กุลเชษฐ์ เล็กประยูร (2540) งานวิจัยเรื่องพัฒนาการการแสดงของ “ลื้อต๊อก” ศิลปินตลกไทย เป็นการศึกษาพัฒนาการการแสดงและบทบาทในด้านต่าง ๆ ของลื้อต๊อก ตลอดจนการปรับตัวเองให้เข้ากับยุคสมัย และวิเคราะห์ อิทธิพลของสังคม , สถาบัน , องค์กร ที่อยู่ล้อมรอบตัวของสงว ทรัพย์สำรวย จนกระทั่งทำให้ สงว ทรัพย์สำรวย กลายมาเป็น “ลื้อต๊อก” อยู่ในปัจจุบัน

จากผลการวิจัยพบว่า ลื้อต๊อก มีพัฒนาการการแสดงมาตั้งแต่ยังเด็ก และตั้งสมประสงค์ในการแสดงมาอย่างต่อเนื่อง รู้จักใช้ไหวพริบปฏิภาณคัดแปลงสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมาใช้ในการแสดงตลกได้ สามารถปรับการแสดงของตนให้เข้ากับธรรมชาติของสื่อได้ทุกประเภท รวมทั้งสามารถปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มผู้ชมในทุกระดับ ลื้อต๊อก สามารถแสดงได้กับทุกทีมงาน นอกเหนือจาก

บทบาทในการเป็นนักแสดงแล้ว ล้อต๊อกยังสามารถแสดงบทบาทอื่น ๆ ในวิชาชีพได้ เช่น เป็น ผู้สร้างภาพยนตร์, ผู้กำกับการแสดง, ผู้ช่วยพิธีกร, ผู้คิดโครงเรื่อง เป็นต้น

ในส่วนของอิทธิพลของสังคม, สถาบัน, องค์กร ที่ล้อมรอบตัว สวง ทรัพย์สำรวย จนกระทั่งทำให้ สวง ทรัพย์สำรวย กลายเป็นล้อต๊อกอยู่อย่างในปัจจุบัน จากการศึกษาพบว่ากลุ่ม สังคมที่มีอิทธิพลต่อตัวล้อต๊อกมี 2 กลุ่ม คือ บริบทสังคมในสมัยที่ ล้อต๊อกยังเป็นเด็ก ซึ่ง ประกอบด้วย เบ้าหลอมจากครอบครัว, เบ้าหลอมทางการศึกษา, เบ้าหลอมทางสังคม, เบ้าหลอม จากการทำงานหนักช่วงวัยรุ่น ส่วนอีกเบ้าหลอมหนึ่งคือเบ้าหลอมทางวิชาชีพที่หล่อหลอมวิชาการ แสดงให้กับล้อต๊อก ตั้งแต่ ล้อต๊อกเริ่มแสดงในยุคแรก คือ สื่อเวที (จำอวด-ละครย่อย, ละครเวที), สื่อภาพยนตร์, สื่อโทรทัศน์ ตามลำดับ ซึ่งเบ้าหลอมเหล่านี้ช่วยให้ล้อต๊อกสั่งสมประสบการณ์ใน การแสดงจนเป็นนักแสดงผู้มากด้วยความสามารถ และกลายเป็นเบ้าหลอมอันใหม่ที่จะหล่อหลอม นักแสดงรุ่นหลังต่อไป

สมพล มาสุปรีดี (2543) ศึกษาเรื่อง “ตัวตลก” กระบวนการเข้าสู่อาชีพและการดำรง อาชีพมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจคนกลุ่มหนึ่งที่ทำอาชีพตัวตลกจากสายตาหรือมุมมองของเขา เอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เป็นการศึกษากระบวนการเข้าสู่อาชีพตัวตลก โดยใช้ทฤษฎีการ ปฏิสังขรณ์สัญลักษณ์เป็นกรอบการวิเคราะห์และนำตัวแบบเชิงกระบวนการ (processual model) มา เป็นแนวทางในการทำความเข้าใจขั้นตอนต่อเนื่องของกระบวนการเข้าสู่อาชีพ โดยมีประเด็น คำถามเบื้องต้น คือ คนกลุ่มนี้เข้าสู่อาชีพตัวตลกได้อย่างไร อะไรที่ทำให้พวกเขาตัดสินใจเข้าสู่ อาชีพ และยังคงทำอยู่จนถึงปัจจุบัน

ผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นถึงกระบวนการที่มีแบบแผนพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอนที่ ต่อเนื่องแบ่งเป็นสามขั้นตอน คือ ขั้นที่หนึ่ง ขั้นก่อนเข้าสู่อาชีพตัวตลกและตัดสินใจเข้าสู่อาชีพ ตัวตลกเกิดปัญหาในอาชีพเดิมและมีโอกาสเข้าสู่เครือข่ายอาชีพผ่านการแนะนำชักชวนของเพื่อนที่ ทำอาชีพตัวตลก และรู้จักอาชีพตัวตลกผ่านจากสื่อ เช่น ภาพยนตร์ต่างประเทศ รายการโทรทัศน์ โดยเงื่อนไขการตัดสินใจเข้าสู่อาชีพเกิดจากการมองว่าอาชีพตัวตลกเป็นอาชีพทางเลือกที่ดีกว่า เช่น รายได้สูงกว่า และแต่ละคนมีทักษะพื้นฐานจากอาชีพเดิมที่สามารถนำมาประยุกต์กับอาชีพตัวตลก ได้ และภาวะจำยอมก็เป็นเงื่อนไขหนึ่ง ขั้นที่สองเมื่อตัดสินใจเข้าสู่อาชีพตัวตลกแล้ว ตัวตลกแต่ละ คนต้องมีการเรียนรู้และปรับตัว มีการฝึกฝนทักษะเพิ่มเติม โดยกระทำผ่านเพื่อนร่วมงาน ศึกษาจาก สื่อ เช่น วิดีโอ ซีดี หนังสือของต่างประเทศ และจากประสบการณ์การลองผิดลองถูกด้วยตนเอง มี การเรียนรู้และปรับกลยุทธ์ที่ใช้ในการจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น งานปาร์ตี้ งานในสวนสนุก และการจัดการกับลูกค้าประเภทต่าง ๆ

ส่วนในประเด็นที่ว่า เงื่อนไขที่ทำให้พวกเขายังคงทำอาชีพนี้จนถึงปัจจุบัน พบว่า เกิดจากการประสบความสำเร็จในการทำงาน เช่น การได้รับการยอมรับจากคนดู มีความสนุกกับงาน และรายได้ก็ดีด้วย ส่วนขั้นของการทำอาชีพตัวตลก เนื่องจากอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ต้องมีการปรับปรุงรูปแบบการแสดงให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นตัวตลกก็ต้องมีการพัฒนาทักษะในอาชีพ มีการติดตามความก้าวหน้าในเรื่องของการแสดง มุกตลก อุปกรณ์การแสดงใหม่ ๆ เพื่อให้พวกเขาสามารถดำรงอยู่ในอาชีพได้ต่อไป

อภิญา เฟื่องฟูสกุล (2543) รายงานการวิจัยเรื่องอัตลักษณ์ : การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด กล่าวว่าอัตลักษณ์มีการเปลี่ยนแปลงความหมายไปอย่างสอดคล้องกับบริบทสังคม คือ

1. อัตลักษณ์ในแนวคิดสมัยใหม่ ที่เน้นภาพลักษณ์ของปัจเจกโดยมีแก่นแกนที่มีลักษณะ ดังนี้ ประการแรก ปัจเจกถูกเน้นแต่มีมิติด้านในที่เป็นนามธรรม (แก่นแกนที่เป็นจิตสำนึก และกระบวนการของเหตุผล) ประการที่สอง เน้นที่ความเป็นเอกภาพ (เช่นการมีเอกภาพทางความคิด) ความเป็นเอกภาพนี้ทำให้ภาพรวมของปัจเจกมีความต่อเนื่องเป็นศูนย์รวมของบุคลิกภาพ หรือ อัตลักษณ์อย่างหนึ่งที่แน่นอนแจ่มชัด ประการที่สาม ปัจเจกภาพดังกล่าวมีความสมบูรณ์ในตัวเอง ประการที่สี่ แนวคิดทวินิยมของเดการ์ตส์ ตัดความสัมพันธ์ของมนุษย์กับโลกภายนอก ความสัมพันธ์กับโลกสามารถแยกออกและควรพิจารณาหลังจากการนิยามปัจเจก

2. อัตลักษณ์ในแนวคิดหลังสมัยใหม่ที่เห็นว่าโน้ตสัจปัจเจกเป็นเพียง “ผล” (Effect) ของชุดวาทกรรมต่าง ๆ บทบาท “ตัวเรา” แบบต่าง ๆ ที่วาทกรรมหยิบยื่นให้เปลี่ยนแปลงไปได้ตามสถานการณ์ สิ่งที่มีจึงเป็นตัวเราในสถานการณ์เท่านั้น ปัจเจกภาพจึงหมายถึง การตระหนักรู้และประสบการณ์ภายในที่เกิดในแต่ละบริบทต่าง ๆ เฉพาะหน้าโดยไม่อิงอาศัยการผูกโยงกับแก่นแกน และเมื่อปัจเจกภาพแสดงการตอบโต้ใด ๆ กลับออกไป เขาก็ได้สร้างอัตลักษณ์ขึ้นมาใหม่ด้วย อัตลักษณ์จึงหมายถึงลักษณะของปัจเจกที่แสดงออกมาด้วย คุณสมบัติสำคัญที่สุดของ “ความเป็นตัวเรา” ในกระบวนการนี้คือลักษณะที่เรียกว่า “การโยกย้ายตำแหน่งแห่งที่” ซึ่งหมายถึง การไม่อาจถูกตรึงติดกับคุณสมบัติบางอย่างที่ตายตัวหยุดนิ่ง

3. อัตลักษณ์กับการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในบริบทโลกาภิวัตน์ ที่กล่าวว่าโลกาภิวัตน์ทำให้เกิดการปะทะสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม มโนทัศน์ “วัฒนธรรม” เป็นหัวใจสำคัญที่เชื่อมโยงเรื่องอัตลักษณ์กับอำนาจ ซึ่งแนวคิดทางสังคมวิทยาและมานุษยวิทยายุคหลังสมัยใหม่ให้ความหมายของวัฒนธรรมว่า “เป็นพลังยึดเหนี่ยวร่วมของสังคม สิ่งที่แนวคิดสมัยใหม่เพิ่มเติมอีกต่อไปคือมโนทัศน์วัฒนธรรมในตัวมันเอง คือ เครื่องมือของอำนาจเนื่องจากเบื้องหลังมโนทัศน์ดังกล่าวคือกรอบคิดในการจำแนกแยกแยะ ทำให้ผลที่ตามมาคือกระบวนการทางวัฒนธรรมจึง

เชื่อมโยงกับการเมืองเรื่องอัตลักษณ์ (Identity Politics) เมื่อมโนทัศน์แก่นแกนถูกรื้อถอนออกไปจากอัตลักษณ์ อัตลักษณ์ก็กลายมาเป็นเรื่องของการผสมผสานองค์ประกอบวาทกรรมของกลุ่มอำนาจต่าง ๆ ทั้งกลุ่มที่พยายามสถาปนาความเป็นจริง “ทางสังคมและกลุ่มที่ต้องการท้าทายอำนาจแห่ง “ความจริง” เหล่านั้น วัฒนธรรมจึงกลายเป็นเรื่องปฏิบัติการทางสังคมในการสถาปนา “ความจริง”

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดพบว่าอัตลักษณ์ของบุคคลที่แตกต่างกันมีผลจากบริบทของสังคมในวัยเด็ก ได้แก่ ครอบครัวและการศึกษา และเมื่อบุคคลไปประกอบอาชีพในแวดวงทางวิชาชีพนักแสดงแล้ว การทำงานแสดงก็จะทำหน้าที่หล่อหลอมความรู้ทางการแสดงให้นักแสดงกลายเป็นผู้ที่มีความสามารถโดยที่ในขณะเดียวกันนักแสดงจะต้องมีการปรับตัวและเรียนรู้ทักษะในการประกอบอาชีพใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ตนเองสามารถประสบความสำเร็จและดำรงอาชีพนักแสดงอยู่ได้ต่อไป นอกจากนั้นการมีความจริงใจในการนำเสนอหรือการแสดงออกด้วยความจริงก็เป็นเทคนิคการแสดงที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง ซึ่งนักแสดงควรนำมาใช้เพื่อสร้างสรรค์งานแสดงให้มีศิลปะ โดยในการวิจัยครั้งนี้ได้นำเทคนิคดังกล่าวมาใช้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการวิเคราะห์ลีลาการทำงานเพื่อค้นหาอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพด้วยเช่นกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย อัตลักษณ์ของนักแสดงนำในภาพยนตร์ไทยกับความสำเร็จในอาชีพเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยกำหนดขั้นตอนการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักแสดงนำในภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพทั้งชาย และหญิงตั้งแต่ปี พ.ศ.2514 ถึง พ.ศ. 2552

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักแสดงนำในภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพชาย 6 คน และหญิง 6 คน ตั้งแต่ปี พ.ศ.2514 ถึง พ.ศ. 2552

1.3 เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างกลุ่มตัวอย่างศึกษาเฉพาะเจาะจง โดยกำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกดังนี้ คือ เป็นนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่เคยได้รับรางวัลนักแสดงนำภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากสถาบันที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ หรือสื่อมวลชนที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ หรือเป็นนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่เคยแสดงภาพยนตร์โดยรับบทเป็นนักแสดงนำในภาพยนตร์มาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 เรื่อง

1.4 ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514 ถึง พ.ศ. 2552 โดยแบ่งช่วงเวลาดังกล่าวเป็น 3 ช่วงเท่ากัน คือ 1) พ.ศ. 2514 ถึง พ.ศ. 2526 2) พ.ศ. 2527 ถึง พ.ศ. 2539 3) พ.ศ. 2540 ถึง พ.ศ. 2552 ทำการศึกษาช่วงละ 4 คน เป็นชาย 2 คน และหญิง 2 คน รวมกลุ่มตัวอย่าง 12 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ และแบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างแก่กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ส่วนนำ ให้ผู้สัมภาษณ์กรอกข้อมูลเกี่ยวกับชื่อ วันที่ เวลาและสถานที่สัมภาษณ์

ส่วนเนื้อหา กำหนดประเด็นการสัมภาษณ์แบบชนิดมีโครงสร้างแก่กลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางประชากร ได้แก่ คำถามเกี่ยวกับเพศ อายุ สถานภาพ สมรส ศาสนา ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน น้ำหนัก และส่วนสูง

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดง ได้แก่ คำถามเกี่ยวกับสถาบันครอบครัว และการศึกษาการแสดง

ส่วนที่ 3 อัตลักษณ์ ได้แก่ แบบทดสอบบุคลิกภาพโดยอธิบายแนวคิดนพลักษณ์และลักษณะบุคลิกภาพทั้ง 9 แบบจากแนวคิดนพลักษณ์ ให้กลุ่มตัวอย่างเลือกบุคลิกภาพที่คิดว่าเป็นเหมือนตนเองมากที่สุด จากนั้นจึงถามคำถามจากแบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างเกี่ยวกับบุคลิกภาพตามแนวคิดนพลักษณ์ ทักษะคติต่อตนเอง ทักษะคติต่อสังคม ทักษะคติต่ออาชีพทางการแสดง ภาพยนตร์ และเทคนิคการแสดงภาพยนตร์

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตรวจสอบความถูกต้องและสมบูรณ์ของข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ และจากเอกสารที่เกี่ยวข้องมาประมวล และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้หลักทฤษฎี และวรรณกรรมที่อ้างอิงประกอบการวิเคราะห์ หลังจากนั้นจึงทำการนำเสนอในรูปแบบการพรรณนาและบรรยาย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยกับความสำเร็จในอาชีพครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลทางด้านประชากร

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงข้อมูลด้านประชากรของกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ ซึ่งประกอบไปด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ศาสนา ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน น้ำหนักและส่วนสูง จำแนกตามตารางได้ดังนี้

1.1 เพศ

จากการศึกษานักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน เป็นเพศชาย 6 คน และเพศหญิง 6 คน

1.2 อายุ

จากการศึกษาอายุของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบว่ามีอายุ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อ	อายุของกลุ่มตัวอย่าง (ปี)
1	คุณสมบัติ เมทะนี	72
2	คุณอรรณู นามวงศ์	62
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	60
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	52
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์	53
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	47
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	46
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	44

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ	อายุของกลุ่มตัวอย่าง (ปี)
9	คุณชาคริต แหม่นนาม	31
10	คุณแอน ทองประสม	33
11	คุณปิติกดิ์ เขาวานนท์	27
12	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	29
เฉลี่ยรวม		46.34

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมีอายุสูงสุด 72 ปี มีอายุต่ำสุด 27 ปี และมีค่าเฉลี่ยของอายุนักแสดงทั้งหมดอยู่ที่ 46.34 ปี

1.3 สถานภาพสมรส

จากการศึกษาสถานภาพสมรสของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ 12 คน พบว่ามีสถานภาพสมรส ดังนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อ	สถานภาพสมรส		
		โสด	สมรส	หม้าย / หย่าร้าง
1	คุณสมบัติ เมทะนี		✓	
2	คุณอริยญา นามวงศ์		✓	
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี		✓	
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์			✓
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	✓		
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ		✓	
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	✓		
9	คุณชาคริต แหม่นนาม	✓		
10	คุณแอน ทองประสม	✓		
11	คุณปิติกดิ์ เขาวานนท์	✓		
12	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	✓		
รวม		6 คน	4 คน	2 คน

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมีสถานภาพสมรสเป็นโสด 6 คน สมรสแล้ว 4 คน และเป็นหม้ายหรือหย่าร้าง 2 คน

1.4 ศาสนา

จากการศึกษาศาสนาของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ 12 คน พบว่ามีศาสนา ดังนี้

ตารางที่ 4.3 แสดงศาสนาของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อ	ศาสนา	
		พุทธ	คริสต์
1	คุณสมบัติ เมทะนี	✓	
2	คุณอริยญา นามวงศ์	✓	
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	✓	
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	✓	
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์		✓
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	✓	
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	✓	
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์		✓
9	คุณชาคริต แย้มนาม	✓	
10	คุณแอน ทองประสม	✓	
11	คุณปิติกค์ ยาวนานนท์	✓	
12	คุณนภคปภา นาคนประสิทธิ์	✓	
รวม		10 คน	2 คน

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพนับถือศาสนาพุทธ 10 คน และนับถือศาสนาคริสต์ 2 คน

1.5 ระดับการศึกษา

จากการศึกษาระดับการศึกษาของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ 12 คน พบว่ามีระดับการศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 4.4 แสดงระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อ	ระดับการศึกษาสูงสุด		
		ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
1	คุณสมบัติ เมทะนี			✓
2	คุณอริยญา นามวงศ์	✓		
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	✓		
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	✓		
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์		✓	
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์			✓
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ		✓	
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์			✓
9	คุณชาคริต แย้มนาม	✓		
10	คุณแอน ทองประสม			✓
11	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์		✓	
12	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์		✓	
รวม		4 คน	4 คน	4 คน

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมีระดับการศึกษาสูงสุดต่ำกว่าปริญญาตรี 4 คน ระดับปริญญาตรี 4 คน และระดับสูงกว่าปริญญาตรี 4 คน โดยกลุ่มที่สำเร็จการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก 1 คน และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท 3 คน

1.6 รายได้ต่อเดือน

จากการศึกษารายได้ต่อเดือนของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ 12 คน พบว่ามีรายได้ต่อเดือน ดังนี้

ตารางที่ 4.5 แสดงรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อ	รายได้ต่อเดือน		
		ไม่แน่นอน	50,000-100,000	สูงกว่า 100,000
1	คุณสมบัติ เมทะนี	✓		
2	คุณอริยญา นามวงศ์	✓		
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	✓		
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	✓		
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์		60,000	

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ	รายได้ต่อเดือน		
		ไม่แน่นอน	50,000-100,000	สูงกว่า 100,000
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์		50,000	
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ			200,000
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์		100,000	
9	คุณชาคริต แย้มนาม	✓		
10	คุณแอน ทองประสม		100,000	
11	คุณปิติกค์ เขาวานนท์		100,000	
12	คุณนภคปภา นาคนประสิทธิ์	✓		
รวม		6 คน	5 คน	1 คน
เฉลี่ยรวมรายได้ต่อเดือน			101,666.67	

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพพระบูมมีรายได้ไม่แน่นอน 6 คน อีก 6 คนที่เหลือมีรายได้สูงสุด 200,000 บาทต่อเดือน มีรายได้ต่ำสุด 50,000 บาทต่อเดือน และมีค่าเฉลี่ยของรายได้ต่อเดือน 101,666.67 บาท

1.7 น้ำหนักและส่วนสูง

จากการศึกษาน้ำหนักและส่วนสูงของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ 12 คน พบว่ามีน้ำหนักและส่วนสูง ดังนี้

ตารางที่ 4.6 แสดงน้ำหนักและส่วนสูงของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อนักแสดงชาย	น้ำหนัก (กก.)	ส่วนสูง (ซม.)
1	คุณสมบัติ เมทะนี	75	172
2	คุณสรพงษ์ ชาตรี	73	172
3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	78	173
4	คุณสันติสุข พรหมศิริ	73	179
5	คุณชาคริต แย้มนาม	72	177
6	คุณปิติกค์ เขาวานนท์	68	175
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	73	179
เฉลี่ยรวม		73.17	174.67

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อนักแสดงหญิง	น้ำหนัก (กก.)	ส่วนสูง (ซม.)
1	คุณอริญญา นามวงศ์	57	163
2	คุณเนาวรัตน์ ยุทธะนันท์	48	160
3	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	49	164
4	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	58	160
5	คุณแอน ทองประสม	49	162
6	คุณนภคปภา นาคประสิทธิ์	49	169
เฉลี่ยรวม		51.67	163

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ เพศชายมีน้ำหนักสูงสุด 78 กิโลกรัม น้ำหนักต่ำสุด 68 กิโลกรัม มีค่าเฉลี่ยของน้ำหนัก 73.17 กิโลกรัม มีส่วนสูงมากที่สุด 179 เซนติเมตร มีส่วนสูงน้อยที่สุด 172 เซนติเมตร และมีค่าเฉลี่ยของส่วนสูง 174.67 เซนติเมตร เพศหญิงมีน้ำหนักสูงสุด 58 กิโลกรัม มีน้ำหนักต่ำสุด 48 กิโลกรัม มีค่าเฉลี่ยของน้ำหนัก 51.67 กิโลกรัม มีส่วนสูงมากที่สุด 169 เซนติเมตร มีส่วนสูงน้อยที่สุด 160 เซนติเมตร มีค่าเฉลี่ยของส่วนสูง 163 เซนติเมตร

2. ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดง

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงข้อมูลด้านปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพซึ่งประกอบไปด้วย สถาบันครอบครัว การศึกษา การแสดง จำแนกตามตารางได้ดังนี้

2.1 สถาบันครอบครัว

จากการศึกษานักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบว่ามีลักษณะองค์ประกอบของสถาบันครอบครัว ดังนี้

2.1.1 เชื้อชาติ และ สัญชาติ

จากการศึกษานักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบว่ามีเชื้อชาติ และ สัญชาติ ดังนี้

ตารางที่ 4.7 แสดงเชื้อชาติและสัญชาติของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อนักแสดง	เชื้อชาติ			สัญชาติ
		ไทย	ฝรั่ง	อื่นๆ	ไทย
1	คุณสมบัติ เมทะนี	✓			✓
2	คุณอริยญา นามวงศ์	✓			✓
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	✓			✓
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	✓			✓
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์	✓		ฟิลิปปินส์	✓
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	✓	ฝรั่งเศส		✓
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	✓			✓
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	✓			✓
9	คุณชาคริต แย้มนาม	✓			✓
10	คุณแอน ทองประสม	✓	สวีเดน		✓
11	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์	✓			✓
12	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	✓			✓
รวม		12 คน	2 คน	1 คน	12 คน

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมีเชื้อชาติไทย เพียงอย่างเดียว 9 คน มีเชื้อชาติไทย-ฟิลิปปินส์ 1 คน มีเชื้อชาติไทย-ฝรั่งเศส 1 คน มีเชื้อชาติไทย-สวีเดน 1 คน โดยทั้งหมดมีสัญชาติไทย

2.1.2 ลักษณะอาชีพของบิดามารดา

จากการศึกษานักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบว่ามีลักษณะอาชีพของบิดา มารดา ดังนี้

ตารางที่ 4.8 แสดงลักษณะอาชีพของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อ	ลักษณะอาชีพของบิดา				ลักษณะอาชีพของมารดา			
		รับราชการ	เอกชน	ธุรกิจส่วนตัว	อื่นๆ	รับราชการ	เอกชน	ธุรกิจส่วนตัว	อื่นๆ
1	คุณสมบัติ เมทะนี	✓				-	-	-	-
2	คุณอริยญา นามวงศ์	✓							✓
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี				✓				✓
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์			✓		✓			

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ	ลักษณะอาชีพของบิดา				ลักษณะอาชีพของมารดา			
		รับ ราชการ	เอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว	อื่น ๆ	รับ ราชการ	เอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว	อื่น ๆ
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์		✓						✓
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์		✓						✓
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ				✓				✓
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์		✓						✓
9	คุณชาคริต แย้มนาม			✓			✓		
10	คุณแอน ทองประสม				✓				✓
11	คุณปิติกส์ เขาวานานท์				✓	✓			
12	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	✓							✓
รวม		3 คน	3 คน	2 คน	4 คน	2 คน	1 คน	-	8 คน

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมีลักษณะอาชีพของบิดารับราชการ 3 คน ทำงานบริษัทเอกชน 3 คน ประกอบธุรกิจส่วนตัว 2 คน และประกอบอาชีพลักษณะอื่น ๆ 4 คน ได้แก่ แพทย์ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และเกษตรกร มีลักษณะอาชีพของมารดารับราชการ 2 คน ทำงานบริษัทเอกชน 1 คน และประกอบอาชีพลักษณะอื่น ๆ 8 คน ได้แก่ ช่างตัดเสื้อ แม่บ้าน และเกษตรกร

2.1.3 สถานที่เกิด

จากการศึกษาสถานที่เกิดของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ 12 คน พบว่ามีสถานที่เกิด ดังนี้

ตารางที่ 4.9 แสดงสถานที่เกิดของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อ	สถานที่เกิด		
		ตำบล	อำเภอ	จังหวัด
1	คุณสมบัติ เมทะนี	-	เมือง	อุบลราชธานี
2	คุณอริยญา นามวงศ์	-	-	ลพบุรี
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	-	มหาราช	พระนครศรีอยุธยา
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	-	บางซื่อน	กรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ	สถานที่เกิด		
		ตำบล	อำเภอ	จังหวัด
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์	-	-	กรุงเทพมหานคร
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	-	พญาไท	กรุงเทพมหานคร
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	-	ท่าช้าง	สิงห์บุรี
8				
9	คุณชาคริต เข้มนาม	-	พญาไท	กรุงเทพมหานคร
10	คุณแอน ทองประสม	-	พญาไท	กรุงเทพมหานคร
11	คุณปิติกส์ดี เขาวานนท์	-	-	ยะลา
12	คุณนภคปภา นาคระสิทธิ์	-	-	กรุงเทพมหานคร

จากตารางที่ 4.9 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพเกิดที่กรุงเทพมหานคร 7 คน และเกิดที่ต่างจังหวัด 5 คน ประกอบไปด้วย ภาคกลาง 3 คน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 1 คน และภาคใต้ 1 คน

2.1.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ลักษณะของครอบครัว ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และจำนวนพี่น้องในครอบครัว

จากการศึกษาฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ลักษณะของครอบครัว ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และจำนวนพี่น้องในครอบครัวของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบว่ามีลักษณะ ดังนี้

ตารางที่ 4.10 แสดงฐานะทางเศรษฐกิจ ลักษณะของครอบครัว ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และจำนวนพี่น้องในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อ	ฐานะทางเศรษฐกิจ			ลักษณะครอบครัว			การเลี้ยงดู		จำนวนพี่น้อง
		ยากจน	ปานกลาง	ฐานะดี	เดี่ยว	ขยาย	เข้มงวด	ปานกลาง	อิสระ	
1	คุณสมบัติ เมทะนี		✓			✓			✓	5
2	คุณอริยญา นามวงศ์		✓		✓		✓			8
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	✓			✓				✓	4
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์		✓		✓		✓			5
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์		✓		✓				✓	5

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อ	ฐานะทางเศรษฐกิจ			ลักษณะ ครอบครัว			การเลี้ยงดู		จำนวนที่ น้อง
		ยากจน	ปาน กลาง	ฐานะดี	เดี่ยว	ขยาย	เข้มงวด	ปาน กลาง	อิสระ	
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	✓			✓				✓	3
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ		✓		✓				✓	4
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์		✓		✓		✓			5
9	คุณชาคริต เข้มนาม		✓		✓				✓	2
10	คุณแอน ทองประสม	✓			✓				✓	3
11	คุณปิติศักดิ์ เขาวานานนท์		✓			✓	✓			4
12	คุณนภคปภา นาคระสิทธิ์		✓		✓		✓			6
รวม		3 คน	9 คน	-	10 คน	2 คน	5 คน	-	7 คน	X = 4.5คน

จากตารางที่ 4.10 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง 9 คน และยากจน 3 คน มีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยว 10 คน และครอบครัวขยาย 2 คน มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบให้อิสระ 7 คน และเลี้ยงดูแบบเข้มงวด 5 คน มีจำนวนพี่น้องในครอบครัวสูงสุด 8 คน และมีพี่น้องในครอบครัวน้อยที่สุด 2 คน โดยมีค่าเฉลี่ยจำนวนพี่น้องในครอบครัว 4.5 คน

2.2 การศึกษาการแสดง

จากการศึกษานักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบว่ามีการศึกษาการแสดง ดังนี้

2.2.1 การเรียนการแสดงก่อนเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาการเรียนการแสดงก่อนเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบว่ามีการเรียนการแสดงก่อนเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.11 แสดงการเรียนรู้การแสดงก่อนเข้าสู่การแสดงภาพยนตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อนักแสดง	การเรียนรู้การแสดงก่อนเข้าวงการ		วิธีการศึกษาการแสดง
		เคยเรียน	ไม่เคยเรียน	
1	คุณสมบัติ เมทะนี		✓	ดูภาพยนตร์มากและสังเกตผู้คน
2	คุณอรัญญา นามวงศ์		✓	-
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี		✓	ดูภาพยนตร์มากและใช้ชีวิตอยู่ใน ชนบทตามธรรมชาติ
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์		✓	-
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์	✓		มีครูสอน แสดงละครเวทีโรงเรียน
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์		✓	แสดงละครในห้องเรียน
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	✓		มีรุ่นพี่สอนแสดงละครมหาวิทยาลัย
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์		✓	-
9	คุณชาคริต แย้มนาม		✓	-
10	คุณแอน ทองประสม		✓	ฝึกฝนการแสดงด้วยตนเองอยู่เสมอ
11	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์		✓	พูดนำเสนอข้อมูลหน้าห้องเรียน
12	คุณนภคปภา นาคระสิทธิ์		✓	-
รวม		2	10	

จากตารางที่ 4.11 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพไม่เคยเรียนการแสดงก่อนเข้าสู่การแสดงภาพยนตร์ 10 คน และเคยเรียนการแสดงก่อนเข้าสู่การแสดงภาพยนตร์ 2 คน โดยผู้ที่เคยเรียนการแสดงเป็นการเรียนการแสดงผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ

2.2.2 การเรียนรู้การแสดงเมื่อเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์แล้ว

จากการศึกษาการเรียนรู้การแสดงเมื่อเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ 12 คน พบว่ามีการเรียนการแสดง ดังนี้

ตารางที่ 4.12 แสดงการเรียนรู้การแสดงและวิธีศึกษาการแสดงเมื่อเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์แล้ว
ของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อ	การเรียนรู้การแสดงเมื่อเข้าสู่วงการ		วิธีศึกษาการแสดง
		เรียน	ไม่เรียน	
1	คุณสมบัติ เมทะนี		✓	-
2	คุณอรัญญา นามวงศ์		✓	ผู้กำกับภาพยนตร์ให้คำแนะนำ
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี		✓	พบและสังเกตบุคคลเหมือนตัวละคร
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์		✓	-
5	คุณพูน หิรัญทรัพย์		✓	-
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์		✓	สังเกตจากนักแสดงและผู้กำกับ ภาพยนตร์
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ		✓	พบและสังเกตบุคคลเหมือนตัวละคร
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	✓		เรียนกับอ.รัศมีและสังเกตคนรอบข้าง
9	คุณชาคริต แย้มนาม	✓		เรียนกับ มล.พันทิวาพร และอ่าน หนังสือ
10	คุณแอน ทองประสม	✓		เรียนกับบ.ไฟว์สตาร์และสังเกต นักแสดง
11	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์	✓		เรียนกับ มล.พันทิวาพรและเวิร์คช็อป
12	คุณนภกปภา นาค ประสิทธิ์	✓		เรียนกับครูสอนการแสดงหลายท่าน
รวม		5 คน	7 คน	

จากตารางที่ 4.12 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์แล้วกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพส่วนใหญ่จำนวน 7 คน ไม่ได้เรียนการแสดง โดยทั้ง 7 คนเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2514 ถึง พ.ศ. 2539 ซึ่งมีวิธีศึกษาการแสดงจากการรับฟังคำแนะนำจากผู้กำกับภาพยนตร์ การได้พบและสังเกตบุคคลที่มีอาชีพหรือพฤติกรรม รวมทั้งบุคลิกภาพเหมือนตัวละคร และการสังเกตบุคคลรอบข้าง ส่วนที่เรียนการแสดงมีจำนวน 5 คน โดยนักแสดงนำภาพยนตร์ไทย 4 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพช่วงปี พ.ศ. 2540 ถึง พ.ศ. 2552 และอีก 1 คน เป็นนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพช่วงปี พ.ศ. 2527 ถึง พ.ศ. 2539 ซึ่งมีวิธีเรียนการแสดงกับครูสอนการแสดงที่มีคุณภาพหลายท่าน

นอกจากนั้นยังอ่านหนังสือเกี่ยวกับเทคนิคการแสดงจากต่างประเทศ สังเกตการณ์แสดงจากนักแสดงที่มีคุณภาพ และสังเกตจากคนรอบข้าง

3) อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง

3.1 บุคลิกภาพ

จากแบบทดสอบบุคลิกภาพทำให้ทราบถึงบุคลิกภาพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน ดังนี้

ตารางที่ 4.13 แสดงลักษณะบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ลักษณะบุคลิกภาพ	ลำดับที่	ชื่อนักแสดง
1	คนลักษณะหนึ่งหรือคนสมบูรณ์แบบเป็นผู้วิจารณ์ตนเองและผู้อื่น เชื่อว่าวิธีที่ถูกต้องมีเพียงวิธีเดียว รู้สึกว่าตนเองมีจริยธรรมเหนือคนอื่น	1.1	คุณนภภานา คปประสิทธิ์
2	คนลักษณะสองหรือผู้ให้ เป็นผู้ต้องการความรัก การยอมรับ อุดหนุนเพื่อสนองความต้องการของคนอื่น	2.1	ไม่พบ
3	คนลักษณะสามหรือนักแสดง เป็นผู้สร้างผลงานและความสำเร็จเพื่อให้เป็นที่รักยึดติดกับภาพลักษณ์ ชอบแข่งขัน มีบุคลิกภาพภายนอกเป็นเลิศ	3.1	คุณเนาวรัตน์ ยุทธะนันท์
4	คนลักษณะสี่หรือคนโศกซึ่ง เป็นผู้ที่มีกม็ีอารมณ์ศิลปิน มีอารมณ์โศกเศร้าอ่อนไหวง่ายมักหมกหมุ่นกับเรื่องของคนรักหรือเพื่อนที่จากไป	4.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ลำดับที่	ลักษณะบุคลิกภาพ	ลำดับที่	ชื่อนักแสดง
5	คนลักษณะหัวหรือนักสังเกตการณ์ เป็นผู้ที่ปกป้องความเป็นส่วนตัว รักษาระยะห่างทางอารมณ์กับคนอื่น ไม่ชอบเข้าไปพัวพันกับอะไร แยกตัวจากความรู้สึกตนเอง แยกตัวจากคนอื่น	5.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์
		5.2	คุณสันติสุข พรหมศิริ
		5.3	คุณจินตหรา สุขพัฒน์
		5.4	คุณชาคริต แย้มนาม
		5.5	คุณแอน ทองประสม
		5.6	คุณปิติกค์ เขาวานนท์
		5.7	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์
6	คนลักษณะหกหรือนักปฏิจา เป็นผู้ที่จี้กลัว ถูกเกาะกุมด้วยความสงสัย มีความรับผิดชอบสูง คิดมากกว่าลงมือทำ	6.1	คุณสมบัติ เมทะนี
		6.2	คุณทูน หิรัญทรัพย์
		6.3	คุณชาคริต แย้มนาม
		6.4	คุณแอน ทองประสม
7	คนลักษณะเจ็ดหรือนักลิมขิมรส เป็นผู้ที่ต้องการอยู่ในอารมณ์ดีเสมอ ร่าเริงมีความสุข ชอบผจญภัย กระตุ้นให้คนอื่นอยู่ใกล้มีชีวิตชีวา	7.1	คุณสมบัติ เมทะนี
		7.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์
		7.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์
		7.4	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์
8	คนลักษณะแปดหรือเจ้านาย เป็นผู้ที่ชอบต่อสู้ ปกป้องคุ้มครองยืนหยัดเพื่อตนเองและเพื่อน แสดงอำนาจและความโกรธอย่างเปิดเผย สร้างความสัมพันธ์ผ่านการเผชิญหน้าแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน	8.1	คุณอรรณญา นามวงศ์
		8.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์
		8.3	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์
		8.4	คุณชาคริต แย้มนาม
9	คนลักษณะเก้าหรือนักใกล้เคียง เป็นผู้ที่มองเห็นมุมมองต่าง ๆ อย่างรอบด้าน ให้ความสำคัญกับความต้องการของคนอื่นจนละเลยความต้องการของตนเอง เข้ากับผู้อื่นได้ง่ายไม่ค่อยขัดแย้งกับใคร มักแสดงความโกรธแบบอ้อม ๆ	9.1	คุณอรรณญา นามวงศ์
		9.2	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์

จากตารางที่ 4.13 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบคนลักษณะห้าหรือนักสังเกตการณ์มากที่สุดจำนวน 7 คน โดยมีบุคลิกภาพเป็นผู้ที่ปกป้องความเป็นส่วนตัว รักษาระยะห่างทางอารมณ์กับคนอื่น ไม่ชอบเข้าไปพัวพันกับอะไร แยกตัวจากความรู้สึกตนเอง และแยกตัวจากคนอื่น และบุคลิกภาพที่ไม่พบกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีลักษณะตรงกันเลย ได้แก่ คนลักษณะสองหรือผู้ให้ ที่มีบุคลิกภาพเป็นผู้ที่ต้องการความรัก การยอมรับ และอุทิศตนเพื่อสนองความต้องการของคนอื่น นอกจากนั้นยังมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงบางคนเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพหลายลักษณะผสมผสานกันไม่มีบุคลิกภาพลักษณะเดียวให้เห็นอย่างชัดเจน

3.2 ทศนคติต่อตนเอง

3.2.1 **รูปร่าง** จากการศึกษาทศนคติต่อรูปร่างตนเองของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีทศนคติต่อรูปร่างตนเองดังนี้

ตารางที่ 4.14 แสดงทศนคติต่อรูปร่าง อวัยวะที่ชอบและเหตุผลที่ชอบ

ลำดับที่	ทศนคติต่อรูปร่าง	ลำดับที่	ชื่อ	อวัยวะที่ชอบ	เหตุผลที่ชอบ
1	รูปร่างค่อนข้างเล็ก	1.1	คุณเนาวรัตน์ ยุทธะนันท์	ชอบทุกส่วน	-
		1.2	คุณทูน หิรัญทรัพย์	มือ	แสดงบุคลิกภาพ
		1.3	คุณแอน ทองประสม	ขาที่อ่อนล่ง	มีขนาดเล็ก
2	รูปร่างมาตรฐาน	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ไหล่	ทำให้ผู้ชายฝั่งผาย
		2.2	คุณอริยญา นามวงศ์	ชอบทุกส่วน	-
		2.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	กล้ามเนื้อ	เหมาะกับภาพยนตร์ต่อสู้
		2.4	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	ชอบทุกส่วน	-
		2.5	คุณสันติสุข พรหมศิริ	-	-
		2.6	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ชอบทุกส่วน	-
		2.7	คุณชาคริต แย้มนาม	ขา	แข็งแรง
		2.8	คุณปิติกค์ เขาวานนท์	กล้ามเนื้อ, ปีก	แสดงออกความเป็นชายที่
		2.9	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	หน้าอก	ตนเองชอบ

จากตารางที่ 4.14 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อรูปร่างของตนเองว่ามีรูปร่างมาตรฐานและมีอวัยวะในร่างกายที่ตนเองชอบหลากหลาย

3.2.2 หน้าตา

จากการศึกษาทัศนคติของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีทัศนคติต่อหน้าตาตนเอง ดังนี้

ตารางที่ 4.15 แสดงทัศนคติต่อหน้าตา อวัยวะที่ชอบและเหตุผลที่ชอบ

ลำดับที่	ทัศนคติต่อหน้าตา	ลำดับที่	ชื่อ	อวัยวะที่ชอบ	เหตุผลที่ชอบ
1	หน้าตาปกติ	1.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	ดวงตา	แสดงความรู้สึกแล้วคนดูเชื่อ
		1.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	-	-
		1.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ดวงตา	-
		1.4	คุณปิติกส์ ยาวนานนท์	ดวงตา	แสดงความรู้สึกได้
2	หน้าตาดี	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ดวงตา, ฟัน	ฟันมีสีขาวมาก
		2.2	คุณอรัญญา นามวงศ์	ดวงตา, รอยยิ้ม	ดวงตาสำคัญต่อนักแสดงและมีรอยยิ้มไม่เหมือนใคร
		2.3	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	ดวงตา, จมูก	ดวงตาบอกความรู้สึกได้
		2.4	คุณสันติสุข พรหมศิริ	ดวงตา	มีความเป็นไทย
		2.5	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ดวงตา	-
		2.6	คุณแอน ทองประสม	จมูก	ใช้ถ่ายทำได้หลายมุม
3	หน้าตาแปลกไม่เหมือนใคร	3.1	คุณชาคริต แย้มนาม	ดวงตา, ปาก	ดวงตาและปากเหมือนมารดา
		3.2	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	ฟัน	ยิ้มเห็นฟันเกิดความรู้สึกดีให้แก่นักได้

จากตารางที่ 4.15 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีทัศนคติต่อหน้าตาว่า ตนเองเป็นคนหน้าตาดีจำนวน 6 คน หน้าตาปกติ 4 คน และหน้าตาแปลกไม่เหมือนใคร 2 คน โดยมีอวัยวะบนใบหน้าที่ชอบตรงกันเป็นส่วนใหญ่คือ ดวงตา

3.2.3 สุขภาพและวิถีดูแลสุขภาพ

จากการศึกษาทัศนคติต่อตนเอง ผู้วิจัยพบว่านักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน มีทัศนคติต่อสุขภาพของตนเองและวิถีดูแลสุขภาพดังนี้

ตารางที่ 4.16 แสดงทัศนคติต่อสุขภาพของตนเอง และวิถีดูแลสุขภาพ

ลำดับ ที่	ทัศนคติต่อสุขภาพตนเอง	ลำดับ ที่	ชื่อ	วิถีดูแลสุขภาพ
1	สุขภาพดีมาก	1.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	ออกกำลังกายด้วยการวิ่งและยกน้ำหนักทุกวัน ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า
		1.2	คุณนภกมลภา นาคประสิทธิ์	ว่ายน้ำเกือบทุกวัน
2	สุขภาพดี	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ออกกำลังกายด้วยการใช้เครื่องมือและทำโยคะ
		2.2	คุณอรัญญา นามวงศ์	รับประทานอาหารที่มีประโยชน์และพักผ่อนให้เพียงพอ
		2.3	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	วิ่งหรือว่ายน้ำสองครั้งต่อสัปดาห์และกินผักผลไม้ โดยไม่กินสัตว์ที่มีหัวใจ
		2.4	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	วิ่งสามครั้งต่อสัปดาห์และกินอาหารที่มีประโยชน์
		2.5	คุณแอน ทองประสม	ไปทำโยคะโดยไม่เคร่งครัดจนเกินไป
		2.6	คุณปิติกส์ ยาวนานนท์	วิ่งและยกน้ำหนักทุกวัน
3	สุขภาพไม่ดี	3.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	เดินมากและกินอาหารที่มีประโยชน์
		3.2	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ขึ้นลงบันไดวันละหลายเที่ยวและว่ายน้ำสองครั้งต่อเดือน
		3.3	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	ปัจจุบันทำธุรกิจที่ดูแลสุขภาพจึงดูแลตนเองได้ดีขึ้น
		3.4	คุณชาคริต แย้มนาม	ยกน้ำหนักสามครั้งต่อสัปดาห์ และพักผ่อนให้มากขึ้น

จากตารางที่ 4.16 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่มองว่าตนเองมีสุขภาพดีถึงดีมาก และมีวิถีดูแลสุขภาพด้วยการออกกำลังกาย รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ และพักผ่อนให้เพียงพอ

3.2.4 แนวทางการดำเนินชีวิตในแบบที่ต้องการ

จากการศึกษาทัศนคติต่อตนเอง ผู้วิจัยพบว่านักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน มีแนวทางดำเนินชีวิตในแบบที่ตนเองต้องการ ดังนี้

ตารางที่ 4.17 แสดงแนวทางดำเนินชีวิตในแบบที่ต้องการ และวิธีดำเนินชีวิตในแบบที่ต้องการ

ลำดับ ที่	แนวทางดำเนินชีวิตที่ ต้องการ	ลำดับ ที่	ชื่อ	วิธีดำเนินชีวิตในแบบที่ต้องการ
1	แนวคิดการทำให้ดีที่สุด	1.1	คุณอรรณญา นามวงศ์	ทำทุกอย่างให้ดีที่สุดทั้งต่อตนเองและ บุคคลรอบข้าง
		1.2	คุณพูน หิรัญทรัพย์	ทำวันนี้ให้ดีที่สุด ไม่ยอมแพ้หรือเสียใจกับ สิ่งที่ทำลงไปแล้ว วางแผนล่วงหน้าเสมอ
		1.3	คุณชาคริต แย้มนาม	ทำทุกอย่างในวันนี้ให้ดีที่สุดเพราะมี ความสุขจากการได้ทำในสิ่งที่ตนเองรัก
		1.4	คุณแอน ทองประสม	ทำให้ดีที่สุดอย่างถูกต้องตามกติกาสังคม แล้วจึงใช้พรสวรรค์และความสามารถ ตนเองเป็นสิ่งที่พิสูจน์
2	แนวคิดที่เป็นตัวของ ตัวเอง	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ให้ความช่วยเหลือสังคมและประชาชน โดย กลับไปเป็นสมาชิกวุฒิสภาอีก และทำสภา ภาพยนตร์ให้สำเร็จ
		2.2	คุณสรพงษ์ ชาตรี	ทำกิจกรรมในมูลนิธิสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) และพบผู้ใหญ่หรืออาจารย์ ที่นับถือ
		2.3	คุณสันติสุข พรหมศิริ	ทำงานที่เป็นอิสระเพื่อจะได้อยู่กับ ครอบครัวและเป็นนักดนตรี
		2.4	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ปรับตัวให้รับงานแสดงภาพยนตร์ใหม่ ๆ ได้อย่างเหมาะสมและปรับกลยุทธ์การ บริหารธุรกิจองค์กรของตนเองตาม สภาพแวดล้อมเสมอ
3	แนวคิดการดำเนินชีวิต แบบพอเพียง	3.1	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	นำแนวคิดแบบพอเพียงมาปรับใช้ในการ ดำเนินชีวิตเสมอ
		3.2	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	นำแนวคิดแบบพอเพียงมาปรับใช้ใน องค์กรธุรกิจของตนเอง

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ลำดับ ที่	แนวทางดำเนินชีวิตที่ ต้องการ	ลำดับ ที่	ชื่อ	วิธีดำเนินชีวิตในแบบที่ต้องการ
4	แนวคิดจากหลักธรรมใน พระพุทธศาสนา	4.1	คุณปิติกส์ดิ์ เยาวนานนท์	นำแนวคิดพระพุทธศาสนามาปรับใช้
		4.2	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	ปฏิบัติธรรมด้วยการนั่งสมาธิ ถือกิเลส คิดดี พูดดี และทำดี

จากตารางที่ 4.17 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไปทีประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีแนวทางการดำเนินชีวิตที่ตนเองต้องการตรงกันมากที่สุดมีสองแนวคิด ได้แก่ แนวคิดการทำให้ดีที่สุด และแนวคิดที่เป็นตัวของตัวเอง นอกจากนั้นแนวคิดการดำเนินชีวิตในแบบที่ตนเองต้องการแบบอื่น ได้แก่ แนวคิดการดำเนินชีวิตแบบพอเพียง และแนวคิดจากหลักธรรมในพระพุทธศาสนา

3.2.5 บุคคลตัวอย่างที่ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

จากการศึกษาทัศนคติต่อตนเอง ผู้วิจัยพบว่านักแสดงนำภาพยนตร์ไทยทีประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน มีบุคคลตัวอย่างที่ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตดังนี้

ตารางที่ 4.18 แสดงลักษณะของบุคคลตัวอย่าง บุคคลตัวอย่าง และเหตุผลที่เลือกบุคคลตัวอย่าง

ลำดับ ที่	ลักษณะของ บุคคลตัวอย่าง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	บุคคลตัวอย่าง	เหตุผลที่เลือกบุคคลตัวอย่าง
1	บุคคลใน ครอบครัวของ ตนเอง	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	บิดา	เป็นผู้ที่เข้มแข็งเป็นผู้มองการณ์ไกล และสอนให้คุณธัญญาเป็นผู้ที่ เข้าใจในชีวิต เป็นู้ทำงานเก่ง เข้าใจวัยรุ่นและ ขนบธรรมเนียม เป็นผู้ที่มีอารมณ์ขัน และขยัน เป็นผู้ประหยัค อบรมสั่งสอนและมี ความจริงใจ
		1.2	คุณธัญญา นามวงศ์	บิดา , มารดา	
		1.3	คุณชาคริต แย้มนาม	มารดา	
		1.4	คุณแอน ทองประสม	คุณชาย	
		1.5	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	บิดา,มารดา	
2	บุคคลในวงการ	2.1	คุณสรพงศ์ ชาตรี	คุณไพรัช สังวริบุตร	เป็นผู้ที่มีคุณธรรมด้วยการ ช่วยเหลือเรื่องเงินและให้งานแสดง แก่นักแสดงที่ลำบาก

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะของ บุคคลตัวอย่าง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	บุคคลตัวอย่าง	เหตุผลที่เลือกบุคคลตัวอย่าง
				มจ.ชาตรีเฉลิมยุคล	เป็นผู้ให้ชีวิตให้อาชีพและ สร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้แก่ตน
		2.2	คุณสันติสุข พรหมศิริ	คาร์ลอส ซานตาน่า	เป็นผู้ที่รักครอบครัวเคร่งศาสนา และสร้างสรรค์ดนตรีที่มีคุณภาพ
		2.3	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	คุณพิสมัย วิไลศักดิ์	เป็นผู้ที่วางตัวดี มีวินัยและแสดงดี ในทุกบทบาท
		2.4	คุณแอน ทองประสม	จินตหรา สุขพัฒน์	เป็นผู้ที่มีวินัยในการทำงานดีมาก
3	บุคคลสำคัญของ ชาติ	3.1	คุณพูน หิรัญทรัพย์	พระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัว	ทรงเป็นตัวอย่างให้มีกำลังใจ ไม่ ท้อแท้ต่ออุปสรรคในการทำงาน
		3.2	คุณเนาวรัตน์ ยุক্তะนันท์	พระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัว	ยึดถือแนวทางการใช้ชีวิตพอเพียง และทำงานหนักโดยไม่ย่อท้อต่อ อุปสรรคจากพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัวมาใช้นำปฏิบัติอยู่เสมอ
		3.3	คุณสมบัติ เมทะนี	จอมพลถนอมและ ท่านผู้หญิงจก กิตติขจร	เป็นครอบครัวที่ดีมีการครองเรือนที่ ดี ซื่อสัตย์ต่อกันและบุตรหลานเป็น คนดี
4	บุคคลทาง ศาสนา	4.1	คุณปิติศักดิ์ เขาวานานนท์	พระพุทธเจ้า	ยึดถือแนวทางของพระพุทธเจ้าเพื่อ นำมาปฏิบัติตาม
5	ไม่มีบุคคล ตัวอย่าง	5.1	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	ไม่มี	ทุกคนมีทั้งด้านดีและไม่ดีอยู่ใน ตนเอง จึงไม่มีใครเป็นบุคคล ตัวอย่าง

จากตารางที่ 4.18 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวนมากที่สุดมีลักษณะบุคคลตัวอย่างที่ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตเป็นบุคคลภายในครอบครัวของตนเอง ได้แก่ บิดา มารดา และญาติผู้ใหญ่ นอกจากนั้น กลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงที่เหลือมีบุคคลตัวอย่างที่ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ได้แก่ บุคคลในวงการบันเทิง บุคคลสำคัญของชาติ บุคคลทางศาสนา และไม่มีบุคคลตัวอย่างที่ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต 1 คน

3.2.6 สิ่งที่ชอบในตนเองมากที่สุด

จากการศึกษาทัศนคติต่อตนเอง ผู้วิจัยพบว่านักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน มีสิ่งที่ชอบในตนเองมากที่สุด ดังนี้

ตารางที่ 4.19 แสดงลักษณะของสิ่งที่ชอบในตนเอง สิ่งที่ชอบในตนเองและเหตุผลที่ชอบ

ลำดับ ที่	ลักษณะของสิ่ง ที่ชอบในตนเอง	ลำดับที่	ชื่อนักแสดง	สิ่งที่ชอบในตนเอง	เหตุผลที่ชอบ
1	นิสัยใจคอ	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	นิสัยใจคอและการ ปฏิบัติตนไม่เสื่อมเสีย	เป็นแบบอย่างที่ดี ให้แก่นักแสดงรุ่น ต่อมาได้
		1.2	คุณอรุณญา นามวงศ์	นิสัยใจคอ	-
2	ความจริงใจ	2.1	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	ความจริงใจ ซื่อสัตย์ กตัญญู ใฝ่ดีและเปิดเผย	ทำให้ผู้ผลิตภาพยนตร์ มีรายได้ เมื่อแสดงออกไปแล้ว ทำให้แปลกใจที่ทำได้
		2.2	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	ความจริงใจ	
3	ความรับผิดชอบ	3.1	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	ความรับผิดชอบ และ การเลือกรับงานของคน	ทำให้ผู้ผลิตภาพยนตร์ มีรายได้ เมื่อแสดงออกไปแล้ว ทำให้แปลกใจที่ทำได้
		3.2	คุณชาคริต แย้มนาม	ความใส่ใจต่องานและ พลังงานในตนเอง	
4	การรู้จักวางตน ให้เหมาะสม	4.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	การวางตนเองเหมาะสม	
5	สมอง	5.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	สมอง	มีมูลค่ามากที่สุด ในตนเอง
6	การตัดสินใจ	6.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	การตัดสินใจ	ตัดสินใจเร็ว เด็ดขาด และง่ายคาย
7	ความอดทน	7.1	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ความอดทนในทุกเรื่อง	ทำให้ควบคุมอารมณ์ ตนเองได้และฝ่าฟัน ปัญหามาได้จน ปัจจุบัน
8	ความมีอารมณ์ ขันและขี้เล่น	8.1	คุณแอน ทองประสม	อารมณ์ขันและขี้เล่น	ทำให้มีความสุขขึ้น
9	ความคิดดี	9.1	คุณปิติศักดิ์ เยาวนานนท์	ความคิดดี	ช่วยนำชีวิตไปสู่ แนวทางที่เหมาะสม

จากตารางที่ 4.19 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงคิดว่ามีสิ่งที่ชอบในตนเองหลากหลายโดยมีสิ่งที่ชอบในตนเองเกี่ยวกับนิสัยใจคอ ความจริงใจ ความรับผิดชอบ การรู้จักวางตนให้เหมาะสม ความคิด การตัดสินใจ ความอดทน ความมีอารมณ์ขันและความขี้เล่น

3.2.7 คติประจำใจ

จากการศึกษาทัศนคติต่อตนเอง ผู้วิจัยพบว่านักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน มีคติประจำใจ ดังนี้

ตารางที่ 4.20 แสดงลักษณะของคติประจำใจ

ลำดับ ที่	ลักษณะของคติประจำใจ	ลำดับ ที่	ชื่อ	คติประจำใจ
1	คติประจำใจเกี่ยวกับการ ทำให้ดีที่สุด	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ทำดีที่สุดตลอดเวลาโดยไม่ให้มีสิ่ง เสียดสีเกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด
		1.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	ทำวันนี้ให้ดีที่สุดโดยไม่คิดถึงวันพรุ่งนี้
		1.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ทำอะไรให้ดีที่สุดโดยไม่เคยยอมแพ้
		1.4	คุณจินตหรา สุขพัฒน์,	การทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด
		1.5	คุณชาคริต แย้มนาม	การทำวันนี้ให้ดีที่สุด
		1.6	คุณปิติกส์ เขาวานานนท์	การทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีที่สุดและตนเป็นที่ พึงแห่งตน
2	ไม่มีคติประจำใจ	2.1	คุณอรรณู นามวงศ์	-
		2.2	คุณสรพงษ์ ชาตรี	-
3	คติประจำใจทาง พระพุทธศาสนา	3.1	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	เห็นโทษของความยึดมั่นและเห็นคุณ ของการปล่อยวาง
4	คติประจำใจเกี่ยวกับการ ทำให้ครอบครัวมี ความสุข	4.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	การได้ทำให้คนในครอบครัวมีความสุข คือการมีความสุขอย่างแท้จริง
5	คติประจำใจเกี่ยวกับความ ขยัน	5.1	คุณแอน ทองประสม	ขยันไม่มีวันอดตาย
6	คติประจำใจเกี่ยวกับการ กล้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ	6.1	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	อย่าพุดในสิ่งที่ตนยังไม่ได้ลงมือทำว่า ทำไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องลองทำดู

จากตารางที่ 4.20 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่มีคติประจำใจเกี่ยวกับการทำให้ดีที่สุด นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงที่เหลือมีคติประจำใจหลากหลาย ได้แก่ คติประจำใจทางพระพุทธศาสนา คติประจำใจด้วยการทำให้ครอบครัวมีความสุข คติประจำใจเกี่ยวกับความขยัน คติประจำใจเกี่ยวกับความกล้า และไม่มีคติประจำใจใด ๆ สำหรับตนเอง 2 คน

3.3 ทักษะคติต่อสังคม

3.3.1 ปัญหาสังคมไทยในประเทศไทย และวิธีแก้ไขปัญหา

จากการศึกษาทักษะคติต่อสังคมของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีทัศนคติต่อปัญหาสังคมไทยในประเทศไทย และมีวิธีแก้ไขปัญหาดังนี้

ตารางที่ 4.21 แสดงลักษณะปัญหาสังคมในประเทศไทย ผลของปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหา

ลำดับ ที่	ลักษณะปัญหาสังคม	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ผลของปัญหา	วิธีแก้ไขปัญหา
1	ปัญหาทางการเมืองที่ทำให้มีการแบ่งแยกคนในสังคมออกเป็นหลายกลุ่ม	1.1	คุณอรรณพ นามวงศ์	-	พูดคุยกันเพื่อหาบรรทัดฐานร่วมกันให้ได้
		1.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	เกิดความไม่สงบภายในประเทศ	ทุกฝ่ายควรยอมรับเหตุผลผู้อื่นให้ได้
		1.3	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เศรษฐกิจภายในประเทศเสียหาย	ประชาชนต้องมีสติและถ้ามีผู้ทำผิดต้องตัดสินตามกฎหมายบ้านเมือง
2	ปัญหาที่คนให้ความสนใจกับวัตถุนิยมมากเกินไป	2.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	ไม่ให้ความสำคัญกับคนดี	นำบุคคลที่ทุกคนเคารพมาพูดให้ทุกคนฟัง
		2.2	คุณชาคริต แย้มนาม	คนทำอะไรตามกันไปโดยไม่มีใครเป็นต้นแบบ	บุคคลต้องพิจารณาแก้ไขปัญหาคด้วยตนเองเพราะแต่ละคนมีปัญหาแตกต่างกัน
3	ปัญหาเศรษฐกิจ	3.1	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ลดการจ้างงาน ลดเงินเดือน	หน่วยงานของรัฐหา มาตรการรองรับผู้ที่ต้อง ออกจากงาน

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะปัญหาสังคม	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ผลของปัญหา	วิธีแก้ไขปัญหา
		3.2	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	คนถูกออกจาก งานจำนวนมาก	ผู้ที่ออกจากงานควรซื้อ ของเท่าที่จำเป็นโดยหา รายได้ให้มากขึ้นและ รัฐบาลควรช่วยหางาน ให้แก่ประชาชน
4	คุณภาพของคนเสื่อมลง	4.1	คุณสมบัติ เมทะนี	จริยธรรมของคน ในองค์กรที่ ประชาชนให้ ความเคารพลด น้อยลง	นำคนดีมาคอยช่วยให้ สังคมรับรู้
5	เมื่อคนไม่ได้ตามต้องการ แล้วทำร้ายผู้อื่นด้วยวาจา	5.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี		ใช้พรหมวิหารสี่ ได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และ อุเบกขา
6	การสื่อสารของคนใน สังคมไม่มีประสิทธิภาพ และขาดความชัดเจน	6.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	เกิดความเข้าใจผิด	กระทำการสื่อสารให้ ชัดเจนที่สุด
7	การหาผลประโยชน์กับ งบประมาณในการสร้าง ถนนและการไม่ควบคุม ปริมาณรถยนต์ใหม่ให้ เหมาะสมของผู้มีหน้าที่ เกี่ยวข้อง	7.1	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	รถติด	ปราบปรามคอร์รัปชันให้ หมดไป
8	ความแออัดเพราะคนจาก ต่างจังหวัดเข้ามาอยู่ใน กรุงเทพฯ มากเกินไป	8.1	คุณปิติกศักดิ์ เขาวานานนท์	ความเห็นแก่ตัว และความไม่ เข้าใจกัน	ทุกคนควรมีน้ำใจและมี ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้กัน มากขึ้น

จากตารางที่ 4.21 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีทัศนคติต่อลักษณะปัญหาสังคมไทยในประเทศไทยหลากหลาย ได้แก่ ปัญหาทางการเมือง ซึ่งทำให้เกิดความไม่สงบและเศรษฐกิจภายในประเทศเสียหาย โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่ทุกฝ่ายควรพูดคุยเพื่อหาบรรทัดฐานร่วมกัน รวมทั้งประชาชนต้องมีสติ

และผู้ที่ทำให้ผิดต้องถูกตัดสินให้รับโทษตามกฎหมาย ปัญหาที่คนให้ความสนใจกับวัตถุนิยมมากเกินไปทำให้เกิดการไม่ให้ความสำคัญกับคนดีและคนมักทำอะไรตามกันโดยไม่มีผู้ที่ทำตนเองให้เป็นต้นแบบแก่คนอื่น โดยมีวิธีการแก้ไขปัญหาด้วยการนำบุคคลที่ทุกคนเคารพมาพูดให้ทุกคนในสังคมฟังเพื่อมีสติไม่หลงยึดติดตามกระแสวัตถุนิยมมากเกินไป ปัญหาเศรษฐกิจที่ทำให้คนถูกออกจากงานและลดเงินเดือน โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่ผู้ประสบปัญหาต้องออกจากงานควรซื้อของต่าง ๆ เท่าที่จำเป็นโดยพยายามหารายได้ให้มากขึ้น และรัฐบาลควรหามาตรการช่วยเหลือ โดยหางานให้ประชาชนที่ประสบปัญหาให้มากขึ้น ปัญหาคุณภาพของคนเสื่อมลงทำให้จริยธรรมของคนในองค์กรที่ประชาชนให้ความสนใจได้แก่ ครู แพทย์ พระสงฆ์เสื่อมลง โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการนำคนดีมายกย่องให้สังคมได้รับรู้เพื่อจะได้เป็นตัวอย่างแก่คนในสังคมได้ปฏิบัติตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อคนไม่ได้สิ่งที่ตนเองต้องการแล้วทำร้ายผู้อื่นด้วยวาจา โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการใช้พรหมวิหารสี่ ได้แก่ การมีเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา ปัญหาการสื่อสารของคนในสังคมไม่มีประสิทธิภาพขาดความชัดเจนทำให้เกิดความเข้าใจผิด โดยแก้ไขปัญหาด้วยการกระทำการสื่อสารให้ชัดเจนมากที่สุด ปัญหาเกี่ยวกับการหาผลประโยชน์จากงบประมาณในการก่อสร้างถนนทำให้เกิดรื้อคิดเป็นจำนวนมาก โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการปราบปรามการคอร์รัปชันให้หมดสิ้นไป และปัญหาความแออัดของกรุงเทพมหานครที่คนจากต่างจังหวัดเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานครมากเกินไปทำให้เกิดความเหินแกล้วและความไม่เข้าใจกัน โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่ทุกคนควรมีน้ำใจและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันให้มากขึ้น

3.3.2 ปัญหาสังคมระดับโลกและวิธีการแก้ไขปัญหา

จากการศึกษาทัศนคติต่อสังคมของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีทัศนคติต่อปัญหาสังคมระดับโลกและมีวิธีแก้ไขปัญหาดังนี้

ตารางที่ 4.22 แสดงลักษณะปัญหาสังคมระดับโลก ผลของปัญหาและวิธีแก้ไขปัญหา

ลำดับ ที่	ลักษณะปัญหาสังคม ระดับโลก	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ผลของปัญหา	วิธีแก้ไขปัญหา
1	ปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการ กระทำของมนุษย์ที่เห็นแก่ ผลประโยชน์ของตนเอง	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	สภาพอากาศภายใน โลกมีอุณหภูมิสูงขึ้น และเกิดน้ำท่วม	ลดการตัดไม้ทำลายป่า และลดการใช้น้ำมัน
		1.2	คุณอรรณพ นามวงศ์	เกิดน้ำท่วมในที่ต่าง ๆ บนโลก	ยอมรับว่าหนีไปอยู่ที่อื่น ไม่ได้และอยู่กับ ครอบครัว

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะปัญหาสังคม ระดับโลก	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ผลของปัญหา	วิธีแก้ไขปัญหา
		1.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	สภาพอากาศในโลก มีอุณหภูมิสูงขึ้นและ น้ำท่วมโลก	ไม่มีแนวทางแก้ปัญหา เพราะเป็นวัฏจักรของ ธรรมชาติตามคำทำนาย ของพระพุทธเจ้า
		1.4	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ธรรมชาติเสียหาย	ทั่วโลกต้องประชุม ร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญห าโดยทุมนงบประมาณ ดำเนินงานให้สำเร็จ
		1.5	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	สภาพอากาศภายใน โลกมีอุณหภูมิสูงขึ้น และเกิดน้ำท่วม รุนแรงมากขึ้น	รณรงค์ระดับนานาชาติ ให้ช่วยแก้ไขปัญห
		1.6	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	สภาพอากาศภายใน โลกแปรปรวนและมี ผลกระทบเสียหาย หลายอย่างต่อโลก	คนรวมตัวกันเป็นจำนวน มากเพื่อเป็นตัวอย่าง กระตุ้นแก้สังคมให้เกิด การแก้ไขปัญห
		1.7	คุณแอน ทองประสม	สภาพอากาศภายใน โลกมีอุณหภูมิสูงขึ้น น้ำท่วมและเกิดภัย ธรรมชาติต่าง ๆ	ทุกคนบนโลกควรลด ความเห็นแก่ ผลประโยชน์ส่วนตัว
		1.8	คุณปิติกส์ เขาวานานนท์	สภาพอากาศภายใน โลกมีอุณหภูมิสูงขึ้น เกิดปัญหามลพิษส่ง ผลกระทบต่อ สิ่งมีชีวิตทุกอย่าง	ทุกคนควรคิดถึงผู้อื่นให้ มากขึ้น ลดความเห็นแก่ ตัวและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อ กัน
2	ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทั่ว โลก	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	มีการแข่งขันกันมาก ขึ้นและไม่สามารถ อยู่ร่วมกันอย่างมี สันติภาพ	-
		2.2	คุณอรัญญา นามวงศ์	-	เตรียมตัวและประมาณ ตนเองให้ดี

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะปัญหาสังคม ระดับโลก	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ผลของปัญหา	วิธีแก้ไขปัญหา
		2.3	คุณสันติสุข พรหมศิริ	-	ทุกประเทศต้องร่วมมือกันแก้ปัญหา
		2.4	คุณชาคริต แย้มนาม	-	ใช้ชีวิตอย่างพอเพียงและเดินสายกลางตามแนวทางของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
		2.5	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	คนตกงานและไม่มีที่อยู่อาศัย	คนที่ฐานะดีควรเปิดกิจการใหม่ ๆ เพื่อมีการจ้างงานและมีอาชีพให้แก่คนตกงานมีรายได้เพิ่มมากขึ้น
3	ปัญหาการขาดแคลนอาหารเพราะโลกมีประชากรมากขึ้น	3.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	-	ทุกประเทศต้องร่วมมือกันแก้ไขปัญหา
4	ไม่แสดงความคิดเห็น	4.1	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	-	-

จากตารางที่ 4.22 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกันว่า ปัญหาสังคมระดับโลก ได้แก่ ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์ที่เห็นแก่ผลประโยชน์ของตนเอง ทำให้สภาพอากาศภายในโลกแปรปรวนโดยอุณหภูมิของอากาศภายในโลกสูงขึ้น เกิดภัยธรรมชาติต่าง ๆ มากขึ้นส่งผลให้เกิดปัญหาน้ำท่วม และเกิดปัญหามลพิษ โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่มนุษย์ควรลดความเห็นแก่ตัว เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันให้มากขึ้น และควรประชุมร่วมกันเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาโดยทุ่ทุ้งประมาณดำเนินงานให้สำเร็จไปทีละปัญหา ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจไม่สามารถแก้ไขได้เพราะเป็นวัฏจักรของธรรมชาติตามคำทำนายของพระพุทธเจ้า นอกจากนั้นยังมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงที่เหลืือคิดว่าปัญหาสังคมระดับโลกในลักษณะอื่น ได้แก่ ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ทำให้ผู้คนตกงาน ไม่มีที่อยู่อาศัยส่งผลให้มีการแข่งขันกันมากขึ้นและไม่สามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีสันติภาพ โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่ทุกคนต้องเตรียม

ตนเองให้ดีขึ้นด้วยการใช้ชีวิตอย่างพอเพียงตามแนวทางของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และคนที่มีฐานะดีควรเปิดกิจการใหม่ ๆ เพื่อมีอาชีพหรือมีการจ้างงานให้คนที่ตกงานมีรายได้มากขึ้น ซึ่งทุกประเทศในโลกควรร่วมมือกันเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว และปัญหาการขาดแคลนอาหารเพราะโลกมีประชากรมากขึ้น โดยทุกประเทศต้องร่วมมือกันเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว

3.4 ทักษะต่ออาชีพทางการแสดง

3.4.1 การตัดสินใจเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาทักษะต่ออาชีพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีเหตุผลในการตัดสินใจเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.23 แสดงเหตุผลที่ตัดสินใจเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์

ลำดับที่	ลำดับที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ตัดสินใจเข้าสู่วงการแสดง
1	1.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	อยากลองแสดงภาพยนตร์ว่าเป็นอย่างไร
	1.2	คุณสันติสุข พรหมศิริ	
	1.3	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	
	1.4	คุณชาคริต แย้มนาม	
	1.5	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	
2	2.1	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	ต้องการหารายได้เพิ่มเติม
	2.1	คุณชาคริต แย้มนาม	
	2.3	คุณปิติกส์ ไขว่นานนท์	
3	3.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	ชอบการแสดงภาพยนตร์
	3.2	คุณแอน ทองประสม	
	3.3	คุณนภคปภา นาคระสิทธิ์	
4	4.1	คุณสมบัติ เมทะนี	อาชีพนักแสดงมีความมั่นคง
5	5.1	คุณอรรณพ นามวงศ์	คนใกล้ชิดเป็นผู้ชักชวนและสนับสนุน

จากตารางที่ 4.23 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีเหตุผลในการตัดสินใจเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์ตรงกันมากที่สุด ได้แก่ การอยากลองแสดงภาพยนตร์ว่าเป็นอย่างไร และมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงที่เหลือมีเหตุผลในการตัดสินใจเข้าสู่การแสดง

ภาพยนตร์ ได้แก่ ต้องการหารายได้เพิ่มเติม ชอบการแสดงภาพยนตร์ อาชีพนักแสดงมีความมั่นคง และคนใกล้ชิดเป็นผู้ชักชวนและสนับสนุนให้แสดงภาพยนตร์

3.4.2 การปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีการปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.24 แสดงลักษณะการปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์ และการปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ลักษณะการปรับตัวเมื่อ เข้าสู่อาชีพนักแสดง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	วิธีปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดง
1	ไม่เปลี่ยนแปลงตนเอง	1.1	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	เป็นตัวของตัวเองให้ดีที่สุด
		1.2	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ให้ความร่วมมือกับประชาชนในการถ่ายรูป และมอบลายเซ็นเสมอ
		1.3	คุณแอน ทองประสม	มีวินัย ตรงเวลาและวางแผนการแสดง ล่วงหน้า
2	เรียนรู้การเข้าสังคมมากขึ้น	2.1	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	พูดคุยทักทายกับคนอื่นโดยคิดว่าเป็นหน้าที่ สำคัญในการทำงาน
		2.2	คุณชาคริต แย้มนาม	จดจำชื่อผู้ร่วมงานในกองถ่ายภาพยนตร์
		2.3	คุณนภกมลภา นาคประสิทธิ์	เรียนรู้มารยาทสังคมและการรับฟังความ คิดเห็นจากผู้ใหญ่ให้มากขึ้น
3	มีสติ	3.1	คุณสมบัติ เมทะนี	มีสติเพื่อรู้ตัวและควบคุมอารมณ์และมีขันติ เพื่ออดทนอดกลั้นต่อการกระทำต่าง ๆ ของ คนอื่นที่มีต่อตนเอง
		3.2	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	มีสติและเป็นตัวอย่างที่ดีแก่สังคมด้วยการ เป็นคนดีและทำดี
4	พยายามมีปฏิสัมพันธ์ กับประชาชน	4.1	คุณอรรณู นามวงศ์	พยายามทำในสิ่งที่ไม่ชอบ เช่น ยิ้มให้ ประชาชนถึงแม้จะเหนื่อย
5	สนับสนุนและให้ กำลังใจผู้ร่วมงาน	5.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	มีความเห็นใจ ให้เกียรติ ให้คำแนะนำ ให้ กำลังใจซึ่งกันและกันแก่ผู้ร่วมงาน
6	ไม่ยึดติดกับตัวละครที่ แสดงไปแล้ว	6.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	ไม่ยึดติดกับตัวละครที่แสดงผ่านไปโดย ถ่ายภาพยนตร์เสร็จแล้วจะกลับมาเป็น ตนเอง

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะการปรับตัวเมื่อ เข้าสู่อาชีพนักแสดง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	วิธีปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดง
7	พัฒนาตนเองในเรื่องที่ เกี่ยวกับอาชีพการแสดง อยู่เสมอ	7.1	คุณปิติกส์ เขาวานนท์	ศึกษาวิธีการแสดงภาพยนตร์และวิธีการ ผลิตภาพยนตร์จากการดูภาพยนตร์จำนวน มาก

จากตารางที่ 4.24 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีลักษณะการปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์หลากหลาย ได้แก่ การไม่เปลี่ยนแปลงตนเอง โดยเป็นตัวของตัวเองให้ดีที่สุด และให้ความเป็นกันเองกับประชาชนในการมอบลายเซ็นหรือร่วมถ่ายรูปเสมอ มีความรับผิดชอบในการทำงานด้วยการมีวินัย ตรงเวลาและวางแผนการแสดงล่วงหน้า การเรียนรู้การเข้าสังคมให้มากขึ้นโดยการพูดคุยทักทาย จดจำชื่อผู้ร่วมงานในกองถ่ายทำภาพยนตร์และรับฟังความคิดเห็นจากผู้ใหญ่ มีสติเพื่อควบคุม อารมณ์ของตนเองให้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่สังคม พยายามมีปฏิสัมพันธ์ด้วยการยิ้มแย้มและพูดคุยกับ ประชาชนอยู่เสมอ สนับสนุนและให้กำลังใจผู้ร่วมงาน ไม่ยึดติดกับตัวละครที่แสดงไปแล้ว และ พัฒนาตนเองด้วยการศึกษาวิธีการแสดงภาพยนตร์หรือดูภาพยนตร์จำนวนมากอยู่เสมอ

3.4.3 ความคิดเห็นต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์ในประเทศไทย

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีความคิดเห็นต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์ในประเทศไทย ดังนี้

ตารางที่ 4.25 แสดงลักษณะความคิดเห็นต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์ และความคิดเห็นเพิ่มเติมต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ลักษณะความคิดเห็นต่อ อาชีพการแสดง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ความคิดเห็นเพิ่มเติมต่ออาชีพการแสดง
1	เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง	1.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	เป็นอาชีพที่ไม่มีความมั่นคงทั้งในอดีตและ ปัจจุบัน ซึ่งในปัจจุบันก็มีพระเอกนางเอก หลายคนเพื่อความหลากหลายในการชม ภาพยนตร์ของผู้ดูภาพยนตร์ ดังนั้นการผลิต ภาพยนตร์จึงดำเนินการเพื่อสนองความ ต้องการของตลาดและผู้ดูภาพยนตร์

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะความคิดเห็นต่อ อาชีพการแสดง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ความคิดเห็นเพิ่มเติมต่ออาชีพการแสดง
		1.2	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคงแต่ในปัจจุบันผู้ที่อยู่ในสังคมชั้นสูงเข้ามาแสดงภาพยนตร์มากขึ้นเพื่อสร้างชื่อเสียงแก่ตนเองและครอบครัว นอกจากนั้นยังเป็นอาชีพที่ไม่เป็นศิลปะอย่างสมบูรณ์เพราะไม่ได้รับการส่งเสริมจากรัฐจึงแบ่งเป็นค่าย ๆ ภายใต้การดูแลของนายทุน
		1.3	คุณชาคริต เข้มนาม	เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคงเพราะรายได้จากการแสดงภาพยนตร์เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอเนื่องจากประเทศไทยผลิตภาพยนตร์น้อยมีนักแสดงที่มีคุณภาพให้เลือกหลายคนในวงการบันเทิง
		1.4	คุณแอน ทองประสม	เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคงเพราะในปัจจุบันภาพยนตร์ไทยมีเพียงบางเรื่องที่ประสบความสำเร็จแต่ก็มีความพยายามผลิตภาพยนตร์ให้มีคุณภาพมากขึ้นเพื่อนำไปจำหน่ายแก่ต่างประเทศซึ่งจะทำให้อาชีพการแสดงภาพยนตร์มีความมั่นคงขึ้นได้
		1.5	คุณปิติกส์ เขาวานนท์	เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคงเพราะรัฐบาลไม่มีนโยบายสนับสนุนธุรกิจอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างเป็นรูปธรรม แต่ในปัจจุบันเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ก็พัฒนาขึ้นจากเรื่องราวของภาพยนตร์ที่ซับซ้อนขึ้น
		1.6	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคงเพราะไม่มีองค์กรใดมารองรับให้นักแสดงมีงานแสดงสม่ำเสมอและนักแสดงภาพยนตร์ไทยยังมีอายุมากก็ยังมีงานแสดงน้อยลงเพราะภาพยนตร์ไทยนิยมใช้นักแสดงหน้าใหม่มากกว่า

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะความคิดเห็นต่อ อาชีพการแสดง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ความคิดเห็นเพิ่มเติมต่ออาชีพการแสดง
2	เป็นอาชีพที่มีความมั่นคง	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	เป็นอาชีพที่มีความมั่นคงและมีเกียรติ ปัจจุบันมีคนอยากประกอบอาชีพนี้เป็น จำนวนมากโดยจะเกิดความมั่นคงได้โดย นักแสดงจะต้องรับบทเป็นตัวละครแสดงนำ หรืออาจหาแนวทางเพื่อเปลี่ยนมาเป็นผู้ ทำงานเบื้องหลังซึ่งในอดีตเป็นอาชีพที่โดน ดูถูกว่าเต็นกินรำกีน
		2.2	คุณสรพงษ์ ชาตรี	เป็นอาชีพที่มีความมั่นคงโดยขึ้นอยู่กับ ความสามารถของนักแสดงเอง นอกจากนั้น ยังให้คุณประโยชน์แก่ผู้ประกอบอาชีพทำให้ นักแสดงมีความเป็นอยู่ที่ดีและมีคนรู้จักทั่ว ประเทศ
		2.3	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	เป็นอาชีพที่มั่นคงเพราะคนไทยต้องการดู ภาพยนตร์เพื่อสร้างความสุขให้ตนเองและใน ปัจจุบันภาพยนตร์ไทยก็มีคุณภาพมากขึ้น สามารถนำไปฉายที่ต่างประเทศจน ชาวต่างชาติให้การยอมรับ
		2.4	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เป็นอาชีพที่มั่นคงโดยเฉพาะในกรณีที่มี ชื่อเสียงซึ่งควรจะต้องมีความสามารถบริหาร จัดการเวลาหรือดำเนินชีวิตของตนเองได้ อย่างเหมาะสม และยังสามารถนำชื่อเสียงไป ประกอบธุรกิจอื่นได้ด้วย นอกจากนั้นยังเป็น อาชีพพิเศษที่เป็นงานศิลป์ซึ่งผู้ประกอบ อาชีพนักแสดงภาพยนตร์จะต้องมี ความสามารถพิเศษและพรสวรรค์มากกว่า บุคคลทั่วไป
3	เป็นอาชีพที่มีทั้งความ มั่นคงและความไม่มั่นคง	3.1	คุณอรุณญา นามวงศ์	เป็นอาชีพที่มีทั้งความมั่นคงและไม่มั่นคง ขึ้นอยู่กับจังหวะ โอกาสและมุมมองของ นักแสดงภาพยนตร์แต่ละคน แต่ในอดีตเป็น อาชีพที่ไม่มั่นคงเพราะนักแสดงภาพยนตร์ไม่ ประสบความสำเร็จได้ทุกคน

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะความคิดเห็นต่อ อาชีพการแสดง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ความคิดเห็นเพิ่มเติมต่ออาชีพการแสดง
		3.2	คุณต้นดิศุข พรหมศิริ	เป็นอาชีพที่มีความมั่นคงด้านนักแสดง ภาพยนตร์ทำงานมีคุณภาพ มีความประพฤติดี ตรงต่อเวลา แต่เป็นอาชีพที่ไม่มีความมั่นคง เพราะไม่มีกฎหมายรองรับ ซึ่งในอดีตถูกมอง ว่าเป็นอาชีพเดินกินรำกิน แต่ในปัจจุบันเป็น อาชีพที่ทุกคนมองเห็นว่ามีรายได้ดี และ ตนเองคิดว่าต้องมีความรับผิดชอบสูงมาก เพราะเป็นแบบอย่างแก่ประชาชน โดยเฉพาะ วัยรุ่น

จากตารางที่ 4.25 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีความคิดเห็นต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์ตรงกันมากที่สุดว่าเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคงเพราะเหตุผลหลายประการ ได้แก่ นักแสดงภาพยนตร์เป็นอาชีพที่ไม่มีองค์กรใดมารองรับเพื่อเป็นหลักประกันให้ทำงานอย่างสม่ำเสมอ และรัฐก็ไม่มีนโยบายสนับสนุนธุรกิจอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างเป็นรูปธรรม ทำให้มีการผลิตภาพยนตร์จำนวนน้อยส่งผลให้นักแสดงภาพยนตร์มีรายได้ไม่เพียงพอ นอกจากนั้นในปัจจุบันมีพระเอกนางเอกหลายคนให้เลือก และภาพยนตร์ไทยก็นิยมใช้แต่นักแสดงหน้าใหม่อยู่เสมอ ทำให้การแสดงภาพยนตร์เป็นอาชีพที่มีความไม่มั่นคงมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงที่เหลือมีความคิดเห็นต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์ออกเป็นสองลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรกคิดว่าอาชีพการแสดงภาพยนตร์เป็นอาชีพที่มีความมั่นคงจากเหตุผลหลายประการ ได้แก่ ในกรณีที่นักแสดงนำภาพยนตร์เป็นผู้ที่สามารถแสดงภาพยนตร์ได้ดีจนประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียง โดยที่บริหารจัดการเวลาหรือดำเนินชีวิตของตนเองได้เหมาะสมก็สามารถนำชื่อเสียงที่มีอยู่นั้นไปต่อยอดเพื่อประกอบธุรกิจอื่นได้ นอกจากนั้นในปัจจุบันภาพยนตร์ไทยก็มีคุณภาพดีขึ้น ทำให้ผู้ดูภาพยนตร์ทั้งในประเทศและต่างประเทศให้การยอมรับได้มากขึ้นส่งผลให้อาชีพการแสดงภาพยนตร์มีความมั่นคงมากยิ่งขึ้น ลักษณะที่สองคิดว่าอาชีพการแสดงภาพยนตร์เป็นอาชีพที่มีทั้งความมั่นคงและไม่มั่นคง โดยจะเป็นอาชีพที่มีความมั่นคงในกรณีที่นักแสดงภาพยนตร์เป็นผู้ที่ทำงานได้มีคุณภาพ มีความประพฤติดี และตรงต่อเวลา ก็จะทำให้มีรายได้ดีและมีงานแสดงภาพยนตร์อย่างต่อเนื่อง แต่จะเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคงเพราะเป็นอาชีพที่ไม่มีกฎหมายมารองรับ และ

ผู้ที่เป็นักแสดงภาพยนตร์ก็อาจไม่ประสบความสำเร็จในอาชีพได้ทุกคน ดังนั้นความมั่นคงและไม่มั่นคงจึงขึ้นอยู่กับจังหวะและโอกาสของแต่ละคน

3.4.4 ความสำคัญของวินัย ความตั้งใจจริงและความรับผิดชอบต่ออาชีพการแสดง

ภาพยนตร์

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของวินัย ความตั้งใจจริงและความรับผิดชอบต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.26 แสดงความสำคัญของวินัย ความตั้งใจจริง และความรับผิดชอบต่ออาชีพการแสดง

ภาพยนตร์

ลำดับที่	ชื่อนักแสดง	ความสำคัญของวินัย ความตั้งใจจริง และความรับผิดชอบต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์
1	คุณสมบัติ เมทะนี	มีความสำคัญมากโดยนักแสดงภาพยนตร์ต้องมีความรับผิดชอบต่องานของตนเองได้แก่ การตรงต่อเวลา และมีความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการทำสิ่งที่มีประโยชน์แก่สังคม
2	คุณอริยญา นามวงศ์	มีความสำคัญมากเพราะถ้านักแสดงภาพยนตร์ไม่ตรงต่อเวลาจะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนและเกิดความเสียหายแก่กองถ่ายทำภาพยนตร์
3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	มีความสำคัญมากเพราะการถ่ายทำภาพยนตร์มักทำงานในเวลาและสถานที่ที่มีลักษณะพิเศษ นักแสดงภาพยนตร์จึงต้องรับผิดชอบด้วยการมาถึงกองถ่ายภาพยนตร์ตรงเวลาให้สามารถถ่ายทำภาพยนตร์ได้ตามต้องการ
4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	มีความสำคัญมากเพราะถ้านักแสดงภาพยนตร์ไม่มีคุณสมบัติเรื่องความรับผิดชอบ การมีวินัย และการตรงต่อเวลา ก็จะไม่สามารถเป็นนักแสดงภาพยนตร์ได้
5	คุณทูน หิรัญทรัพย์	มีความสำคัญมากโดยนักแสดงภาพยนตร์ต้องมีวินัยทั้งต่อการปฏิบัติหน้าที่แสดงภาพยนตร์และมีวินัยในการดูแลสุขภาพของตนเองให้ดีขึ้นนอกจากนั้นยังต้องมีความตรงต่อเวลาด้วย
6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	มีความสำคัญมากเพราะเป็นหลักในการทำงานร่วมกันโดยช่วยลดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นด้วย
7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	มีความสำคัญมากที่สุดเพราะการถ่ายทำภาพยนตร์ต้องใช้คนจำนวนมากทำงานร่วมกัน ดังนั้นความมีวินัย ความรับผิดชอบ และการตรงต่อเวลาจึงมีความสำคัญมากที่สุด
8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	มีความสำคัญมากเพราะการถ่ายทำภาพยนตร์คือการทำงานที่ต้องมีผู้ร่วมงานเป็นจำนวนมาก

ตารางที่ 4.26 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อนักแสดง	ความสำคัญของวินัย ความตั้งใจจริง และความรับผิดชอบต่ออาชีพการ แสดงภาพยนตร์
9	คุณชาคริต แย้มนาม	มีความสำคัญมากโดยนักแสดงภาพยนตร์ต้องมีคุณสมบัติเหล่านี้อยู่ใน ตนเอง
10	คุณแอน ทองประสม	มีความสำคัญมากเพราะงานภาพยนตร์ทำงานเป็นทีม นักแสดง ภาพยนตร์จึงต้องเป็นคนตรงต่อเวลาเพื่อไม่ให้งานเกิดความล่าช้าและ เสียหาย
11	คุณปิติศักดิ์ เยาวนานนท์	มีความสำคัญมากและนักแสดงควรมีคุณสมบัติอื่น ได้แก่ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา หมายถึงการมีความรัก ขยัน ตั้งใจ มุ่งพัฒนาตนเองและ งานที่ตนเองทำตลอดเวลาด้วย
12	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	มีความสำคัญมากโดยนักแสดงภาพยนตร์ต้องมีระเบียบวินัยและให้ ความสำคัญกับการตรงต่อเวลาเพราะจะทำให้งานถ่ายทำภาพยนตร์ ดำเนินไปตามแผนการทำงานและตามงบประมาณการถ่ายทำที่วางแผน ไว้แล้ว

จากตารางที่ 4.26 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทุกคนคิดว่า วินัย ความตั้งใจจริง และความรับผิดชอบมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตรงต่อเวลาถือเป็นคุณสมบัติสำคัญที่นักแสดงภาพยนตร์ต้องมีอยู่ในตนเอง เพราะการถ่ายทำภาพยนตร์เป็นการทำงานที่ต้องร่วมงานกับผู้คนจำนวนมาก นักแสดงภาพยนตร์จึงต้องเดินทางไปถึงกองถ่ายทำภาพยนตร์ตรงเวลาเพื่อสามารถถ่ายทำภาพยนตร์ได้ตามเป้าหมายที่ได้วางแผนเอาไว้แล้วล่วงหน้า

3.4.5 ความสำคัญของพรสวรรค์ต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพรสวรรค์ต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.27 แสดงความสำคัญของพรสวรรค์ต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่พรสวรรค์มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของ พรสวรรค์ต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่พรสวรรค์มีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์
1	พรสวรรค์มีความสำคัญ มาก	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	เป็นฐานรากของนักแสดงและต้องมีพรแสวง ด้วยการสังเกตนักแสดงอื่นเพื่อนำมาใช้ นอกจากนั้นควรติดตามวิธีการสร้าง ภาพยนตร์ที่คัดต่อภาพรวดเร็วเพื่อปรับใช้ ในการแสดงด้วย
		1.2	คุณนภกปภา นาทประสิทธิ์	เป็นพื้นฐานให้นักแสดงแสดงออกในบทบาท ต่าง ๆ กันได้อย่างสมจริง
2	พรสวรรค์มีความสำคัญ	2.1	คุณอริยญา นามวงศ์	ผู้มีพรสวรรค์จะได้เปรียบและทำให้มี ความสามารถมากขึ้นกว่าคนอื่น
		2.2	คุณเนาวรัตน์ ชุกตะนันท์	ทำให้การแสดงออกเป็นไปตามธรรมชาติ เป็นทั้งจิตจำของประชาชนและประสบ ความสำเร็จในอาชีพได้
		2.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	คนที่ประสบความสำเร็จจะต้องมี องค์ประกอบสามอย่าง คือ พรสวรรค์ มีผู้ให้ การสนับสนุนและมีจังหวะชีวิตที่ดี
		2.4	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	นักแสดงภาพยนตร์ที่ดีควรมีพรสวรรค์ พรแสวง ความใฝ่ดีและพัฒนาตนเองเสมอ
		2.5	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้และการทำงาน
		2.6	คุณชาคริต เข้มนาม	ควรมีพรแสวงด้วยเพื่อหาความรู้ทางการ แสดงอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
		2.7	คุณแอน ทองประสม	เป็นสิ่งที่ช่วยนักแสดงได้ถึงครึ่งทางและต้อง มีพรแสวงเพื่อเพิ่มเติมความรู้อยู่เสมอ
3	พรสวรรค์มีความสำคัญ น้อย	3.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	ความรักและชอบในการแสดงทำให้เกิดความ พยายามฝึกฝนจนเกิดความสามารถขึ้นมาได้
		3.2	คุณสันติสุข พรหมศิริ	การฝึกฝนและการมีประสบการณ์ในการ แสดงมีความสำคัญมากกว่าพรสวรรค์
		3.3	คุณปิติกดิ์ เขาวานนท์	พรสวรรค์เกิดจากการแสวงหาความรู้ในสิ่งที่ ตนเองชอบและการฝึกฝนมารวมกัน นอกจากนั้นถ้าได้รับการปลูกฝังบางอย่าง ตั้งแต่เด็กหรือการได้ทำบางอย่างทุกวันก็ กลายเป็นพรสวรรค์ได้

จากตารางที่ 4.27 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีความเห็นตรงกันมากที่สุดว่าพรสวรรค์มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์จำนวน 7 คน นอกจากนั้นนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงที่เหลือมีความคิดเห็นว่าพรสวรรค์มีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์จำนวน 2 คน และพรสวรรค์มีความสำคัญน้อยต่อการแสดงภาพยนตร์จำนวน 3 คน โดยพรสวรรค์มีความสำคัญเหมือนเป็นฐานรากของนักแสดงทำให้เรียนรู้การแสดงได้ง่ายส่งผลให้ทำงานง่าย ทำการแสดงได้เป็นธรรมชาติเป็นที่จดจำของประชาชน และประสบความสำเร็จในอาชีพได้ นอกจากนั้นความรักและชอบในการแสดงจะทำให้มีการแสวงหาความรู้ พยายามฝึกฝนจนชำนาญ และได้รับการปลูกฝังให้มีความกล้าแสดงออกตั้งแต่เด็ก หรือการมีประสบการณ์ทางการแสดงมาก ๆ ก็ทำให้นักแสดงเกิดมีความสามารถทางการแสดงเหมือนกับมีพรสวรรค์ได้เช่นกัน

3.4.6 ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักแสดงภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมี

ความสามารถทางการแสดง

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตนเองมีความสามารถทางการแสดง ดังนี้

ตารางที่ 4.28 แสดงลักษณะของปัจจัยที่ทำให้มีความสามารถทางการแสดง

ลำดับ ที่	ลักษณะของปัจจัยที่ทำให้มี ความสามารถทางการแสดง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ปัจจัยที่ทำให้มีความสามารถทางการแสดง
1	การมีประสบการณ์ในการ แสดงเป็นจำนวนมาก	1.1	คุณเนาวรัตน์ ยุคตะนันท์	การมีประสบการณ์ในการแสดงเป็นจำนวนมากจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง
		1.2	คุณทูน หิรัญทรัพย์	การมีประสบการณ์ในการแสดงภาพยนตร์เป็นจำนวนมาก
		1.3	คุณสันติสุข พรหมศิริ	การมีประสบการณ์ในการแสดงภาพยนตร์เป็นจำนวนมาก
		1.4	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	การมีประสบการณ์ในการแสดงภาพยนตร์เป็นจำนวนมาก และได้ร่วมงานกับผู้กำกับภาพยนตร์หรือนักแสดงหลายคนจนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจการแสดงด้วยตนเอง
		1.5	คุณแอน ทองประสม	การมีประสบการณ์ในการแสดงภาพยนตร์เป็นจำนวนมาก

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะของปัจจัยที่ทำให้มี ความสามารถทางการแสดง	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ปัจจัยที่ทำให้มีความสามารถทางการแสดง
2	ความมีใจรักในงานแสดง	2.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ความมีใจรักในงานแสดงและอยากทำการแสดงให้ได้
		2.2	คุณชาคริต แย้มนาม	ความมีใจรักในงานแสดงและมีความตั้งใจในการทำงาน
		2.3	คุณแอน ทองประสม	ความมีใจรักและชอบในการแสดงและยังเตรียมหาข้อมูลเพื่อการเรียนรู้
3	การเป็นคนชอบสังเกต	3.1	คุณสมบัติ เมทะนี	การสังเกตและนำบุคคลในสังคมที่มีบุคลิกภาพเหมือนตัวละครที่จะต้องแสดงมาเป็นแบบอย่างหรือการสังเกตวิธีแสดงภาพยนตร์จากการดูนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศแล้วนำมาปรับใช้กับบุคลิกภาพของตนเอง
		3.2	คุณสันติสุข พรหมศิริ	การสังเกตการแสดงของนักแสดงในภาพยนตร์และการแสดงออกทางอารมณ์ของผู้คน สถานการณ์ต่าง ๆ แล้วนำมาทดลองแสดงตาม
4	การมีพรสวรรค์	4.1	คุณอริยัญญา นามวงศ์	การมีพรสวรรค์เพราะทำให้เข้าใจบทและรับฟังการอธิบายจากผู้กำกับภาพยนตร์ได้ง่ายและรวดเร็ว
5	การปรับตนเองให้เหมาะสมกับบทบาท	5.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	การปรับตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมากที่สุดโดยมีความสุขตลอดเวลาที่ถ่ายทำ
6	การมีแรงบันดาลใจที่จะทำงานให้มีคุณภาพดี	6.1	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	การมีแรงบันดาลใจที่จะทำงานให้มีคุณภาพดีทำให้มีเป้าหมาย วินัย ความรับผิดชอบ และความตั้งใจจริงจนเกิดการพัฒนาดตนเอง

จากตารางที่ 4.28 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีความคิดเห็นตรงกันมากที่สุดจำนวน 5 คน ว่าการมีประสบการณ์ในการแสดงเป็นจำนวนมากเป็นปัจจัยที่ทำให้ตนเองมีความสามารถทางการแสดง นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่เหลือมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้ตนเองมีความสามารถทางการแสดงหลากหลาย ได้แก่ ความมีใจรักในงานแสดง การ

เป็นคนชอบสังเกต การมีพรสวรรค์ การปรับตัวเองให้เหมาะสมกับบทบาท และการมีแรงบันดาลใจที่จะทำงานให้มีคุณภาพดี

3.4.7 ความใกล้ชิดสนิทสนมและช่วยเหลือกันของแคววงนักแสดงภาพยนตร์ไทย

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความใกล้ชิดสนิทสนมและความช่วยเหลือกันของแคววงสังคมนักแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.29 แสดงลักษณะความใกล้ชิดและความช่วยเหลือกันของสังคมนักแสดงภาพยนตร์ไทย และรายละเอียดความช่วยเหลือกันของสังคมนักแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ลักษณะความใกล้ชิดและ ความช่วยเหลือกันของสังคม นักแสดงภาพยนตร์ไทย	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	รายละเอียดความช่วยเหลือของสังคม นักแสดงภาพยนตร์ไทย
1	ให้ความช่วยเหลือแก่กันในด้านต่าง ๆ	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ในอดีตคุณ ส.อาสนจินดา เคยจัดตั้งชมรมนักแสดงอาชีพแต่ไม่ประสบความสำเร็จเพราะขาดเงินทุน แต่ปัจจุบันมีการจัดตั้งสมาคมศิลปินอาวุโสเพื่อช่วยนักแสดงที่เจ็บป่วยโดยมีเงินช่วยเหลือ 5,000-10,000 บาท
		1.2	คุณอรรณพ นามวงศ์	ปัจจุบันมีมูลนิธิศิลปินอาวุโสเพื่อช่วยเหลือนักแสดงที่ประสบปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม
		1.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	ปัจจุบันมีกลุ่มผู้ให้ความช่วยเหลือแก่นักแสดงเป็นจำนวนหลายกลุ่ม และคุณสรพงษ์ ชาตรี ก็ช่วยเหลือด้วยกำลังทรัพย์ของตนเองแก่ทุกกลุ่ม
		1.4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	ปัจจุบันสังคมนักแสดงภาพยนตร์ไทยช่วยเหลือกันด้วยการเลือกบทที่เหมาะสมให้แก่กันหรือสนับสนุนนักแสดงหน้าใหม่ให้มียานแสดงภาพยนตร์มากขึ้น
		1.5	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ในอดีตนักแสดงภาพยนตร์มีความสนิทสนมและให้ความช่วยเหลือกัน

ตารางที่ 4.29 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะความใกล้ชิดและ ความช่วยเหลือกันของสังคม นักแสดงภาพยนตร์ไทย	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	รายละเอียดความช่วยเหลือของสังคม นักแสดงภาพยนตร์ไทย
		1.6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	ในอดีตนักแสดงภาพยนตร์มีความสนิท สนมและจริงใจต่อกันมากกว่าปัจจุบันที่ นักแสดงชิงดีชิงเด่นกันมากขึ้น
		1.7	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ในอดีตนักแสดงภาพยนตร์มีความสนิท สนมและช่วยเหลือกันแต่ปัจจุบัน นักแสดงภาพยนตร์อาจแตกต่างจากอดีต เพราะได้รับการเลี้ยงดูแตกต่างกัน
		1.8	คุณแอน ทองประสม	ปัจจุบันสังคมนักแสดงภาพยนตร์ไทยมี การจัดตั้งสมาคมขึ้นมาเพื่อให้เกิด ความรู้สึกว่าเป็นสังคมเดียวกันและ เพื่อให้ความช่วยเหลือนักแสดงด้วยกัน
		1.9	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์	นักแสดงภาพยนตร์ไทยให้ความ ช่วยเหลือกันเหมือนคนในครอบครัว เดียวกันด้วยการแจ้งข่าวในการคัดเลือก นักแสดงเพื่อให้มีโอกาสดังนักแสดง มากขึ้น
2	ไม่มีการให้ความช่วยเหลือแก่ กันในด้านต่าง ๆ	2.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	ปัจจุบันนักแสดงภาพยนตร์ไทยค่อนข้าง ห่างเหิน ไม่สนิทสนมกันและนักแสดง หญิงมักจะแข่งขันกันเรื่องความสวยงาม
		2.2	คุณชาคริต แย้มนาม	ปัจจุบันนักแสดงภาพยนตร์ไทยไม่ค่อย จะใกล้ชิดหรือช่วยเหลือกัน และตนเองก็ มีช่องว่างกับนักแสดงรุ่นใหม่
3	ให้ความช่วยเหลือถ้าเคยมี โอกาสร่วมงานกันแต่จะไม่มี การให้ความช่วยเหลือกันถ้า ไม่เคยเจอกันมาก่อน	3.1	คุณนภคปภา นาทประสิทธิ์	นักแสดงภาพยนตร์จะสนิทสนม ช่วยเหลือกันถ้าเคยมีโอกาสร่วมงานกัน แต่จะไม่มีการให้ความช่วยเหลือกันถ้าไม่ เคยเจอกันมาก่อน และการคัดเลือก นักแสดงภาพยนตร์มักเลือกใช้คนใน สังกัดบริษัทของตนเอง ทั้งที่บางครั้ง บุคคลิกไม่ตรงกับลักษณะของตัวละคร

จากตารางที่ 4.29 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่จำนวน 9 คน มีความคิดเห็นว่าแวดวงสังคมนักแสดงภาพยนตร์ให้ความช่วยเหลือแก่กันในด้านต่าง ๆ โดยให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทั้งในด้านส่วนตัวและด้านการจัดตั้งเป็นสมาคมเพื่อให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเช่น สมาคมศิลปินอาวุโส

3.4.8 การเข้าสังคมในแวดวงนักแสดงภาพยนตร์หรือการพบบุคคลที่อยู่ในวงการภาพยนตร์กับความสำเร็จในอาชีพการเป็นนักแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพทางการแสดงของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเข้าสังคมในแวดวงนักแสดงภาพยนตร์หรือการพบบุคคลที่อยู่ในวงการภาพยนตร์ที่มีผลต่อความสำเร็จในอาชีพการเป็นนักแสดงภาพยนตร์ดังนี้

ตารางที่ 4.30 แสดงการเข้าสังคมหรือการพบบุคคลในวงการภาพยนตร์กับผลต่อความสำเร็จในอาชีพการแสดง และผลต่อความสำเร็จในอาชีพนักแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	การเข้าสังคมหรือพบบุคคล ในวงการภาพยนตร์กับผลต่อ ความสำเร็จในอาชีพนักแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ผลต่อความสำเร็จในอาชีพนักแสดง ภาพยนตร์
1	มีผลต่อความสำเร็จในอาชีพ การเป็นนักแสดงภาพยนตร์	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	มีผลสืบเนื่องให้ตนเองเป็นสมาชิก วุฒิสภาด้วย
		1.2	คุณอรัญญา นามวงศ์	ทำให้นักแสดงเป็นผู้ที่มีประโยชน์เพราะ ร่วมทำกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อสังคม
		1.3	คุณเนาวรัตน์ บุกตะนันท์	ควรทำตนให้ทั้งแฟนคลับและบุคคลใน แวดวงอาชีพนักแสดงนิยมด้วยการพูดคุย และสร้างรอยยิ้มให้ผู้อื่นเสมอ
		1.4	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ทำให้มีความสัมพันธ์และความรู้สึกที่ดี ต่อกันเกิดเป็นความสำเร็จในอาชีพของ นักแสดงภาพยนตร์
		1.5	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	การประชาสัมพันธ์ตัวเองของนักแสดง โดยการไปร่วมในงานระดับใหญ่ของ วงการภาพยนตร์ทำให้เกิดความสำเร็จต่อ อาชีพการแสดงภาพยนตร์

ตารางที่ 4.30 (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเข้าสังคมหรือพบบุคคล ในวงการภาพยนตร์กับผลต่อ ความสำเร็จในอาชีพนักแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	ผลต่อความสำเร็จในอาชีพนักแสดง ภาพยนตร์
		1.6	คุณสันติสุข พรหมศิริ	เมื่อได้รู้จักกันก็จะมีสังคมและรู้นิสัยกัน ทำให้ร่วมงานกันง่ายขึ้นและมักถูกเลือก ให้มาร่วมงานด้วยกัน
		1.7	คุณแอน ทองประสม	การได้รู้จักผู้กำกับภาพยนตร์หลายคนทำ ให้นักแสดงมีโอกาสดำเนินการภาพยนตร์ มากขึ้น
		1.8	คุณปิติกดิ์ เขาวานานท์	ทำให้นักแสดงได้รับข่าวสาร ข้อมูล มี ความรู้และเทคนิคทางการแสดงมากขึ้น
		1.9	คุณนภกปภา นาประสิทธิ์	ทำให้ผู้สร้างนึกถึงนักแสดงและทำให้ นักแสดงมีโอกาสดำเนินการภาพยนตร์มากขึ้น
2	ไม่มีผลต่อความสำเร็จใน อาชีพการเป็นนักแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	ความสำเร็จขึ้นอยู่กับตัวคนและโชคของ นักแสดงที่จะมีโอกาสรับบทบาทต่าง ๆ ในการแสดงภาพยนตร์
		2.2	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ความสำเร็จขึ้นอยู่กับการทำงาน ร่วมกับคนในวงการภาพยนตร์หลายคน ทำให้น่ามาปรับใช้งานได้ต่อไป
		2.3	คุณชาคริต แย้มนาม	ความสำเร็จขึ้นอยู่กับการทำงานร่วมกับ คนที่ฝีมือหลายคนทำให้ได้เรียนรู้หลาย อย่างโดยไม่รู้ตัว

จากตารางที่ 4.30 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่จำนวน 9 คน มีความคิดเห็นว่าการเข้าสังคมหรือพบบุคคลในวงการภาพยนตร์มีผลต่อความสำเร็จในอาชีพนักแสดงภาพยนตร์ นอกจากนั้นยังมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 3 คน มีความคิดเห็นว่าการเข้าสังคมหรือพบบุคคลในวงการภาพยนตร์ไม่มีผลต่อความสำเร็จในอาชีพการเป็นนักแสดงภาพยนตร์

**3.4.9 ความคิดเห็นต่อความสำเร็จระหว่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถ
ทางการแสดงมากกับนักแสดงภาพยนตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์**

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพทางการแสดงของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คนพบความคิดเห็นต่อความสำเร็จระหว่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถมากกับนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.31 แสดงความคิดเห็นต่อความสำเร็จระหว่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถมากกับนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์ และสาเหตุที่นักแสดงนำภาพยนตร์ประสบความสำเร็จในอาชีพ

ความคิดเห็นต่อความสำเร็จ				
ลำดับ ที่	ระหว่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ มีความสามารถมากกับนักแสดง นำภาพยนตร์ที่ได้รับการ สนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	สาเหตุที่นักแสดงนำภาพยนตร์ประสบความสำเร็จในอาชีพ
1	นักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจะต้องมีความสามารถมากและได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	นักแสดงนำภาพยนตร์ควรมีองค์ประกอบทั้งสองประการและควรมีนิสัยดีด้วย
		1.2	คุณอรัญญา นามวงศ์	นักแสดงนำภาพยนตร์บางคนอาจไม่มีความสามารถมากแต่มีโอกาสดูแสดงภาพยนตร์เพื่อเป็นการฝึกฝีมือและสะสมประสบการณ์อยู่เสมอก็ทำให้ประสบความสำเร็จได้เช่นกัน
		1.3	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	นักแสดงนำภาพยนตร์ควรมีองค์ประกอบทั้งสองประการจึงจะทำให้ประสบความสำเร็จในอาชีพ
		1.4	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	นอกจากปัจจัยทั้งสองประการแล้วนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ทำงานมากก็จะมีประสบการณ์มากโดยควรศึกษาความสำเร็จของนักแสดงรุ่นพี่เพื่อนำมาใช้ทำให้ตนเองประสบความสำเร็จได้เร็วขึ้น

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อความสำเร็จ				
ลำดับ ที่	ระหว่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ มีความสามารถมากกับนักแสดง นำภาพยนตร์ที่ได้รับการ สนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	สาเหตุที่นักแสดงนำภาพยนตร์ประสบ ความสำเร็จในอาชีพ
		1.5	คุณสันติสุข พรหมศิริ	นอกจากปัจจัยทั้งสองประการแล้ว นักแสดงนำภาพยนตร์ก็ควรพัฒนา ความสามารถของตนเองให้มากขึ้น เมื่อ แสดงภาพยนตร์ไปแล้วจำนวนหลาย เรื่อง
		1.6	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	นอกจากปัจจัยทั้งสองประการแล้ว นักแสดงนำภาพยนตร์จะต้องมีหน้าตา ดี นิสัยดี ใฝ่หาความรู้ มีพรสวรรค์ และ มีโชคอีกด้วย
		1.7	คุณแอน ทองประสม	นักแสดงนำที่มีฝีมือทางการแสดงจะอยู่ ในวงการแสดงภาพยนตร์ได้อย่าง ยาวนาน
		1.8	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์	นอกจากปัจจัยทั้งสองประการแล้ว นักแสดงนำภาพยนตร์จะต้องฝึกฝน และพัฒนาฝีมือทางการแสดงของ ตนเองอยู่เสมอด้วย
		1.9	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	นักแสดงนำภาพยนตร์ที่ได้รับการ สนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์จะทำให้ มีโอกาสได้ใช้ความสามารถอย่าง ต่อเนื่อง
2	นักแสดงนำภาพยนตร์ที่มี ความสามารถมากจะประสบ ความสำเร็จมากกว่า	2.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	ผู้ดูภาพยนตร์จะสังเกตเห็น ความสามารถและให้การสนับสนุนแก่ นักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถ ที่แท้จริง
		2.2	คุณชาคริต แย้มนาม	นักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถ มากจะอยู่ในวงการภาพยนตร์ได้นาน จนมีอายุมาก แต่ถ้าได้รับการสนับสนุน จากผู้ผลิตภาพยนตร์ด้วยก็จะโชคดีมาก

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อความสำเร็จ				
ลำดับ ที่	ระหว่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ มีความสามารถมากกับนักแสดง นำภาพยนตร์ที่ได้รับการ สนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	สาเหตุที่นักแสดงนำภาพยนตร์ประสบความสำเร็จในอาชีพ
3	นักแสดงนำภาพยนตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์จะประสบความสำเร็จมากกว่า	3.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ในปัจจุบันมักนำนักแสดงหน้าใหม่ที่มีอายุน้อยมารับบทนำธุรกิจที่ประสบความสำเร็จซึ่งไม่มีความเหมาะสม

จากตารางที่ 4.31 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจะต้องมีความสามารถทางการแสดงมากและได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์ นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงที่เหลือมีความคิดเห็นออกเป็น 2 แนวทาง ได้แก่ แนวทางแรกนักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถมากจะประสบความสำเร็จมากกว่านักแสดงนำภาพยนตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์ โดยมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 2 คน มีความคิดเห็นดังกล่าว และแนวทางที่สองนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์จะประสบความสำเร็จมากกว่านักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถมาก โดยมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 1 คน มีความคิดเห็นดังกล่าว

3.4.10 เป้าหมายของตนเองต่ออาชีพนักแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพทางการแสดงของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบเป้าหมายของตนเองต่ออาชีพนักแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.32 แสดงเป้าหมายของตนเองต่ออาชีพนักแสดงภาพยนตร์ และวิธีปฏิบัติเพื่อให้เป้าหมาย
ของตนเองบรรลุผลสำเร็จ

ลำดับ ที่	เป้าหมายของตนเองต่ออาชีพ นักแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	วิธีปฏิบัติเพื่อให้เป้าหมายของตนเอง บรรลุผลสำเร็จ
1	ต้องการแสดงภาพยนตร์โดย ได้รับบทที่ดีและหลากหลาย	1.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	แสดงภาพยนตร์ต่อไปเพราะเป็นสิ่งที่ ชอบและถนัดแต่จะรับบทที่หลีกเลี่ยง ตัวเองหรือบทที่ใช้บุคลิกที่ไม่เข้ากับ บทบาทเดิม ซึ่งประชาชนไม่เคยเห็น
		1.2	คุณสันติสุข พรหมศิริ	เตรียมความพร้อมให้ตนเองอยู่เสมอ ด้วยการออกกำลังกายให้ร่างกาย แข็งแรงและเลือกรับบทที่แปลกหรือ ต้องใช้ความสามารถเต็มที่
		1.3	คุณปิติกค์ เขาวานานท์	มีวิธีปฏิบัติ 2 วิธี ได้แก่ วิธีแรกคือรับ แสดงภาพยนตร์เมื่ออ่านบทภาพยนตร์ แล้วรู้สึกชอบโดยไม่จำเป็นต้องเป็นบท พระเอก วิธีที่สองคือสังเกตบุคลิกของ คนในสังคมโดยฝึกฝนการแสดงด้วย ตนเองเพื่อใช้แสดงภาพยนตร์ที่มี บทบาทแปลกออกไปจากปกติ
		1.4	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	เตรียมความพร้อมให้ตนเองอยู่เสมอ ด้วยการฝึกฝนความสามารถพิเศษที่ ตนเองไม่มี เพื่อรับบทบาทต่าง ๆ ได้ เต็มที่ ได้แก่ การขี่ม้า ยิงปืน ดำน้ำ
2	ทำหน้าที่ในอาชีพการแสดง ภาพยนตร์ให้ดีที่สุด	2.1	คุณอรัญญา นามวงศ์	มีความซื่อสัตย์ มีวินัย และในอดีตเคย ช่วยแสดงในภาพยนตร์จนถึงแม้จะ ไม่ได้รับค่าจ้าง
		2.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	ให้ความสนใจมากที่สุดกับการทำงาน ได้แก่ การท่องเที่ยว ซ้อมบทร่วมกับ นักแสดงอื่นก่อนที่จะถ่ายทำภาพยนตร์
		2.3	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	แสดงภาพยนตร์ให้ดีที่สุด
		2.4	คุณชาคริต แย้มนาม	ทำทุกอย่างให้ดีที่สุดและช่วยเหลือ สังคมด้วยการแสดงในงานของ นักศึกษาโดยไม่คิดค่าตอบแทน
3	ต้องการสร้างสภากาพย์ให้ สำเร็จ	3.1	คุณสมบัติ เมทะนี	พยายามผลักดันไปที่รัฐสภาให้สภา ภาพยนตร์ก่อตั้งได้สำเร็จ

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

ลำดับ ที่	เป้าหมายของตนเองต่ออาชีพ นักแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	วิธีปฏิบัติเพื่อให้เป้าหมายของตนเอง บรรลุผลสำเร็จ
4	ไม่มีเป้าหมายของตนเองต่ออาชีพ นักแสดงภาพยนตร์	4.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	-
5	แสวงหาความรู้เพื่อสร้างโอกาส ในการทำงานใหม่	5.1	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	มีความมุ่งมั่นตั้งใจจริง รักษากำลังใจ ของตนเองและมองเห็นคุณค่าของ ผู้ร่วมงานทุกคน
6	ต้องการมีผลงานแสดงภาพยนตร์ อย่างน้อยหนึ่งเรื่อง ต่อสองหรือ สามปีควบคู่ไปกับงานแสดง ละครโทรทัศน์	6.1	คุณแอน ทองประสม	เตรียมความพร้อมให้ตนเองอยู่เสมอ

จากตารางที่ 4.32 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่มีเป้าหมายของตนเองต่ออาชีพนักแสดงภาพยนตร์ด้วยการต้องการแสดงภาพยนตร์ต่อไป โดยมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีความคิดเห็นแตกต่างออกไปจำนวน 1 คน ได้แก่ การต้องการสร้างสภาพยนตร์ให้สำเร็จ โดยการมีเป้าหมายของตนเองดังกล่าวเนื่องมาจากนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยท่านนี้ได้บรรลุเป้าหมายในการเป็นนักแสดงภาพยนตร์ไปแล้ว โดยในปัจจุบันได้ก้าวเข้ามาดำเนินอาชีพนักการเมือง จึงทำให้มีเป้าหมายของตนเองแตกต่างออกไปจากนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงท่านอื่น นอกจากนั้นยังมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงอีกจำนวน 1 คน ไม่มีเป้าหมายของตนเองต่ออาชีพนักแสดงภาพยนตร์

3.4.11 ความภาคภูมิใจในการเป็นนักแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพทางการแสดงของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบความคิดเห็นเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นนักแสดงภาพยนตร์ของตนเอง ดังนี้

ตารางที่ 4.33 แสดงความภาคภูมิใจในการเป็นนักแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่มีความภาคภูมิใจ
ในการเป็นนักแสดงภาพยนตร์

ความภาคภูมิใจในการเป็น นักแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่มีความภาคภูมิใจในการเป็นนักแสดง ภาพยนตร์
มีความภาคภูมิใจมาก	1	คุณสมบัติ เมทะนี	เพราะเป็นอาชีพที่ทำให้ตนเองมีชื่อเสียงและมี รายได้เลี้ยงดูครอบครัวจึงอยากให้คนที่มีคุณภาพ และมีความรักในอาชีพการแสดงเข้ามาประกอบ อาชีพนี้ นอกจากนั้นยังอยากให้รัฐบาลส่งเสริม เหมือนกับที่ประเทศเกาหลีดำเนินการอยู่โดยเฉพาะ การดูแลรายได้ของนักแสดงภาพยนตร์เมื่อนำ ภาพยนตร์มาฉายซ้ำทางโทรทัศน์ที่นักแสดงควรมี รายได้เพิ่มเติมด้วย
	2	คุณอรรณูญา นามวงศ์	เพราะเป็นอาชีพที่ทำให้ได้เรียนรู้ชีวิตจนได้ความรู้ อย่างหนึ่งซึ่งได้มากจากการแสดงภาพยนตร์จำนวน มากเป็นเวลานานโดยไม่สามารถหาความรู้นี้ได้จาก ภายในห้องเรียน
	3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	เพราะเป็นอาชีพที่ทำให้ประชาชนรักและเชื่อมั่นใน การตั้งใจกระทำความดีของตนเองโดยมาร่วม ทำบุญกับมูลนิธิสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหม รังสี) เป็นจำนวนมาก
	4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	เพราะเป็นอาชีพที่ทำให้มีความรู้สึกดีที่ได้รับการ สนับสนุนจากประชาชนและสื่อมวลชนโดยจะ พยายามตอบแทนด้วยการทำงานในอาชีพนักแสดง ภาพยนตร์ให้ดีที่สุด
	5	คุณทูน หิรัญทรัพย์	เพราะมีผู้ชมภาพยนตร์ในยุคสมัยหนึ่งให้การ ยอมรับและการได้แสดงภาพยนตร์ที่ทำให้ผู้ชม ภาพยนตร์มีความสุขก็รู้สึกเหมือนกับได้รับรางวัล ที่มีคุณค่าต่อตนเองมาก
	6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	เพราะเป็นอาชีพที่ทำให้ประชาชนรัก ยอมรับและ ให้เกียรติแก่ตนเองซึ่งเป็นช่องทางเพื่อสร้างฐานะ และดูแลครอบครัวให้ดีขึ้นต่อไป
	7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	เพราะเป็นอาชีพที่สุจริต มีเกียรติไปที่ไหนก็มีแต่ คนรักและเป็นอาชีพที่ทำให้มีรายได้เลี้ยงดูตนเอง มาได้จนถึงปัจจุบันที่ยังคงทำงานในวงการบันเทิง โดยเป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

ความภาคภูมิใจในการเป็น นักแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่มีความภาคภูมิใจในการเป็นนักแสดง ภาพยนตร์
	8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เพราะเป็นอาชีพที่ดีและรู้สึกโชคดีมากที่มีโอกาสเข้ามาทำงานแสดงภาพยนตร์แล้วได้รับการยอมรับ โดยจะทำการแสดงภาพยนตร์ต่อไป
	9	คุณชาคริต แย้มนาม	เพราะเป็นอาชีพที่ซึ่งทำให้ชีวิตของตนเองมีความละเอียดอ่อนมากขึ้นและเกิดความรู้สึกที่ดีเมื่อใส่ใจกับการทำงานแล้วทำงานออกมาได้ผลลัพธ์ตามต้องการ
	10	คุณแอน ทองประสม	เพราะเริ่มต้นอาชีพนักแสดงจากการเป็นนักแสดงนำภาพยนตร์และเมื่อกลับมาแสดงภาพยนตร์อีกครั้งหลังจากที่ไม่ได้แสดงภาพยนตร์หลายปีก็ยังได้รับการยอมรับด้วยการได้รับรางวัลนักแสดงนำหญิงจากหลายสถาบัน นอกจากนั้นเวลาที่เห็นผลงานการแสดงภาพยนตร์ของตนเองผลิตเป็นวิธีดีวางขายตามร้านค้าทั่วไปก็เกิดความภูมิใจในอีกลักษณะหนึ่งที่แตกต่างจากความภูมิใจที่ได้รับจากการแสดงละครโทรทัศน์
	11	คุณปิติกค์ เขาวานนท์	เพราะทำให้ค้นพบตัวเองจนทำให้เกิดความสุขโดยสามารถหารายได้มาดูแลตนเองและครอบครัว รวมทั้งเป็นแบบอย่างให้แก่คนอื่นด้วย
	12	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	เพราะได้มีโอกาสเป็นผู้ถ่ายทอดบทบาทผู้คนหลากหลายลักษณะในสังคมซึ่งทำให้ได้รับฟังเรื่องราวชีวิตกับความรู้สึกของบุคคลดังกล่าวเพื่อแสดงออกมาให้มีความเหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 4.33 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความภูมิใจมากกับการประกอบอาชีพนักแสดงนำภาพยนตร์ไทย เพราะเป็นอาชีพที่สุจริต มีเกียรติ ทำให้ประชาชนรัก เป็นอาชีพที่ทำให้มีรายได้เลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ ทำให้เรียนรู้ตนเองและเรียนรู้ผู้คนหลากหลายลักษณะในสังคม และทำให้ตนเองรู้สึกมีความสุขจากการทำงานศิลปะ ซึ่งกล่อมเกล้าให้ชีวิตมีความละเอียดอ่อนมากขึ้น

3.4.12 การรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาทัศนคติต่ออาชีพทางการแสดงของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบความคิดเห็นเกี่ยวกับการรักษาชื่อเสียงและวิธีการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.34 แสดงลักษณะการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดงภาพยนตร์ และวิธีการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ลักษณะการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับ จากการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	วิธีการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดง ภาพยนตร์
1	เป็นตัวของตัวเองโดยไม่มีการ เปลี่ยนแปลงตนเองเพื่อรักษา ชื่อเสียง	1.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	เป็นตัวของตัวเองโดยไม่ได้สร้างภาพหรือ ทำอะไรเป็นพิเศษ
		1.2	คุณเนาวรัตน์ ชุกตะนันท์	เป็นตัวของตัวเองอย่างเสมอต้นเสมอ ปลายซึ่งถ้าคนอื่นรับได้ว่าตนเองเป็นแบบ นี้ก็จะทำให้อยู่ในอาชีพนักแสดง ภาพยนตร์ได้ตลอด
		1.3	คุณชาคริต แย้มนาม	เป็นตัวของตัวเองโดยตั้งใจทำงานใน หน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด
		1.4	คุณปิติกศักดิ์ เขาวานานนท์	ปฏิบัติตนเหมือนเดิมมีความเพียงพอซึ่ง ทำให้เกิดความสุขใจ
		1.5	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	เป็นตัวของตัวเองโดยไม่จำเป็นต้องสร้าง ภาพว่าเป็นคนดีเพราะตัวตนที่แท้จริงของ ตนเองจะเป็นอยู่เช่นนั้นตลอดไป
2	การกระทำสิ่งที่ดีเสมอ	2.1	คุณอรรณูญา นามวงศ์	พิจารณาว่าถ้ามีการทำงานหรือการกระทำ ของตนเองที่ตกลงไปแล้วไม่ดีหรือเสี่ยง ต่อการถูกมองไปในทางไม่ดีก็จะไม่ทำ
		2.2	คุณสันติสุข พรหมศิริ	กระทำสิ่งที่ดีเสมอโดยระลึกว่าเป็นคน ของประชาชน มีระเบียบ ตรงต่อเวลา และแสดงในบทบาทอย่างเต็มที่
		2.3	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	แสดงภาพยนตร์ให้ดีที่สุดและมีมนุษย สัมพันธ์ที่ดีกับผู้ร่วมงาน สื่อมวลชน คน รอบข้าง มีสัมมาคารวะอ่อนน้อมกับ ผู้ใหญ่และตรงเวลา

ตารางที่ 4.34 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ลักษณะการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับ จากการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	วิธีการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดง ภาพยนตร์
3	การมีศีลธรรม และประพฤติตน เป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคม	3.1	คุณสมบัติ เมทะนี	มีศีลธรรม และมีสติควบคุมตนเอง ตลอดเวลา นอกจากนั้นยังมีขันติอดทน อดกลั้นต่อคำวิจารณ์ต่าง ๆ อยู่เสมอ
		3.2	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นำแนวคิดของคุณสมบัติ เมทะนี มา ปฏิบัติ ได้แก่ คำว่าพระหมายถึง การอยู่ ในศีลธรรม ลดละอบายมุข ได้แก่ ไม่ดื่ม เหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เล่นการพนัน ไม่มี เรื่องชู้สาว และคำว่าเอก หมายถึง การที่ ต้องเป็นหนึ่งโดยไม่กระทำผิดและเป็น ผู้นำประชาชนไปในทางที่ดี
		3.3	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	การถือศีลห้าและการประพฤติตนเป็น แบบอย่างที่ดีแก่สังคมด้วยการมี จิตสำนึกในความเป็นบุคคลสาธารณะ ของตนเอง
4	การเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการ ทำงานแสดงภาพยนตร์อยู่เสมอ	4.1	คุณแอน ทองประสม	เตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการทำงานแสดง ภาพยนตร์โดยพยายามรับงานแสดง ภาพยนตร์เพื่อให้ผู้ดูภาพยนตร์เห็นตนเอง ในสื่อภาพยนตร์ด้วยเพราะตามปกติมักจะ แสดงละครโทรทัศน์อยู่เป็นประจำ

จากตารางที่ 4.34 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบ
ความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีลักษณะการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดงภาพยนตร์
หลากหลาย ได้แก่ การเป็นตัวของตัวเองโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเพื่อรักษาชื่อเสียงจำนวน 5 คน
การกระทำความดีเสมอจำนวน 3 คน การมีศีลธรรมและประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคม
จำนวน 3 คน และการเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการทำงานแสดงภาพยนตร์อยู่เสมอ จำนวน 1 คน

3.5 เทคนิคการแสดงภาพยนตร์

3.5.1 ความสำคัญของความเชื่อในเรื่องสมมติต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบความสำคัญของความเชื่อในเรื่องสมมติต่อการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

ตารางที่ 4.35 แสดงความสำคัญของความเชื่อในเรื่องสมมติต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความเชื่อในเรื่องสมมติมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความเชื่อในเรื่อง สมมติต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความเชื่อในเรื่องสมมติ มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
1	ความเชื่อในเรื่องสมมติ มีความสำคัญมากต่อการแสดง ภาพยนตร์	1.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	เพราะการมีความเชื่อในเรื่องสมมติ จะ ทำให้การแสดงออกทุกฉากของ นักแสดงเป็นไปได้ดี
		1.2	คุณชาคริต แย้มนาม	เพราะถ้าไม่มีความเชื่อในเรื่องสมมติจะ ทำให้การแสดงเป็นเพียงการเสแสร้ง แต่ถ้ามีความเชื่อในเรื่องสมมติจะทำให้ นักแสดงตัดความสนใจจากกล้องหรือ พนักงานในกองถ่ายทำภาพยนตร์ทำให้ เกิดการแสดงที่เป็นธรรมชาติขึ้นมาได้
		1.3	คุณแอน ทองประสม	เพราะความเชื่อในเรื่องสมมติช่วยทำให้ นักแสดงสร้างจินตนาการในความคิด เพื่อถ่ายทอดตัวละครที่ตนเองไม่เคยมี ประสบการณ์มาก่อนให้มีความ น่าเชื่อถือมากที่สุด
		1.4	คุณปิติกดิ์ เขาวานนท์	เพราะสภาพแวดล้อมขณะที่ถ่ายทำ ภาพยนตร์จะมีเครื่องมือและทีมงานถ่าย ทำภาพยนตร์จำนวนมาก นักแสดงจึง ต้องใช้จินตนาการเพื่อให้เกิดความเชื่อ ให้เป็นไปตามเรื่องราวของภาพยนตร์ และเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่เหมาะสม กับภาพยนตร์

ตารางที่ 4.35 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความเชื่อในเรื่อง สมมติต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความเชื่อในเรื่องสมมติมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
		1.5	คุณนภกมลภา นาคประสิทธิ์	เพราะนักแสดงต้องสมมติภาพต่าง ๆ ขึ้นมาในจินตนาการโดยเชื่อว่าภาพ เหล่านั้นมีอยู่จริงเพื่อทำการแสดงได้ อย่างน่าเชื่อถือ
2	ความเชื่อในเรื่องสมมติมี ความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	นอกจากนั้นถ้านักแสดงมีความคิด สร้างสรรค์ที่แปลกใหม่ด้วยก็จะทำให้ดี ยิ่งขึ้น
		2.2	คุณอริยัญญา นามวงศ์	เพราะนักแสดงต้องรับบทบาทเป็นคน อื่นที่ไม่เหมือนตนเองจึงต้องใช้ จินตนาการถ่ายทอดตัวละครออกมาให้ เห็นเป็นรูปธรรมหรืออาจขอความรู้ เพิ่มเติมจากคนอื่นด้วยก็ได้
		2.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	เพราะเป็นการทำเรื่องไม่จริงให้เป็น เรื่องจริงขึ้นมาให้ได้
		2.4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	โดยนักแสดงจะต้องใช้จินตนาการจน เกิดความเชื่อว่ามีเหตุการณ์ที่ตนเองจะ แสดงเกิดขึ้นจริง
		2.5	คุณพูน หิรัญทรัพย์	เพราะถ้านักแสดงสร้างภาพใน จินตนาการว่าตนเองเป็นตัวละครต่าง ๆ และสวมวิญญาณลงไปได้จะทำให้บท ที่แสดงถ่ายทอดออกมาได้ดี โดยได้ แนวคิดนี้จากนักแสดงตะวันตกที่จะหา ข้อมูลตัวละครที่จะแสดงให้มากที่สุด แล้วนำมาสวมใส่กับตนเอง
		2.6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	เพราะเป็นจุดเริ่มต้นเพื่อกำหนดว่า นักแสดงจะต้องรับบทบาทเป็นใคร มี นิสัยอย่างไร มีปฏิสัมพันธ์กับใคร ซึ่ง จะทำให้ใช้จินตนาการได้เหมาะสมกับ บทบาทดังกล่าวต่อไป

ตารางที่ 4.35 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความเชื่อในเรื่อง สมมติต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความเชื่อในเรื่องสมมติมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
		2.7	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เพราะบางบทบาทนักแสดงภาพยนตร์ อาจไม่เคยสัมผัสกับชีวิตในลักษณะนั้น หรืออาจเป็นเรื่องราวที่เกินความเป็น จริง นักแสดงจึงต้องพยายามเชื่อให้ได้ ว่ามีสิ่งนั้นจริง จึงจะทำให้ผู้ดูภาพยนตร์ เกิดความเชื่อและคล้อยตามการแสดง ได้

จากตารางที่ 4.35 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการเชื่อในเรื่องสมมติมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

1. การมีความเชื่อในเรื่องสมมติทำให้นักแสดงสามารถตัดความสนใจจากสภาพแวดล้อมในขณะที่ถ่ายทำภาพยนตร์ไปได้ ได้แก่ การทำงานของทีมงานถ่ายทำภาพยนตร์ หรือการมุงดูถ่ายทำภาพยนตร์ของประชาชน ซึ่งจะทำให้เกิดการแสดงที่เป็นธรรมชาติขึ้นมาได้

2. ในการแสดงภาพยนตร์ นักแสดงอาจต้องรับบทบาทเป็นตัวละครที่ไม่เหมือนกับชีวิตจริงของตนเอง หรืออาจต้องแสดงในภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเหนือความเป็นจริง นักแสดงจึงต้องใช้จินตนาการช่วยให้ตนเองเกิดความเชื่อในเรื่องสมมติ โดยอาจทำการค้นคว้าหาข้อมูลของตัวละครเพิ่มเติม หรืออาจสอบถามผู้ที่มีความรู้ทางการแสดงเพื่อให้ตนเองเกิดความเชื่อว่าเป็นตัวละครตัวนั้นจริง และสถานการณ์ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์นั้นมีอยู่จริงจนสามารถสวมวิญญาณลงไปรับบทบาทของตัวละครที่ตนเองไม่เคยมีประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ในภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเหนือความเป็นจริงให้มีความน่าเชื่อถือขึ้นมาได้ ซึ่งจะทำให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเชื่อและความรู้สึกคล้อยตามการแสดงของนักแสดงภาพยนตร์ได้ในที่สุด

3.5.2 ความสำคัญของความเข้าใจในสถานการณ์จำลองต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบความสำคัญของความเข้าใจในสถานการณ์จำลองต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.36 แสดงความสำคัญของความเข้าใจในสถานการณ์จำลองต่อการแสดงภาพยนตร์ และ
เหตุผลที่ความเข้าใจในสถานการณ์จำลองมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความเข้าใจใน สถานการณ์จำลองต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความเข้าใจในสถานการณ์ จำลองมีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์
1	ความเข้าใจในสถานการณ์จำลอง มีความสำคัญมากต่อการแสดง ภาพยนตร์	1.1	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ความเข้าใจในสถานการณ์จำลองจะทำให้ ให้นักแสดงมีการแสดงออกได้ เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งเมื่อต้องแสดง ภาพยนตร์แนวย้อนยุคก็จะอ่านหนังสือ นิยาย ข่าวสารและข้อมูลจากแหล่ง ต่าง ๆ โดยใช้จินตนาการและความเชื่อ ร่วมด้วยจะทำให้เห็นภาพของยุคสมัย ในอดีตตามสถานการณ์ในภาพยนตร์ ได้ดียิ่งขึ้น
		1.2	คุณปิติกดิ์ เขาวานนท์	ความเข้าใจในสถานการณ์จำลองมี ความสำคัญมากเมื่อแสดงภาพยนตร์ แนวย้อนยุคโดยนักแสดงควรสืบค้น ความเป็นมาของตัวละครและสภาพ บ้านเมืองให้มากที่สุดเพื่อทำการแสดง ได้สอดคล้องกับยุคสมัยที่ปรากฏใน ภาพยนตร์
2	ความเข้าใจในสถานการณ์จำลอง มีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	นักแสดงต้องมีความเข้าใจความเป็นไป ของบ้านเมืองในยุคสมัยต่าง ๆ เพื่อจะ ได้แสดงออกให้มีความสอดคล้องกับ ยุคสมัยที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์
		2.2	คุณอรรณพ นามวงศ์	นักแสดงต้องมีความเข้าใจในเรื่องของ ฉากยุคสมัย สถานที่และเวลาที่ปรากฏ ในภาพยนตร์ให้ชัดเจนเพื่อทำการแสดง ได้ตรงตามความต้องการของภาพยนตร์
		2.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	นอกจากมีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์แล้วสถานการณ์จำลองยังมี ผลต่อความรู้สึของผู้ดูภาพยนตร์ด้วย เช่น ฉากเช้าในภาพยนตร์ควรเลือกใช้ แสงไฟที่มีความสว่างน้อย สถานที่ ถ่ายทำมีสีหม่นและนักแสดงสวมใส่ เสื้อผ้ามีสีไม่สดใส

ตารางที่ 4.36 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความเข้าใจใน สถานการณ์จำลองต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความเข้าใจในสถานการณ์ จำลองมีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์
		2.4	คุณเนาวรัตน์ ยุคตะนันท์	ไม่แสดงผลเพิ่มเติม
		2.5	คุณพูน หิรัญทรัพย์	ความเข้าใจในสถานการณ์จำลองมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์แนว ย้อนยุค
		2.6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	ความเข้าใจในสถานการณ์จำลองมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์แนว ย้อนยุคซึ่งถ้าภาพยนตร์สร้างจากได้ เหมือนจริงก็จะช่วยให้นักแสดงเกิด ความรู้สึกเหมือนตนเองเป็นตัวละครที่ มีชีวิตอยู่ในสถานการณ์และยุคสมัยนั้น จริง ส่งผลให้มีการแสดงออกสมจริง เหมาะสมกับภาพยนตร์ได้
		2.7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	นักแสดงต้องมีความเข้าใจใน สถานการณ์จำลอง ได้แก่ ยุคสมัย สถานที่และเวลา เพื่อนำมาปรับใช้ใน การแสดงออกได้อย่างเหมาะสม
		2.8	คุณชาคริต เข้มนาม	นักแสดงต้องมีความเข้าใจใน สถานการณ์จำลองจึงจะทำให้แสดงได้ อย่างเหมาะสม
		2.9	คุณแอน ทองประสม	นักแสดงควรศึกษาประวัติศาสตร์ว่า ผู้คนในอดีตมีการดำเนินชีวิตเป็น อย่างไร ได้แก่ การพูด การเดิน และ ภาษาท่าทางเพื่อรับบทบาทเป็นตัว ละครในยุคสมัยต่าง ๆ ได้อย่าง เหมาะสม

ตารางที่ 4.36 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความเข้าใจใน สถานการณ์จำลองต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความเข้าใจในสถานการณ์ จำลองมีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์
		2.10	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	เมื่อนักแสดงไม่มีความเข้าใจใน สถานการณ์จำลองว่าเรื่องราวใน ภาพยนตร์เกิดขึ้นในยุคสมัยใด ก็อาจ แสดงออกได้ไม่สอดคล้องกับลักษณะ ของฉาก แสง เสียง และเสื้อผ้า ซึ่งจะทำ ให้นักดูภาพยนตร์ไม่เกิดความเชื่อใน ภาพยนตร์

จากตารางที่ 4.36 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบ
ความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการเข้าใจในสถานการณ์จำลองมี
ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

1. ความเข้าใจในสถานการณ์จำลองมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์แนวย้อนยุค
2. เมื่อแสดงภาพยนตร์แนวย้อนยุคนักแสดงควรสืบความเป็นมาของตัวละครและ
สภาพบ้านเมืองให้มากที่สุดด้วยการอ่านหนังสือนิยาย ข่าวสารและข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ โดยใช้
จินตนาการและความเชื่อร่วมด้วยจะทำให้เห็นภาพของตัวละคร ฉาก ยุคสมัย เวลาและสถานที่ที่
ปรากฏในภาพยนตร์ได้ชัดเจนเพื่อทำการแสดงออกในภาพยนตร์ได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้อง
กับความต้องการของภาพยนตร์ได้มากที่สุด
3. ในการสร้างภาพยนตร์แนวย้อนยุคถ้าผู้สร้างภาพยนตร์ดำเนินการสร้างฉากเพื่อใช้
ในการถ่ายทำภาพยนตร์ได้เหมือนจริงจะช่วยให้นักแสดงเกิดความรู้สึกเหมือนเป็นตัวละครที่มีชีวิตอยู่
ในสถานการณ์และยุคสมัยนั้นจริง ส่งผลให้มีการแสดงออกสมจริง และมีความเหมาะสมต่อ
ภาพยนตร์ขึ้นมาได้
4. นักแสดงควรทำการศึกษาไว้ล่วงหน้าว่าผู้คนในอดีตมีการดำเนินชีวิตเป็นอย่างไร
ได้แก่ การพูด การเดิน และภาษาท่าทางเพื่อสามารถนำความรู้มาปรับใช้ในการรับบทบาทเป็นตัวละคร
ในยุคสมัยต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

3.5.3 ความสำคัญของจินตนาการต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบความสำคัญของจินตนาการต่อการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

ตารางที่ 4.37 แสดงความสำคัญของจินตนาการต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่จินตนาการมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของจินตนาการต่อ การแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่จินตนาการมีความสำคัญต่อ การแสดงภาพยนตร์
1	จินตนาการมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	นักแสดงจะต้องมีจินตนาการสูงกว่าคนทั่วไปเพื่อมองเห็นภาพเหตุการณ์ในภาพยนตร์ได้อย่างชัดเจน
		1.2	คุณอรรณพ นามวงศ์	นักแสดงที่ผ่านเรื่องราวในชีวิตมามากหรือมีจินตนาการสูงจะช่วยให้เห็นภาพได้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งถ้านักแสดงไม่มีจินตนาการเพื่อสร้างภาพได้เองก็จำเป็นต้องปรึกษาผู้ที่มีความรู้เพื่อขอคำแนะนำให้มีจินตนาการขึ้นมาได้
		1.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	เพราะบางครั้งนักแสดงอาจไม่เคยมีประสบการณ์ที่สอดคล้องกับบทที่ตนเองต้องแสดงจึงต้องใช้จินตนาการของตนเองมาช่วยทำให้เกิดความเข้าใจและความรู้สึกคล้อยตามบทได้
		1.4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	ไม่แสดงเหตุผลเพิ่มเติม
		1.5	คุณสันติสุข พรหมศิริ	เพราะบางครั้งนักแสดงต้องแสดงคนเดียวได้เพื่อถ่ายทำในฉากที่ให้นักแสดงมองเห็นสิ่งที่ไม่มีจริงให้ปรากฏได้อย่างน่าเชื่อถือมากที่สุด ดังนั้นนักแสดงจึงต้องมีจินตนาการสูงจนถึงขั้นสูงมาก

ตารางที่ 4.37 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของจินตนาการต่อ การแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่จินตนาการมีความสำคัญต่อ การแสดงภาพยนตร์
		1.6	คุณชาคริต แย้มนาม	เพราะการทำงานภาพยนตร์เป็นเรื่องของการสมมติทั้งสิ้นโดยนักแสดงจะต้องเริ่มมีจินตนาการให้ชัดเจนเสียก่อนจึงจะทำให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดจินตนาการคล้อยตามนักแสดงไปได้
		1.7	คุณแอน ทองประสม	เพราะถ้านักแสดงมีจินตนาการที่ลึกซึ้งมากกว่าความคาดหมายทั่วไปจะทำให้ผลงานการแสดงของตนเองน่าสนใจและมีเสน่ห์กว่านักแสดงอื่น
		1.8	คุณปิติกดิ์ เขาวานนท์	เพราะจินตนาการเป็นเหมือนหัวใจของการแสดงภาพยนตร์โดยนักแสดงต้องใช้จินตนาการว่าตัวละครที่ตนเองจะแสดงเป็นใครให้ชัดเจนเพื่อถ่ายทอดได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด
		1.9	คุณนภคปภา นาคประสิทธิ์	เพราะบางครั้งนักแสดงหน้าใหม่อาจมีการรับ-ส่งอารมณ์ในการแสดงน้อยเกินไป ทำให้นักแสดงที่ร่วมแสดงต้องใช้จินตนาการว่านักแสดงหน้าใหม่กำลังแสดงออกทางอารมณ์มากขึ้นเพื่อจะได้แสดงออกความรู้สึกตามทำให้เกิดการแสดงที่มีคุณภาพขึ้นมาได้
2	จินตนาการมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์	2.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	โดยในต่างประเทศก่อนที่จะถ่ายทำภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์จะนัดทีมงานทุกคนมาพบกันเพื่อให้มองเห็นภาพรวมของภาพยนตร์ในลักษณะเดียวกัน
		2.2	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	จินตนาการเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์มากเมื่อนำมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์โดยบางคนเรียกนักแสดงที่มีจินตนาการว่าเป็นนักแสดงที่มีพรสวรรค์
		2.3	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ไม่แสดงเหตุผลเพิ่มเติม

จากตารางที่ 4.37 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าจินตนาการมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

1. จินตนาการมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์ โดยนักแสดงจะต้องเป็นผู้ที่มีจินตนาการสูงมากกว่าคนทั่วไปเพื่อมองเห็นภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ในภาพยนตร์และมองเห็นตัวละครที่ตนเองจะแสดงได้ชัดเจนจนสามารถถ่ายทอดได้ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด
2. นักแสดงที่ผ่านเรื่องราวในชีวิตมากหรือมีจินตนาการสูงจะช่วยให้เห็นภาพได้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งถ้านักแสดงไม่มีจินตนาการก็อาจปรึกษาผู้มีความรู้เพื่อขอคำแนะนำให้มีจินตนาการขึ้นมาได้
3. การทำงานภาพยนตร์เป็นเรื่องของสมมติทั้งสิ้น โดยบางครั้งนักแสดงต้องสามารถทำการแสดงคนเดียวได้ในฉากที่ให้นักแสดงมองเห็นสิ่งที่ไม่จริงเหมือนกับว่ามีสิ่งนั้นปรากฏอยู่จริงได้อย่างน่าเชื่อถือมากที่สุด ดังนั้นนักแสดงต้องเริ่มมีจินตนาการให้ชัดเจนเสียก่อนจึงจะทำให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดจินตนาการคล้อยตามนักแสดงไปได้
4. ถ้านักแสดงเป็นผู้มีจินตนาการลึกซึ้งเกินกว่าความคาดหมายทั่วไปจะทำให้ผลงานการแสดงของตนเองน่าสนใจและมีเสน่ห์มากกว่านักแสดงอื่น
5. จินตนาการมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์เพราะบางครั้งนักแสดงหน้าใหม่อาจมีการรับส่งอารมณ์ในการแสดงน้อยเกินไป ทำให้นักแสดงที่ร่วมแสดงต้องใช้จินตนาการว่านักแสดงหน้าใหม่กำลังแสดงออกทางอารมณ์มากขึ้นเพื่อตนเองจะได้แสดงความรู้สึกตาม ซึ่งจะทำให้เกิดการแสดงที่มีคุณภาพขึ้นมาได้

3.5.4 ความสำคัญของสมาธิต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบความสำคัญของสมาธิต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.38 แสดงความสำคัญของสมาธิต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่สมาธิมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของสมาธิต่อการ แสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่สมาธิมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์
1	สมาธิมีความสำคัญมากต่อการ แสดงภาพยนตร์	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	เมื่อนักแสดงมีสมาธิสูงก็จะทำให้เกิดมี จินตนาการได้ชัดเจนและลึกซึ้ง ซึ่งมี ผลดีต่อการแสดงภาพยนตร์
		1.2	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	เพราะสมาธิช่วยให้นักแสดงทำการ แสดงต่อหน้ากล้องได้โดยรู้สึกว่ ตนเองเป็นตัวละครที่กำลังรับบทบาท อยู่ตลอดเวลาที่ถ่ายทำภาพยนตร์
		1.3	คุณสันติสุข พรหมศิริ	เพราะขณะที่กำลังแสดงภาพยนตร์จะมี สิ่งที่ทำให้นักแสดงหลุดออกจากการมี สมาธิตลอดเวลา ได้แก่ เสียงดังจาก กล้องและทีมงานหรือเสียงจาก ประชาชนที่มาดูการถ่ายทำ ดังนั้น นักแสดงจึงต้องมีสมาธิอยู่กับบทบาท ให้มากที่สุด
		1.4	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เพราะขณะทำการแสดงบางครั้งต้องไป อยู่ในสถานที่ที่มีเสียงดังจากนักแสดง ร่วมและทีมงาน ดังนั้นนักแสดงจึงต้อง มีสมาธิกับตัวเอง ตัวละคร เนื้อเรื่องเพื่อ ทำการแสดงได้มีคุณภาพ
		1.5	คุณชาคริต แย้มนาม	โดยนักแสดงภาพยนตร์ต้องมีสมาธิสูง มากอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานซึ่ง บางครั้งอาจต้องมีสมาธิทั้งวันเพื่อถ่าย ทำจริงประมาณห้าถึงสิบนาที่เท่านั้น
		1.6	คุณแอน ทองประสม	เพราะการถ่ายทำภาพยนตร์มักใช้กล้อง ถ่ายทำภาพยนตร์เพียงหนึ่งกล้อง นักแสดงจึงต้องมีสมาธิสูงเพื่อแสดง ฉากเดิมซ้ำโดยสามารถควบคุมอารมณ์ และความรู้สึกให้เหมือนเดิมในการถ่าย ทำทุกครั้ง

ตารางที่ 4.38 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของสมาธิต่อการ แสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่สมาธิมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์
		1.7	คุณปิติกค์ เขาวานานท์	โดยสมาธิมีความสำคัญสอดคล้องกับ จินตนาการตลอดเวลาทุกครั้งที่ทำกร แสดงซึ่งจะทำให้นักแสดงเกิดความเชื่อ ในเรื่องที่ตนเองทำการแสดงอยู่อย่าง เหมาะสม
		1.8	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	เพราะการถ่ายทำภาพยนตร์มักไม่ได้ เรียงลำดับถ่ายทำให้มีความต่อเนื่อง ตั้งแต่ฉากเริ่มต้นจนถึงฉากจบของ ภาพยนตร์ นักแสดงจึงต้องมีสมาธิสูง ในการจดจำรายละเอียดบุคลิกของตัว ละครที่ตนเองแสดงเอาไว้ในฉากก่อน หน้านั้นเพื่อคงความต่อเนื่อง
2	สมาธิมีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณอรัญญา นามวงศ์	เพราะสมาธิทำให้นักแสดงทำการแสดง ภาพยนตร์ได้อย่างต่อเนื่อง
		2.2	คุณสรพงษ์ ชาติรี	เพราะขณะที่ถ่ายทำภาพยนตร์จะมีเสียง จากประชาชนและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ในกองถ่ายทำภาพยนตร์รวมไปจนถึง เสียงจากสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่แวดล้อม ได้แก่ เสียงรถ เรือ เครื่องบิน รบกวนการ ถ่ายทำภาพยนตร์ตลอดเวลา นักแสดง จึงต้องมีสมาธิเพื่อควบคุมตนเองให้ แน่วแน่อยู่กับบทและอารมณ์ของ ตนเองได้ดีที่สุด
		2.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นอกจากนั้นสมาธิยังมีความสำคัญต่อ การดำรงชีวิตประจำวันด้วย
		2.4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	สมาธิมีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์และไม่ได้แสดงความคิดเห็น เพิ่มเติมแต่อย่างใด

จากตารางที่ 4.38 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าสมาธิมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

1. ในเวลาที่ถ่ายทำภาพยนตร์จะมีสิ่งที่ทำให้นักแสดงหลุดออกจากการมีสมาธิตลอดเวลา ได้แก่ เสียงจากประชาชนที่มาดูการถ่ายทำภาพยนตร์ และเสียงจากสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่แวดล้อม ได้แก่ เสียงรถ เรือ เครื่องบิน ดังนั้นนักแสดงจึงต้องมีสมาธิอยู่กับอารมณ์ของตนเองเพื่อรับบทบาทที่จะต้องแสดงตามเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ให้มีคุณภาพมากที่สุด
2. ในขณะที่ทำการแสดงภาพยนตร์สมาธิและจินตนาการจะมีความสำคัญสอดคล้องกันไปอยู่ตลอดเวลา โดยถ้านักแสดงมีสมาธิสูงก็จะทำให้มีจินตนาการได้ชัดเจนและลึกซึ้งมากขึ้น ซึ่งส่งผลดีมากต่อการแสดงภาพยนตร์
3. การถ่ายทำภาพยนตร์มักใช้กล้องถ่ายทำภาพยนตร์เพียงหนึ่งกล้อง นักแสดงจึงต้องมีสมาธิสูงเพื่อแสดงฉากเดิมซ้ำโดยสามารถควบคุมอารมณ์และความรู้สึกให้เหมือนเดิมในการถ่ายทำทุกครั้ง
4. การถ่ายทำภาพยนตร์มักไม่ได้เรียงลำดับการถ่ายทำให้มีความต่อเนื่องตั้งแต่ฉากเริ่มต้นจนถึงฉากจบของภาพยนตร์ นักแสดงจึงต้องมีสมาธิสูงในการจดจำรายละเอียดบุคลิกของตัวละครที่ตนเองแสดงไว้ในฉากก่อนหน้านี้

3.5.5 ความสำคัญของการแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพจำนวน 12 คน พบความสำคัญของการแสดงออกอย่างสมจริง หรือเป็นธรรมชาติต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.39 แสดงความสำคัญของการแสดงออกอย่างสมจริง หรือเป็นธรรมชาติต่อการแสดง
ภาพยนตร์ และเหตุผลที่การแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติมีความสำคัญ
ต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการแสดงออก อย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติ ต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การแสดงออกอย่างสมจริง หรือเป็นธรรมชาติมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์
1	การแสดงออกอย่างสมจริงหรือ เป็นธรรมชาติมีความสำคัญมาก ต่อการแสดงภาพยนตร์	1.1	คุณปิติกดิ์ เขาวานนท์	โดยนักแสดงต้องมีความเชื่อว่าตนเอง เป็นตัวละครที่แสดงจริงจึงทำให้เกิด การแสดงออกที่สมจริงและเป็น ธรรมชาติได้ดีที่สุด
2	การแสดงออกอย่างสมจริงหรือ เป็นธรรมชาติมีความสำคัญต่อ การแสดงภาพยนตร์	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	การแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ เมื่อ จะต้องแสดงภาพยนตร์ที่มีเรื่องราว ปกติที่จำลองรูปแบบชีวิตจริงตาม ธรรมชาติ
		2.2	คุณอริยญา นามวงศ์	นักแสดงต้องใช้จินตนาการเพื่อ แสดงออกให้เหมาะสมกับตัวละครที่ ตนเองรับบทบาทอย่างเป็นธรรมชาติ และไม่ควรถ่ายทอดความเป็นตัวเองลง ไปในการแสดงภาพยนตร์เพราะควร ถ่ายทอดตัวละครที่ตนเองรับบทบาทจึง จะเหมาะสมที่สุด
		2.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	การแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ประเภทสะท้อนความจริงให้เห็นชีวิต มนุษย์แต่ภาพยนตร์ประเภทตลกอาจไม่ ต้องการแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ โดยนักแสดงอาจต้องแสดงออกให้ มากกว่าปกติเพื่อให้คนดูภาพยนตร์รู้สึก ได้ชัดเจน
		2.4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	ไม่แสดงเหตุผลเพิ่มเติม
		2.5	คุณทูน หิรัญทรัพย์	การแต่งกายให้ดูเป็นธรรมชาติและ เหมาะสมกับตัวละครเป็นเรื่องสำคัญ นักแสดงควรศึกษาการแสดงออกและ

ตารางที่ 4.39 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการแสดงออก อย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติ ต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การแสดงออกอย่างสมจริง หรือเป็นธรรมชาติมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์
		2.6	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	การแต่งกายจากคนในสังคมที่มีลักษณะ คล้ายกับตัวละครเพื่อนำมาปรับใช้ ในการแสดงภาพยนตร์ให้เกิดความสมจริง และเป็นธรรมชาติมากขึ้น นักแสดงที่มีธรรมชาติในการแสดงออก ของตนเองคืออยู่แล้วก็นำมาใช้ในการ แสดงภาพยนตร์ได้เลย แต่นักแสดงที่มี ธรรมชาติในการแสดงออกของตนเอง ที่ดูไม่ดีก็ควรสร้างบุคลิกใหม่ให้มีการ แสดงออกที่กลมกลืนไปกับอารมณ์ของ ตัวละครในภาพยนตร์
		2.7	คุณสันติสุข พรหมศิริ	การแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติเป็น เทคนิคการแสดงขั้นสูงเพราะจาก แนวคิดทฤษฎีทางการแสดงกล่าวไว้ว่า ถ้านักแสดงมีความรู้สึกละเอียดให้ แสดงออกไปอย่างนั้นแต่ในการแสดง ภาพยนตร์จริงในบางครั้งทีมงานผลิต ภาพยนตร์อาจต้องการให้นักแสดงมี การแสดงออกทางอารมณ์ให้ชัดเจน มากขึ้น ดังนั้นนักแสดงก็ต้องปรับตัว ให้แสดงได้อย่างเหมาะสมตามความ ต้องการดังกล่าวด้วย
		2.8	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	นักแสดงต้องมีความเชื่อตามบทและมี ความรู้สึกตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะจะทำให้เกิดการแสดงออกเป็น ภาพที่สมจริงได้
		2.9	คุณชาคริต แย้มนาม	นักแสดงไม่ควรแสดงความเป็น ธรรมชาติของตนเองในบทบาทที่กำลัง แสดง แต่ควรแสดงออกความเป็น ธรรมชาติของตัวละครที่นักแสดงกำลัง แสดงอยู่ และควรสร้างความสมจริงให้ เกิดขึ้นจากการมีความเชื่อในเรื่อง สมมติ

ตารางที่ 4.39 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการแสดงออก อย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติ ต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การแสดงออกอย่างสมจริง หรือเป็นธรรมชาติมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์
		2.10	คุณแอน ทองประสม	การแสดงออกที่ดูเป็นธรรมชาติและมีความจริงใจในการแสดงจะทำให้เกิดการแสดงที่มีเสน่ห์และแนวนุ่มในปัจจุบันก็นิยมการแสดงออกในลักษณะที่เป็นเหมือนการกระทำที่เป็นอยู่จริงในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป
		2.11	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	การแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติจะทำให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเชื่อในบทบาทการแสดง โดยนักแสดงไม่ควรแสดงออกมากเกินไปปกติเพราะจะทำให้เกิดความไม่สมจริง

จากตารางที่ 4.39 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มนักแสดงนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

1. การแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์ประเภทที่มีการจำลองรูปแบบชีวิตจริงของมนุษย์ แต่ในภาพยนตร์ประเภทตลกอาจไม่ต้องการการแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ โดยนักแสดงอาจต้องแสดงออกมากกว่าปกติเพื่อให้คนดูภาพยนตร์รู้สึกถึงความขบขันได้อย่างชัดเจน

2. นักแสดงควรนำเทคนิคการแสดงเรื่องความเชื่อในเรื่องสมมติมาใช้ โดยความเชื่อของตนเองเป็นตัวละครที่กำลังสวมบทบาทอยู่ในอารมณ์ความรู้สึกตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์จริงจะทำให้เกิดการแสดงที่สมจริงและเป็นธรรมชาติมากที่สุด ซึ่งจะทำให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเชื่อในบทบาทการแสดงของนักแสดงขึ้นมาได้

3. นักแสดงไม่ควรนำสิ่งที่เป็นธรรมชาติของตนเองมาใช้ในการแสดงในบทบาทที่ได้รับแต่ควรแสดงออกถึงความเป็นธรรมชาติของตัวเองที่นักแสดงกำลังแสดงอยู่จึงจะเหมาะสมที่สุด

4. ในบางกรณีที่นักแสดงเป็นผู้ที่มีธรรมชาติในการแสดงออกของตนเองสอดคล้องกับตัวละครที่จะต้องแสดงอยู่แล้วก็อาจนำการแสดงดังกล่าวมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ได้เลย แต่ถ้านักแสดงไม่มีธรรมชาติในการแสดงออกของตนเองในลักษณะที่สอดคล้องกับตัวละครที่จะต้อง

แสดงก็ควรสร้างบุคลิกใหม่ให้เกิดเป็นการแสดงออกที่สอดคล้องกลมกลืนกับอารมณ์ของตัวละครให้ดีที่สุด

5. ในการแสดงภาพยนตร์ทั่วไปนักแสดงควรแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ควรแสดงออกมากเกินไปจนเกินไปเพราะจะทำให้เกิดความไม่สมจริง แต่บางกรณีทีมงานผลิตภาพยนตร์อาจต้องการให้นักแสดงมีการแสดงออกทางอารมณ์ชัดเจนมากขึ้น ดังนั้นนักแสดงต้องปรับตัวให้ทำการแสดงได้อย่างเหมาะสมตามความต้องการดังกล่าวด้วย

6. การแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติและมีความจริงใจในการแสดงจะทำให้เกิดการแสดงที่มีเสน่ห์ ซึ่งในปัจจุบันสังคมก็มีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญการแสดงออกลักษณะที่เป็นเหมือนการกระทำที่เป็นอยู่จริงในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

7. การแต่งกายให้ดูดีเป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับตัวละครเป็นสิ่งสำคัญต่อความเป็นธรรมชาติในการแสดงของนักแสดง ซึ่งนักแสดงควรศึกษาการแต่งกายและการแสดงออกของคนในสังคมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับตัวละครที่ตนเองจะต้องแสดงเพื่อนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ให้เกิดความสมจริงเป็นธรรมชาติมากขึ้น

3.5.6 ความสำคัญของการรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่นต่อการแสดง

ภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบความสำคัญของการรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่นต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.40 แสดงความสำคัญของการรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่นต่อการแสดง

ภาพยนตร์ และเหตุผลที่การรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่นมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการรับ-ส่ง อารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่น ต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสม กับผู้แสดงอื่นมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์
1	การรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับ ผู้แสดงอื่นมีความสำคัญมากต่อ การแสดงภาพยนตร์	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	บางครั้งนักแสดงเพียงแกล่มองดวงตาก็ สามารถสื่อสารกันได้โดยไม่ต้อง แสดงออกมากมาที่ภายนอกและ นักแสดงตลกจะเป็นเหมือนครูของ นักแสดงทั่วไปเพราะต้องใช้ ความสามารถในการรับ-ส่งที่มีระดับสูง เป็นพิเศษให้แก่นักแสดง

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการรับ-ส่ง อารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่น ต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสม กับผู้แสดงอื่นมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์
		1.2	คุณสรพงษ์ ชาตรี	โดยมีความสำคัญมากต่อการแสดง ภาพยนตร์แนวชีวิตและแนวบู๊ซึ่งเมื่อ ตนเองแสดงภาพยนตร์ร่วมกับนักแสดง ที่รับ-ส่งอารมณ์ได้เหมาะสมจะทำให้มี อารมณ์ความรู้สึกสลับตามบทบาทได้ อย่างลึกซึ้ง
		1.3	คุณสันติสุข พรหมศิริ	นักแสดงที่ทำการแสดงร่วมกันต้องม ีการรับ-ส่งอารมณ์ให้แกกันอย่าง ถูกต้องและเหมาะสมจึงจะทำให้การ แสดงเป็นไปอย่างสมบูรณ์
		1.4	คุณชาคริต แย้มนาม	เมื่อแสดงภาพยนตร์ร่วมกับนักแสดง หน้าใหม่ที่ยังรับ-ส่งอารมณ์ไม่ได้ดี นักแสดงก็ควรใช้จินตนาการให้มากขึ้น โดยคิดว่าคู่แสดงของตนเองส่งอารมณ์ มาได้ดีมากจึงจะทำให้แสดงต่อไปได้ โดยไม่ต้องระมัดระวังการแสดงออกให้ไม่ มากเกินไป
		1.5	คุณปิติกค์ เขาวานนท์	เมื่อนักแสดงรับ-ส่งอารมณ์และ จินตนาการร่วมกับนักแสดงอื่นจะทำ ให้มีผลงานการแสดงที่สมบูรณ์มากกว่า การที่นักแสดงต้องใช้จินตนาการแสดง อยู่คนเดียว
2	การรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับ ผู้แสดงอื่นมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์	2.1	คุณอรัญญา นามวงศ์	เมื่อนักแสดงใช้จินตนาการเพิ่มเติม ความเป็นธรรมชาติลงไปในตัวละคร แล้วการรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้ แสดงอื่นก็จะเกิดขึ้นมาได้ทันที
		2.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	นักแสดงต้องจดจำบทของตนเองให้ได้ อย่างแม่นยำซึ่งถือเป็นการช่วยเหลือ นักแสดงที่แสดงร่วมกันและนักแสดง ควรช่วยเหลือด้วยการซ้อมหรือแนะนำ สิ่งที่มีประโยชน์แก่นักแสดงร่วมกัน เพื่อให้การแสดงมีคุณภาพดีขึ้นมาได้

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการรับ-ส่ง อารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่น ต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสม กับผู้แสดงอื่นมีความสำคัญต่อการ แสดงภาพยนตร์
		2.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	ปัจจุบันนักแสดงไทยยังมีความรู้สึกเงิน อายเมื่อต้องแสดงความรู้สึกในฉากรัก ได้แก่ การกอดแต่ในต่างประเทศการ แสดงความรู้สึกรับส่งในฉากดังกล่าว สามารถกระทำได้อย่างเป็นปกติ
		2.4	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	นักแสดงที่มีวินัยและความรับผิดชอบ โดยศึกษามาก่อนล่วงหน้าจะมี ประโยชน์มากต่อการรับส่งอารมณ์ที่ เหมาะสมในการแสดงภาพยนตร์ ร่วมกับนักแสดงอื่น
		2.5	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เมื่อนักแสดงรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสม ต่อกันตลอดการแสดงทำให้เกิดความ เชื่อว่าสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำลังแสดง อยู่นั้นเกิดขึ้นจริงทำให้เกิดผลดีต่อการ ทำงาน ในกรณีผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์ ไม่สามารถรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมก็ จำเป็นที่ตนเองต้องแก้ปัญหาด้วยการใช้ จินตนาการและมีสมาธิให้มากยิ่งขึ้น เพื่อสร้างอารมณ์ว่ามีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นได้อย่างสมจริงมากที่สุด
		2.6	คุณแอน ทองประสม	การแสดงภาพยนตร์เหมือนการเล่นกีฬา จึงต้องมีการรับส่งโดยมีน้ำหนักในการ รับส่งเบาหรือแรงร่วมกับผู้ร่วมแสดง ภาพยนตร์โดยผู้ร่วมแสดงมีส่วนสำคัญ ต่อการแสดงภาพยนตร์เพราะถ้าคู่แสดง รับ-ส่งอารมณ์กันได้ดีก็จะส่งความรู้สึก ไปถึงผู้ดูภาพยนตร์ให้เกิดความรู้สึก ประทับใจในบทบาทการแสดงได้
		2.7	คุณนภคปภา นาคประสิทธิ์	เมื่อผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์ไม่สามารถ รับ-ส่งอารมณ์ได้อย่างเหมาะสมก็ควร ใช้จินตนาการตนเองคิดว่าผู้ร่วมแสดง ภาพยนตร์รับ-ส่งอารมณ์มาได้ถูกต้อง จึงจะทำให้การแสดงผ่านไปได้อย่าง สมบูรณ์

จากตารางที่ 4.40 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่นมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

1. ในการแสดงภาพยนตร์นั้นนักแสดงเพียงแ่่มองตาก็สามารถสื่อสารกันได้โดยไม่ต้องแสดงออกมากมายที่ภายนอก และนักแสดงตกเป็นเหมือนครูของนักแสดงทั่วไปเพราะต้องใช้ความสามารถในการรับ-ส่งที่มีระดับสูงเป็นพิเศษให้แก่กัน

2. นักแสดงที่ทำการแสดงร่วมกันต้องมีการรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมถูกต้องให้แก่กันตลอดการแสดงเพราะจะทำให้เกิดความเชื่อว่าสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำลังแสดงอยู่นั้นเกิดขึ้นจริง ซึ่งจะทำให้เกิดผลดีต่อการทำงาน แต่ในกรณีที่ผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์เป็นนักแสดงหน้าใหม่หรือไม่สามารถรับ-ส่งอารมณ์ได้อย่างเหมาะสมก็จำเป็นที่ตนเองจะต้องแก้ปัญหาด้วยการใช้จินตนาการให้มากขึ้น โดยคิดว่าผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์ส่งอารมณ์มาได้ดีมากจึงจะทำการแสดงต่อไปได้โดยไม่ต้องระวังการแสดงออกของตนเองไม่ให้มากเกินไปด้วย

3. การรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์มีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์แนวชีวิตและแนวบู๊

4. นักแสดงภาพยนตร์ควรมีวินัยและความรับผิดชอบด้วยการศึกษาและจดจำบทของตนเองได้อย่างแม่นยำก่อนเวลาถ่ายทำภาพยนตร์เพราะจะทำให้สามารถรับ-ส่งอารมณ์ได้อย่างเหมาะสมกับผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์

5. นักแสดงภาพยนตร์ควรให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์ด้วยการช่วยซ้อมบท หรือให้คำแนะนำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อให้การแสดงภาพยนตร์มีคุณภาพดียิ่งขึ้น

6. การแสดงภาพยนตร์เป็นเหมือนการเล่นกีฬาจึงต้องมีการรับ-ส่งซึ่งกันและกันโดยมีน้ำหนักในการรับส่งเบาหรือแรงร่วมกับผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์ โดยผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์มีส่วนสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์เพราะถ้าผู้แสดงรับส่งความรู้สึกกันได้ดีก็จะส่งความรู้สึกไปถึงผู้ดูภาพยนตร์ให้เกิดความประทับใจในบทบาทการแสดงขึ้นมาได้

3.5.7 ความสำคัญของการปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบความสำคัญของการปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.41 แสดงความสำคัญของการปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทต่อการแสดง
ภาพยนตร์ และเหตุผลที่การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมีความสำคัญ
ต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับที่	ความสำคัญของการปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
1	การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์	1.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นักแสดงควรวิเคราะห์บทบาทภาพยนตร์เพื่อศึกษาว่าตัวละครที่ตนเองจะแสดงเป็นบุคคลที่มีความเป็นมาและมีบุคลิกลักษณะอย่างไร ซึ่งถ้าการวิเคราะห์บทบาทหนังดังกล่าวยังไม่ได้ทำให้นักแสดงมีความเข้าใจตัวละครก็ควรสอบถามผู้กำกับภาพยนตร์เพื่อให้เกิดความเข้าใจและนำมาใช้ปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทได้ดียิ่งขึ้น
		1.2	คุณชาคริต แย้มนาม	ตัวละครแต่ละตัวมีบุคลิกลักษณะและภูมิหลังชีวิตแตกต่างกัน นักแสดงจึงต้องค้นหาให้พบว่าตัวละครเป็นคนอย่างไร หรือพฤติกรรมที่ตัวละครทำอยู่เป็นประจำเป็นอย่างไร โดยใช้วิธีสังเกตพฤติกรรมของคนที่มีลักษณะคล้ายกับตัวละครที่นักแสดงจะต้องแสดงจำนวนหลายคน แล้วจึงนำมาเลียนแบบหรือปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ให้มีการแสดงออกในลักษณะที่เป็นแบบฉบับของตนเอง
		1.3	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์	นักแสดงต้องมีจินตนาการเพื่อปรับเปลี่ยนตนเองให้เป็นตัวละครผ่านการแสดงออกอย่างสมจริงและเป็นธรรมชาติ
		1.4	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	เพราะจะทำให้ผู้ดูภาพยนตร์เห็นการเปลี่ยนแปลงในบุคลิกลักษณะของนักแสดงที่มีความแตกต่างออกไป

ตารางที่ 4.41 (ต่อ)

ลำดับที่	ความสำคัญของการปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
2	การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	นักแสดงต้องศึกษาบทบาทนักแสดงเพื่อให้ตนเองมองเห็นภาพของตัวละครชัดเจนในจิตสำนึกซึ่งอาจใช้วิธีเปรียบเทียบตัวละครแต่ละตัวกับนักแสดงต่างประเทศแล้วจึงนำมาปรับใช้กับตนเอง
		2.2	คุณอรรณพ นามวงศ์	เมื่อต้องรับบทบาทที่ไม่มีคล้อยคลึงกับตนเองก็จะพยายามปรับตัวให้เข้ากับบทบาทนั้นแล้วจึงแสดงให้ผู้กำกับภาพยนตร์ดูว่าเหมาะสมหรือไม่ เพราะไม่อาจวิเคราะห์ด้วยตนเองได้อย่างสมบูรณ์
		2.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	เพราะเป็นเทคนิคการแสดงที่ทำให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเชื่อหรือไม่เกิดความเชื่อในบทบาทการแสดงของตนเอง
		2.4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	นักแสดงควรทำการศึกษาดูตัวละครที่ตนเองต้องแสดงให้อ่องแท้ด้วยการสังเกตจากบุคคลในสังคมที่มีลักษณะเหมือนกับตัวละครดังกล่าวเพื่อจะได้เกิดความเข้าใจและนำมาปรับใช้ในการแสดงของตนเองให้สมจริงมากที่สุด
		2.5	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	นักแสดงมักไม่สามารถปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทเพราะบทบาทนั้นยังไม่เสร็จสมบูรณ์ก่อนการถ่ายทำภาพยนตร์
		2.6	คุณสันติสุข พรหมศิริ	นักแสดงควรปรับเปลี่ยนทั้งภายในตัวและภายนอกนักแสดง ได้แก่ ความคิดและความรู้สึกของตัวละคร และภายนอกของนักแสดง ได้แก่ ผม สีผิว รูปร่าง การเดิน การพูดของตัวละครด้วยการศึกษามโนทัศน์ที่ประกอบอาชีพเดียวกับตัวละครเพื่อนำมาเป็นแนวทางปรับใช้ในการแสดงให้ดีที่สุด

ตารางที่ 4.41 (ต่อ)

ลำดับที่	ความสำคัญของการปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
		2.7	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	นักแสดงมีหน้าที่ที่จะต้องปรับตัวให้เข้ากับตัวละครที่ตนเองแสดงด้วยการค้นหาเบื้องหลังของตัวละครว่ามีความเป็นมาอย่างไร มีบุคลิกภาพอย่างไร โดยอาจเปรียบเทียบกับคนที่ตนเองเคยรู้จักแล้วจึงนำมาปรับใช้ในการแสดง
		2.8	คุณแอน ทองประสม	นักแสดงควรมีบุคลิกลักษณะที่กลมและมีคุณสมบัติเหมือนดินน้ำมันหรือน้ำที่นำไปปั้นหรือนำไปใส่ในวัตถุที่มีรูปทรงแบบใดก็สามารถเปลี่ยนแปลงตนเองไปได้เสมอ นอกจากนั้นนักแสดงก็ควรเตรียมตัวให้พร้อมรับบทบาทใหม่ ๆ อยู่เสมอเพื่อสร้างสิ่งพิเศษสำหรับช่วยดึงดูดประชาชนให้มาดูภาพยนตร์มากขึ้น

จากตารางที่ 4.41 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

1. เนื่องจากตัวละครแต่ละตัวมีบุคลิกลักษณะและภูมิหลังชีวิตแตกต่างกัน นักแสดงจึงต้องค้นหาให้พบว่าตัวละครเป็นคนอย่างไรหรือมีพฤติกรรมอย่างไรด้วยการศึกษาจากบทภาพยนตร์ เพื่อให้มองเห็นภาพของตัวละครได้ชัดเจน หลังจากนั้นจึงนำบุคลิกลักษณะหรือพฤติกรรมของตัวละครดังกล่าวไปเปรียบเทียบกับคนในสังคม หรือคนที่ตนเองรู้จักซึ่งประกอบอาชีพหรือพฤติกรรมเหมือนกับตัวละครเพื่อนำมาเลียนแบบให้เกิดการปรับเปลี่ยนทั้งภายในตัวของนักแสดง ได้แก่ ความคิด ความรู้สึกของตัวละคร และภายนอกของนักแสดง ได้แก่ ผม สิว รูปร่าง การเดิน การพูด ให้มีลักษณะเหมือนตัวละครในแบบฉบับที่เป็นตัวของตัวเองเพื่อใช้ในการแสดงภาพยนตร์ โดยอาจขอคำแนะนำจากผู้กำกับภาพยนตร์เพื่อช่วยให้นักแสดงเกิดความเข้าใจในบุคลิกลักษณะหรือพฤติกรรมของตัวละครและวิธีถ่ายทอดตัวละครผ่านการแสดงให้ออกมาได้ดียิ่งขึ้น

2. นักแสดงต้องเป็นผู้ที่มีจินตนาการเพื่อปรับเปลี่ยนตนเองให้กลายเป็นตัวละครอย่างเป็นธรรมชาติ

3. การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาททำให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเชื่อในบทบาทการแสดงของนักแสดงและมองเห็นการเปลี่ยนแปลงบุคลิกลักษณะของนักแสดงที่มีความแตกต่างกันออกไป

4. นักแสดงควรเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติเหมือนดินน้ำมันหรือน้ำที่นำไปปั้นหรือใส่ในวัตถุที่มีรูปทรงแบบใดก็สามารถเปลี่ยนแปลงตนเองไปได้เสมอเพื่อสามารถรับบทบาทใหม่ ๆ ตลอดเวลาซึ่งจะช่วยสร้างสิ่งพิเศษสำหรับดึงดูดประชาชนให้มาดูภาพยนตร์มากขึ้น

3.5.8 ความสำคัญของจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คนพบความสำคัญของจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.42 แสดงความสำคัญของจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
1	จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการแสดงภาพยนตร์ตลกและการแสดงบทรัก ซึ่งถ้านักแสดงมีการเคลื่อนไหวที่เหมาะสมก็จะสร้างบรรยากาศที่ดีทำให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความรู้สึกคล้อยตามการแสดงขึ้นมาได้
		1.2	คุณอรัญญา นามวงศ์	จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์แนวบู๊โดยนักแสดงต้องมีความว่องไวในการแสดงออก

ตารางที่ 4.42 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของจังหวะและ ความเร็วในการแสดงออกที่ เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่จังหวะและความเร็วในการ แสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อ การแสดงภาพยนตร์
		1.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	ถ้านักแสดงแสดงออกเร็วเกินไปจะทำให้ผู้ดูภาพยนตร์ไม่เข้าใจในการแสดงออก แต่ถ้าแสดงออกช้าเกินไปก็จะทำให้ภาพยนตร์ดูเชื่องช้าอืดอาด โดยคุณ ไชยา สุริยันเป็นตัวอย่างของนักแสดงที่มีจังหวะในการแสดงออกดีมากทำให้สามารถแสดงภาพยนตร์จนได้รับรางวัลตุ๊กตาทองถึงสามตัว
		1.4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	หากมีการใช้จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่ผิดพลาดจะเกิดความเสียหายแก่การแสดงภาพยนตร์ ดังนั้นนักแสดงควรทำการซ้อมจำนวนหลายครั้งล่วงหน้าจนคิดว่าตนเองแสดงดีแล้วจึงค่อยแสดงจริง
		1.5	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์แนวตลก
		1.6	คุณแอน ทองประสม	หากนักแสดงมีจังหวะในการแสดงออกช้าเกินไปจะทำให้การแสดงน่าเบื่อ นักแสดงจึงควรมีจังหวะและความเร็วในการแสดงออกให้เหมาะสม
		1.7	คุณปิติกดิ์ เขาวนันทน์	จังหวะและความเร็วในการแสดงออกเพียงแต่ไม่กี่วินาทีสามารถเปลี่ยนแปลงความหมายในการแสดงออกได้หลายอย่าง ได้แก่ การมองดู การพูด ซึ่งยังมีผลต่อบุคลิกลักษณะของตัวละครด้วย
2	จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์	2.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์จะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติพร้อมกับการฝึกซ้อม ซึ่งนักแสดงอาจปรึกษากันเพื่อทำการปรับปรุงแก้ไขจังหวะและความเร็วให้เหมาะสมภายใต้การให้คำแนะนำและตัดสินใจของผู้กำกับภาพยนตร์

ตารางที่ 4.42 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของจังหวะและ ความเร็วในการแสดงออกที่ เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่จังหวะและความเร็วในการ แสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อ การแสดงภาพยนตร์
		2.2	คุณสันติสุข พรหมศิริ	ตามปกติการแสดงภาพยนตร์จะมี จังหวะและความเร็วในการแสดงออก ตามธรรมชาติเหมือนในชีวิตจริง แต่ บางครั้งนักแสดงต้องปรับตัวให้ สามารถแสดงออกได้ช้าหรือเร็วตาม ความต้องการของผู้กำกับภาพยนตร์
		2.3	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เมื่อนักแสดงมีความเข้าใจในบทบาท หรือ บทพูดของตนเองและบทที่ นักแสดงอื่นพูดตอบโต้กลับมาก็จะทำให้ มีจังหวะและความเร็วในการ แสดงออกอย่างเหมาะสมและเป็นไป ตามธรรมชาติ
		2.4	คุณชาคริต แย้มนาม	ขณะที่กำลังแสดงภาพยนตร์นักแสดง ต้องติดตามจังหวะและความเร็วในการ แสดงออกระหว่างตนเองกับนักแสดง อื่นอย่างต่อเนื่องเพราะจะช่วยให้การ แสดงออกเป็นธรรมชาติมากขึ้น โดย นักแสดงไม่ควรวางแผนการแสดง เอาไว้ล่วงหน้าหรือทดลองแสดงอยู่คน เดียวที่หน้ากระจกเพราะในขณะที่ถ่าย ทำจริงอาจมีการเปลี่ยนแปลง กระทันหันซึ่งจะทำให้นักแสดงไม่ สามารถแสดงได้ตามที่ตนเองวางแผน เอาไว้ล่วงหน้า
		2.5	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่ เหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์แนวตลก

จากตารางที่ 4.42 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

1. จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์ในแนวต่าง ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์แนวตลก ภาพยนตร์แนวบู๊ และภาพยนตร์ที่ต้องมีการแสดงบทรัก โดยนักแสดงต้องมีความว่องไวในการแสดงออกเมื่อแสดงภาพยนตร์แนวบู๊และภาพยนตร์แนวตลก หรือภาพยนตร์ที่ต้องมีการแสดงบทรัก นักแสดงก็ควรมีการเคลื่อนไหวตนเองด้วยจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมกับภาพยนตร์ที่มีบทรักเพราะจะสร้างบรรยากาศที่ดีทำให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความรู้สึกคล้อยตามการแสดงขึ้นมาได้

2. จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เร็วขึ้นหรือช้าลงเพียงไม่กี่วินาทีสามารถเปลี่ยนแปลงความหมายในการแสดงออกได้หลายอย่าง ได้แก่ การมองดู หรือการพูดซึ่งยังมีผลต่อบุคลิกลักษณะของตัวละครด้วย นอกจากนี้จังหวะและความเร็วในการแสดงออกของนักแสดงยังอาจทำให้เกิดความเสียหายแก่การแสดงของตนเองได้หากใช้อย่างผิดพลาด ได้แก่ การแสดงออกเร็วเกินไปจะทำให้คนดูภาพยนตร์ไม่เข้าใจในการแสดงออก หรือถ้านักแสดงแสดงออกช้าเกินไปจะทำให้เกิดการแสดงที่น่าเบื่อและทำให้ภาพยนตร์มีการดำเนินไปอย่างเชื่องช้าอืดอาด ซึ่งถ้านักแสดงมีจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่ดีมากก็อาจทำให้ประสบความสำเร็จในอาชีพนักแสดงภาพยนตร์ขึ้นมาได้ เช่น คุณไชยา สุริยัน ที่เป็นผู้มีจังหวะและความเร็วในการแสดงออกดีมากจนได้รับรางวัลจากการแสดงภาพยนตร์เป็นรางวัลตุ๊กตาทองถึงสามครั้ง

3. จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์จะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติพร้อมกับการฝึกซ้อมการแสดง โดยนักแสดงอาจปรึกษาร่วมกับนักแสดงที่แสดงร่วมกันเพื่อปรับปรุงแก้ไขจังหวะและความเร็วในการแสดงออกให้เหมาะสมภายใต้คำแนะนำและการตัดสินใจของผู้กำกับภาพยนตร์ ดังนั้นนักแสดงจึงควรทำการฝึกซ้อมล่วงหน้าหลายครั้งจนคิดว่าตนเองแสดงได้ดีแล้วจึงค่อยลงมือแสดงจริง แต่นักแสดงไม่ควรวางแผนการแสดงเอาไว้อย่างเคร่งครัดจนเปลี่ยนแปลงการแสดงไปเป็นวิธีอื่นไม่ได้ หรือไม่ควรทดลองแสดงอยู่เพียงคนเดียวที่หน้ากระจกเงา เพราะในขณะที่ถ่ายทำจริงอาจมีการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันซึ่งจะทำให้นักแสดงไม่สามารถทำการแสดงได้ตามที่ตนเองวางแผนการแสดงเอาไว้ล่วงหน้า

4. นักแสดงควรมีความเข้าใจในตัวละคร บทพูดของตนเองและบทที่นักแสดงคนอื่นพูดตอบโต้กลับมา โดยขณะที่กำลังแสดงภาพยนตร์นักแสดงต้องติดตามจังหวะและความเร็วในการแสดงออกระหว่างตนเองกับนักแสดงอื่นอย่างต่อเนื่อง เพราะจะช่วยทำให้การแสดงออกเป็นไปอย่างเหมาะสมและเป็นไปตามธรรมชาติมากขึ้น

3.5.9 ความสำคัญของการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คนพบความสำคัญของการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

ตารางที่ 4.43 แสดงความสำคัญของการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่การนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการนำ ประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ ในการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การนำประสบการณ์ในชีวิต ตนเองมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อ การแสดงภาพยนตร์
1	การนำประสบการณ์ในชีวิต ตนเองมาใช้ในการแสดงมี ความสำคัญมากต่อการแสดง ภาพยนตร์	1.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	การอ่านหนังสือทุกชนิดก็มีความสำคัญ ต่อการแสดงภาพยนตร์โดยเปรียบเทียบ กับครูที่ทำให้นักแสดงมีความรู้ซึ่ง สามารถนำไปปรับใช้ทำให้แสดง ภาพยนตร์ได้ดียิ่งขึ้น
		1.2	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	นักแสดงที่มีประสบการณ์ในชีวิตไม่มาก พออาจประสบปัญหาเพราะไม่สามารถ ทำการแสดงในบทที่ต้องแสดงออก ความรู้สึก แต่ถ้านักแสดงเป็นผู้ที่มี ประสบการณ์ในชีวิตมากทั้งสุขและทุกข์ ก็จะมีอารมณ์จริงใจในประสบการณ์ ดังกล่าวและนำมาปรับใช้ในการแสดง ภาพยนตร์ได้
		1.3	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์	นักแสดงสามารถนำประสบการณ์ในชีวิต ตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ได้ สองลักษณะได้แก่ ลักษณะแรกคือ ประสบการณ์ของนักแสดงที่ได้มาจากการ ไปพบเห็นคนที่มีบุคลิกคล้ายกับตัว ละครแล้วนำมาปรับใช้ในการแสดง หรือ ประสบการณ์ของนักแสดงที่ได้มาจากการ พูดคุยสอบถามคนที่มีบุคลิกและ

ตารางที่ 4.43 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการนำ ประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ ในการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การนำประสบการณ์ในชีวิต ตนเองมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อ การแสดงภาพยนตร์
				อาชีพรวมทั้งพฤติกรรมคล้ายกับตัวละคร แล้วนำมาปรับใช้ในการแสดง ลักษณะที่ สองคือประสบการณ์ภายในตัวของ นักแสดงที่ได้เคยประสบกับเหตุการณ์ ต่าง ๆ ในชีวิตของตนเองได้แก่ การมี ความรัก ความเกลียด การทะเลาะ โดย ประสบการณ์ในลักษณะแรกก็นำมา ปรับใช้เกี่ยวกับลักษณะท่าทางภายนอก ของตัวละคร และประสบการณ์ลักษณะที่ สองสามารถนำมาปรับใช้ให้เป็น ประโยชน์ได้มากมายหลายลักษณะ
2	การนำประสบการณ์ในชีวิต ตนเองมาใช้ในการแสดงมี ความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ในชีวิตจริงนักแสดงอาจไม่เคยกระทำสิ่ง ที่ตัวละครทำ เช่น การเป็นนักมวย นัก เทนนิส ดังนั้นนักแสดงควรเป็นคนชอบ สังเกตผู้คนและสิ่งรอบตัวเพื่อนำทุกอย่าง มาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ได้ทันที
		2.2	คุณอรัญญา นามวงศ์	ถ้านักแสดงเคยมีประสบการณ์บางอย่าง คล้ายกับตัวละครก็สามารถนำ ประสบการณ์นั้นมาใช้ในการแสดง ภาพยนตร์ แต่ควรปรึกษาผู้กำกับ ภาพยนตร์เพื่อขอคำแนะนำว่าการแสดง นั้นถูกต้องแล้วหรือไม่
		2.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	นักแสดงที่เคยมีประสบการณ์ชีวิตด้าน ต่าง ๆ จะมีความเข้าใจและมีความรู้สึก ของตนเองต่อเรื่องราวในบทภาพยนตร์ อย่างลึกซึ้ง ซึ่งจะทำให้สามารถเข้าถึงตัว ละครและแสดงบทบาทได้แนบเนียนกว่า ผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน
		2.4	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	นักแสดงสามารถนำประสบการณ์ที่ เกิดขึ้นในชีวิตจริงของตนเองซึ่งมีส่วนที่ คล้ายกับตัวละครที่จะต้องแสดงมาปรับ ใช้ในการแสดงได้ทันที

ตารางที่ 4.43 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการนำ ประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ ในการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การนำประสบการณ์ในชีวิต ตนเองมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อ การแสดงภาพยนตร์
		2.5	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	บทภาพยนตร์บางเรื่องอาจไม่ช่วยทำให้นักแสดงเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปได้ นักแสดงจึงต้องใช้ประสบการณ์ของตนเองที่ใกล้เคียงกับเรื่องที่แสดงอยู่มาช่วยเรียกอารมณ์ความรู้สึกให้ได้เหมาะสม แต่ถ้ายังไม่เคยมีประสบการณ์ ก็จะต้องใช้จินตนาการหรือการสังเกต และเรียนรู้จากบุคคลรอบข้างที่เป็นเหมือนตัวละครที่ตนเองกำลังแสดงให้ได้มากที่สุด
		2.6	คุณแอน ทองประสม	การมีประสบการณ์ในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองทำให้นักแสดงมีความเข้าใจในสถานการณ์และบทบาทที่ตนเองจะต้องแสดงทำให้สามารถแสดงออกได้อย่างเหมาะสม
3	การนำประสบการณ์ในชีวิต ตนเองมาใช้ในการแสดงมีทั้ง ประโยชน์และข้อเสียต่อนักแสดง	3.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	เมื่อนักแสดงเคยมีประสบการณ์ในชีวิตมาแล้วจะมีประโยชน์ต่อการแสดงเพราะทำให้นักแสดงรู้ว่าตนเองมีอารมณ์และความรู้สึกต่อเรื่องที่แสดงมากขนาดไหน แต่จะมีข้อเสียเมื่อนักแสดงจดจำวิธีการแสดงและอารมณ์ความรู้สึกดังกล่าวแล้วจำเป็นต้องเปลี่ยนไปใช้วิธีการแสดงแบบอื่นจะกระทำได้ยาก โดยนักแสดงอาจจำเป็นต้องเปลี่ยนวิธีการแสดงจากการถูกขอร้องจากผู้กำกับภาพยนตร์ที่อาจไม่ชอบวิธีการแสดงลักษณะดังกล่าวของนักแสดงหรือเทคนิคการถ่ายทำภาพยนตร์ไม่สามารถนำมาใช้กับวิธีการแสดงของนักแสดง ดังนั้นนักแสดงควรกระทำให้ตนเองเป็นเหมือนน้ำที่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปร่างได้ตามภาชนะทุกชนิดโดยสามารถเปลี่ยนตนเองได้ทุกอย่างตามบทบาทตัวละครที่แสดง

ตารางที่ 4.43 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของการนำ ประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ ในการแสดงภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่การนำประสบการณ์ในชีวิต ตนเองมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อ การแสดงภาพยนตร์
4	การนำประสบการณ์ในชีวิต ตนเองมาใช้ในการแสดงไม่มี ความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	4.1	คุณชาคริต แย้มนาม	เมื่อนักแสดงนำประสบการณ์จริงของ ตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์จะทำให้ เกิดความเคยชินที่จะแสดงออกใน แบบเดิม โดยนักแสดงอาจใช้วิธีการ ดังกล่าวอย่างได้ผลในการแสดง ภาพยนตร์เพียงเรื่องแรกในชีวิตการแสดง ของตนเองเท่านั้น ดังนั้นนักแสดงจึงต้อง เปลี่ยนแปลงตนเองทุกอย่างเพื่อให้ กลายเป็นตัวละครโดยมีการแสดงออก ทางอารมณ์ในแบบที่ตัวละครควรจะเป็น และไม่ควรนำประสบการณ์จริงของ ตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์
		4.2	คุณนภกมล นาทประสิทธิ์	นักแสดงที่มีประสบการณ์ในชีวิตน้อย ควรใช้วิธีศึกษาและเรียนรู้จากผู้ที่อยู่ใน สังคมจริงซึ่งมีบุคลิกลักษณะรวมทั้ง อาชีพและพฤติกรรมคล้ายกับตัวละครที่ จะแสดงเพื่อนำมาปรับใช้ให้เกิดการ แสดงที่เหมือนจริงและเป็นธรรมชาติมาก ที่สุด

จากตารางที่ 4.43 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบ
ความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่จำนวน 9 คน มีความคิดเห็นว่าการนำประสบการณ์ในชีวิต
ตนเองมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ซึ่งยังมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำ
ภาพยนตร์อีกสองกลุ่มที่มีความคิดเห็นแตกต่างออกไป โดยกลุ่มแรกมีจำนวน 1 คน มีความคิดเห็น
ว่าการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงมีทั้งข้อดีและข้อเสียต่อนักแสดง และกลุ่มที่
สองมีจำนวน 2 คน มีความคิดเห็นว่าการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงไม่มี
ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

โดยกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์แบ่งออกเป็นสามแนวทาง ได้แก่

1. การนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ โดยมีเหตุผล ดังนี้

1.1 นักแสดงสามารถนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ได้สองลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรกคือประสบการณ์ของนักแสดงที่ได้มาจากการพบเห็นคนที่มีบุคลิกคล้ายกับตัวละครแล้วนำไปใช้ในการแสดงหรือประสบการณ์ของนักแสดงที่ได้มาจากการพูดคุยสอบถามคนที่มีบุคลิกและอาชีพรวมทั้งพฤติกรรมคล้ายกับตัวละครแล้วนำมาปรับใช้ในการแสดง ลักษณะที่สองคือประสบการณ์ภายในตัวของนักแสดงที่ได้เคยประสบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตตนเอง เช่น การมีความรัก ความเกลียดชัง และการทะเลาะกับผู้อื่น โดยประสบการณ์ในลักษณะแรกก็นำมาปรับใช้เกี่ยวกับลักษณะท่าทางภายนอกของตัวละคร และประสบการณ์ในลักษณะที่สองสามารถนำมาปรับใช้เป็นประโยชน์ได้มากมายหลายลักษณะ

1.2 นักแสดงที่เคยมีประสบการณ์ชีวิตด้านต่าง ๆ จะมีความเข้าใจและมีความรู้สึกของตนเองต่อเรื่องราวในบทภาพยนตร์อย่างลึกซึ้ง ซึ่งจะทำให้สามารถนำประสบการณ์ดังกล่าวของตนเองที่มีส่วนคล้ายกับตัวละครมาปรับใช้ในการแสดงทำให้สามารถเข้าถึงตัวละครและแสดงบทบาทได้แนบเนียนกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน

1.3 นักแสดงที่มีประสบการณ์ในชีวิตไม่มากพอจะประสบปัญหาในการแสดงภาพยนตร์เพราะไม่สามารถทำการแสดงในบทที่ต้องแสดงความรู้สึก แต่ถ้านักแสดงเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในชีวิตมากที่สุดและทุกซอกก็就会有ความทรงจำในประสบการณ์ดังกล่าวและนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ได้โดยควรปรึกษาผู้กำกับภาพยนตร์เพื่อขอคำแนะนำว่าการแสดงนั้นเป็นไปตามความต้องการของผู้กำกับภาพยนตร์แล้วหรือไม่

1.4 ในชีวิตของนักแสดงอาจไม่เคยมีประสบการณ์ในลักษณะเดียวกับตัวละครที่ตนเองต้องแสดง เช่น การเป็นนักมวย นักเทนนิส นักแสดงจึงจำเป็นต้องใช้จินตนาการและการสังเกตบุคคลรอบข้างที่มีบุคลิกลักษณะอาชีพและพฤติกรรมเป็นเหมือนตัวละครที่ตนเองจะแสดง รวมทั้งสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบข้างนักแสดงให้มากที่สุดเพื่อนำมาปรับใช้ในการแสดงให้เกิดการแสดงที่เหมือนจริงและเป็นธรรมชาติมากที่สุด

2. การนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงมีทั้งข้อดีและข้อเสียต่อนักแสดง โดยมีเหตุผล ดังนี้

2.1 เมื่อนักแสดงนำเอาประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงโดยจดจำวิธีการแสดงและอารมณ์ความรู้สึกไว้แล้ว จำเป็นต้องเปลี่ยนไปใช้วิธีการแสดงแบบอื่นจะกระทำได้อย่างไร นักแสดงควรทำตนให้เป็นเหมือนน้ำที่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปร่างได้ตามภาชนะทุกชนิด โดยสามารถเปลี่ยนตนเองได้ทุกอย่างตามบทบาทตัวละครที่แสดง

3. การนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ โดยมีเหตุผลดังนี้

3.1 การนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงจะทำให้นักแสดงเกิดความเคยชินที่จะแสดงออกในสถานการณ์ที่คล้ายกันด้วยวิธีการแสดงออกแบบเดิมในภาพยนตร์ทุกเรื่องทั้งที่ต้องรับบทบาทต่างกัน นักแสดงจึงควรมีการแสดงออกที่แตกต่างกันตามไปด้วย

3.5.10 ความสำคัญของความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบความสำคัญของความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.44 แสดงความสำคัญของความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความชอบใน ศิลปะการแสดงและความต้องการ ที่จะแสดงออกต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความชอบในศิลปะการแสดงและ ความต้องการที่จะแสดงออกมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
1	ความชอบในศิลปะการแสดงและ ความต้องการที่จะแสดงออกมี ความสำคัญมากต่อการแสดง ภาพยนตร์	1.1	คุณแอน ทองประสม	การแสดงที่เกิดขึ้นจากความรักในการ แสดงจะทำให้มีผลงานการแสดงที่มี คุณภาพมากกว่าการแสดงที่เกิดขึ้นจาก ความต้องการที่จะได้เพียงเงินค่าจ้างจาก การแสดงเท่านั้น และความชอบใน ศิลปะการแสดงก็จะทำให้เกิดมีแรงจูงใจ เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงเอาไว้ ล่วงหน้าซึ่งจะส่งผลให้ผลงานการแสดง มีสิ่งใหม่ ๆ มามอบให้แก่ผู้ดูภาพยนตร์ เสมอโดยที่ผู้ดูภาพยนตร์จะมองเห็นความ

ตารางที่ 4.44 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความชอบใน ศิลปการแสดงและความต้องการ ที่จะแสดงออกต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความชอบในศิลปการแสดงและ ความต้องการที่จะแสดงออกมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
				แตกต่างระหว่างนักแสดงภาพยนตร์ที่ ทำงานด้วยความรักในการแสดงกับ นักแสดงที่ทำงานเพียงเพื่อต้องการได้เงิน จากการแสดงไม่มากนัก
2	ความชอบในศิลปการแสดงและ ความต้องการที่จะแสดงออกมี ความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ความชอบในศิลปการแสดงและความ ต้องการที่จะแสดงออกของนักแสดงจะ ทำให้เกิดการสร้างสรรค์สิ่งที่ดีแก่วงการ ภาพยนตร์
		2.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	ไม่แสดงเหตุผลเพิ่มเติม
		2.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นักแสดงต้องเป็นคนที่มีความรักในการ แสดงและหมั่นฝึกฝนให้ตนเองมีฝีมือ ทางการแสดงที่เฉียบคมอยู่ตลอดเวลา ผู้ที่มีความชอบในศิลปการแสดงจะทำให้ ตนเองเกิดความพยายามศึกษาหาความรู้ ทางการแสดงจนเกิดมีภาพเรื่องราวที่ เกี่ยวกับการแสดงในจินตนาการของ ตนเองอยู่เสมอ ซึ่งจะทำให้นักแสดงเกิดมี ความรู้สึกระหว่างการแสดงออกโดยการ กระทำดังกล่าวเสมือนการทำให้ตนเองเป็นผู้ กำกับภาพยนตร์ให้แก่ตนเองและเป็นการ เตรียมพร้อมสำหรับแสดงภาพยนตร์อยู่ เสมออีกด้วย
		2.4	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	นักแสดงที่มีความชอบในศิลปการแสดง และมีความต้องการที่จะแสดงออกจะมี ความกระตือรือร้นและมีไฟในการ ทำงานซึ่งจะผลักดันให้ตนเองกลายเป็น นักแสดงที่มีความสมบูรณ์แบบมาก
		2.5	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	นักแสดงที่มีความชอบในศิลปการแสดง และมีความต้องการที่จะแสดงออกจะทำ ให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นและอยากฝึกฝน การแสดงเพิ่มเติมเพื่อนำมาปรับใช้ให้
		2.6	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์	

ตารางที่ 4.44 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความชอบใน ศิลปการแสดงและความต้องการ ที่จะแสดงออกต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความชอบในศิลปการแสดงและ ความต้องการที่จะแสดงออกมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
				ตนเองสามารถรับบทบาทเป็นตัวละครได้ ดียิ่งขึ้น
		2.7	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	เมื่อนักแสดงรับบทบาทที่ตนเองไม่ชอบก็ ควรศึกษาบุคลิกของตัวละครจากบุคคล รอบข้างที่มีบุคลิกลักษณะคล้ายกับตัว ละครเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือแก่บทบาท นั้นให้ได้
3	ความชอบในศิลปการแสดงและ ความต้องการที่จะแสดงออกไม่มี ความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	3.1	คุณอรัญญา นามวงศ์	ในชีวิตจริงของตนเองไม่ได้เป็นคนที ชอบการแสดงออกหรือไม่ได้อยากมี อาชีพเป็นนักแสดงมาก่อน แต่เมื่อได้รับ โอกาสให้แสดงภาพยนตร์จึงกลายมาเป็น นักแสดงภาพยนตร์โดยสร้างผลงานการ แสดงมาอย่างต่อเนื่อง
		3.2	คุณสรพงษ์ ชาตรี	คนที่ชอบศิลปการแสดงและใช้ ชีวิตประจำวันคล้ายกับคนที่มี ความสามารถทางการแสดง แต่เมื่อได้รับ โอกาสให้แสดงภาพยนตร์ก็อาจแสดง ภาพยนตร์ไม่ได้เหมาะสม
		3.3	คุณสันติสุข พรหมศิริ	ภาพยนตร์เป็นสื่อมวลชนที่น่าเสนอใน ลักษณะคล้ายกับการแอบดูชีวิตจริงของ มนุษย์โดยกล้องถ่ายทำภาพยนตร์จะทำ หน้าที่เก็บภาพความรู้สึกของนักแสดง ออกมาให้ผู้ดูภาพยนตร์มองเห็นได้อย่าง ชัดเจน ดังนั้นนักแสดงจึงมีหน้าที่ ถ่ายทอดความรู้สึกที่เกิดขึ้นมาให้เป็น ธรรมชาติเท่านั้นไม่ต้องแสดงออก เพิ่มเติมขึ้นไปอีก
		3.4	คุณชาคริต แย้มนาม	ในชีวิตจริงของตนเองและนักแสดงอาชีพ ที่มีความสามารถหลายท่านเป็นคนที่มี ลักษณะเฉียบ ๆ ไม่ชอบการแสดงออก แต่

ตารางที่ 4.44 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความชอบใน ศิลปการแสดงและความต้องการ ที่จะแสดงออกต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความชอบในศิลปการแสดงและ ความต้องการที่จะแสดงออกมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
				จะนำสิ่งที่กระทำไม่ได้ในชีวิตประจำวัน มาแสดงออกผ่านตัวละครที่รับบทบาท ในภาพยนตร์

จากตารางที่ 4.44 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่จำนวน 8 คน มีความคิดเห็นถึงความชอบในศิลปการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

อย่างไรก็ตามยังมีกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์อีกกลุ่มหนึ่งที่มีความคิดเห็นแตกต่างไปจากกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ผู้วิจัยกล่าวถึงไปแล้ว โดยนักแสดงนำภาพยนตร์กลุ่มหลังกลับมีความคิดเห็นถึงความชอบในศิลปการแสดงออกและความต้องการที่จะแสดงออกไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ซึ่งมีจำนวนนักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความคิดเห็นเช่นนี้อยู่ถึง 4 คน

โดยนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของความชอบในศิลปการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกต่อการแสดงภาพยนตร์แบ่งออกได้เป็นสองแนวทางได้แก่

1. ความชอบในศิลปการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ โดยนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมีเหตุผลที่ตนเองคิดว่าความชอบในศิลปการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

1.1 การแสดงที่เกิดขึ้นจากรักในการแสดงจะทำให้มีผลงานการแสดงที่มีคุณภาพมากกว่าการแสดงที่เกิดขึ้นจากความต้องการที่จะได้เพียงเงินค่าจ้างจากการแสดงเท่านั้น โดยความชอบในศิลปการแสดงจะทำให้เกิดแรงจูงใจเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงเอาไว้ล่วงหน้าและทำให้อยากฝึกฝนการแสดงเพิ่มเติมให้ตนเองมีฝีมือเทียบคมอยู่เสมอเพื่อนำมาปรับใช้ให้ตนเองสามารถรับบทบาทเป็นตัวละครได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวจะส่งผลให้ผลงานการแสดงของตนเองมีสิ่งใหม่ ๆ มามอบให้แก่ผู้ดูภาพยนตร์อยู่เสมออีกด้วย

1.2 ผู้ที่มีความชอบในศิลปการแสดงจะเป็นผู้ที่ทำให้ตนเองเกิดความพยายามศึกษาหาความรู้ทางการแสดงจนเกิดมีภาพเรื่องราวที่เกี่ยวกับการแสดงในจินตนาการของตนเองอยู่เสมอ โดยการกระทำได้กล่าวจะทำให้ให้นักแสดงเกิดความรู้สึกต้องการที่จะแสดงออกและเป็นเสมือนการเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ให้แก่ตนเองรวมทั้งเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับแสดงภาพยนตร์อยู่เสมอด้วย

1.3 นักแสดงที่มีความชอบในศิลปการแสดงและมีความต้องการที่จะแสดงออกจะเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นและมีไฟในการทำงานซึ่งจะผลักดันให้ตนเองกลายเป็นักแสดงที่มีความสมบูรณ์แบบ

2. ความชอบในศิลปการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ โดยนักแสดงนำภาพยนตร์มีเหตุผลที่ตนเองคิดว่าความชอบในศิลปการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

2.1 ในชีวิตจริงของนักแสดงภาพยนตร์ที่ความสามารถจำนวนหลายคนเป็นคนที่มีความลักษณะเจียบ ๆ ไม่ชอบการแสดงออกแต่เมื่อได้รับโอกาสให้แสดงภาพยนตร์ก็สามารถแสดงออกผ่านตัวละครที่รับบทบาทในภาพยนตร์ได้อย่างมีคุณภาพและประกอบอาชีพนักแสดงภาพยนตร์มาได้อย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

2.2 บุคคลทั่วไปหลายคนที่ชอบศิลปการแสดงและใช้ชีวิตประจำวันคล้ายกับคนที่มีความสามารถทางการแสดงแต่เมื่อได้รับโอกาสให้แสดงภาพยนตร์ก็อาจไม่สามารถแสดงภาพยนตร์ให้มีผลงานการแสดงที่มีคุณภาพได้

2.3 ภาพยนตร์เป็นสื่อมวลชนที่นำเสนอลักษณะคล้ายกับการแอบดูชีวิตของมนุษย์โดยใช้กล้องถ่ายทำภาพยนตร์ทำหน้าที่เก็บภาพความรู้สึกของนักแสดงออกมาให้ผู้ดูภาพยนตร์มองเห็นได้อย่างชัดเจน ดังนั้นนักแสดงจึงมีหน้าที่ถ่ายทอดความรู้สึกที่ตนเองมีให้เกิดขึ้นมาอย่างเป็นธรรมชาติเท่านั้นไม่จำเป็นต้องแสดงออกเพิ่มเติมขึ้นไปอีก

3.5.11 ความสำคัญของความพร้อมของร่างกายและเสียงต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบความสำคัญของความพร้อมของร่างกายและเสียงต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.45 แสดงความสำคัญของความพร้อมของร่างกายและเสียงต่อการแสดงภาพยนตร์ และ
เหตุผลที่ความพร้อมของร่างกายและเสียงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ ร่างกายและเสียงต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของร่างกายและเสียงมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
1	ความพร้อมของร่างกายและเสียง มีความสำคัญมากต่อการแสดง ภาพยนตร์	1.1	คุณอริญญา นามวงศ์	นักแสดงภาพยนตร์ควรฝึกฝนให้สามารถ นำเสียงมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการแสดง ภาพยนตร์ให้มากที่สุด
		1.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	นักแสดงควรทำให้ตนเองมีความพร้อมของ ร่างกายและเสียงที่สามารถทำงานได้อย่าง สอดคล้องกันไปทั้งหมดจึงทำให้การแสดง ภาพยนตร์มีคุณภาพได้
		1.3	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	ถ้านักแสดงภาพยนตร์มีความพร้อมในทั้ง สองปัจจัยโดยสามารถสื่อสารการแสดง ออกมาได้ชัดเจนทางภาษากายและมีเสียง ไพเราะโดยสามารถสื่ออารมณ์ความรู้สึก ออกมาได้อย่างชัดเจนด้วย จะทำให้เป็น นักแสดงที่สามารถแสดงภาพยนตร์ได้อย่าง สมบูรณ์แบบ
		1.4	คุณแอน ทองประสม	การแสดงภาพยนตร์จะต้องมีการถ่ายทำ ฉากต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา ได้แก่ การดีดลังกา การชกมวย การเดินร่า ดังนั้นนักแสดงจึง ต้องนอนพักผ่อนให้เพียงพอและต้องเตรียม ร่างกายให้แข็งแรงเหมือนกับการเตรียม ความพร้อมของนักกีฬาเพื่อลงแข่งขันใน สนามกีฬาเสมอเพื่อให้ตนเองสามารถ แสดงภาพยนตร์ได้อย่างสมจริงและ น่าเชื่อถือ
		1.5	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์	ร่างกายและเสียงคือสิ่งที่นักแสดงใช้ในการ สื่อสารความรู้สึก นุคลิกลักษณะของตัว ละคร และความหมายต่าง ๆ ที่ต้องการ ถ่ายทอดออกไปให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความ เข้าใจโดยการแสดงออกเพียงเล็กน้อยก็ สามารถสื่อสารความหมายได้มากมาย
		1.6	คุณนภคปภา นาคประสิทธิ์	เมื่อนักแสดงไม่มีความพร้อมของเสียงและ จำเป็นต้องแสดงภาพยนตร์ไปก่อนแล้วค่อย พากย์เสียงตนเองใส่ลงในภาพยนตร์

ตารางที่ 4.45 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ ร่างกายและเสียงต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของร่างกายและเสียงมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
2	ความพร้อมของร่างกายและเสียง มีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ภายหลังจะประสบปัญหาในการทำเสียง พากย์ให้เหมาะสมทางอารมณ์ความรู้สึกกับ ภาพที่แสดงไปแล้ว โดยนักแสดงอาจดูภาพ เหตุการณ์ฉากก่อนหน้าและภาพเหตุการณ์ ฉากภายหลังฉากที่ตนเองกำลังพากย์เสียง อยู่โดยควรใช้จินตนาการเข้าช่วยด้วย เพื่อให้พากย์เสียงได้อย่างเหมาะสมมาก ที่สุด
		2.2	คุณสรพงษ์ ชาตรี	นักแสดงควรเตรียมความพร้อมแก่ร่างกาย ให้แข็งแรงอยู่เสมอด้วยการออกกำลังกาย ว่ายน้ำและยกน้ำหนักเพื่อให้ตนเองแสดง บทบาทต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและ เสียงของนักแสดงก็เป็นสิ่งสำคัญเพราะใช้ สื่อสารความรู้สึกออกไปได้มากที่สุดภายใน ภาพยนตร์ที่มีการบันทึกเสียงลงบน แผ่นฟิล์ม
		2.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นักแสดงควรมีความพร้อมของร่างกายและ เสียงโดยปัจจัยทั้งสองต้องมีความสัมพันธ์ กันจึงจะทำให้การแสดงภาพยนตร์มี คุณภาพได้
		2.4	คุณสันติสุข พรหมศิริ	นักแสดงต้องมีร่างกายแข็งแรง สดชื่น ไม่ อ่อนแอ เพื่อพร้อมสำหรับการถ่ายทำ ภาพยนตร์เพราะในขณะที่ถ่ายทำภาพยนตร์ นักแสดงต้องใช้พลังมากโดยเฉพาะเมื่อ นักแสดงเป็นผู้ที่ผ่านการฝึกฝนและผ่าน งานแสดงมามากร่างกายจะรับความรู้สึก เหมือนจริงมากทำให้เกิดความเหนื่อยและ เครียดซึ่งในบางครั้งก็จำเป็นต้องมีการถ่าย ทำภาพยนตร์ซ้ำอีกหลายครั้งในวันเดียวกัน

ตารางที่ 4.45 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ ร่างกายและเสียงต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของร่างกายและเสียงมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
		2.5	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ทั้งร่างกายและเสียงสามารถใช้แสดงออก ถึงอารมณ์ได้โดยถ้าใช้เสียงอย่างเป็น ธรรมชาติคนดูก็จะเชื่อในบทบาทการแสดง ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการแสดง ละครเวทีทั้งการใช้ร่างกายและการใช้เสียง จะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการแสดงออก ทางอารมณ์ของนักแสดงมากขึ้น
		2.6	คุณชาคริต แย้มนาม	นักแสดงที่ดีจะต้องมีความตั้งใจอย่างจริงจัง เพื่อพัฒนาความสามารถในการควบคุม เสียงให้มีพลังและคำพูดที่ออกเสียงได้ ชัดเจน

จากตารางที่ 4.45 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบ
ความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าความพร้อมของร่างกายและเสียงมี
ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

1. ร่างกายและเสียงคือสื่อที่สำคัญของนักแสดงเพื่อใช้ในการแสดงภาพยนตร์ โดย
นักแสดงควรใช้สื่อทั้งสองปัจจัยให้ทำงานอย่างสอดคล้องกันในการสื่อสารความรู้สึก
บุคลิกลักษณะตัวละคร และความหมายต่าง ๆ ที่ต้องการถ่ายทอดออกไปให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความ
เข้าใจโดยการแสดงออกเพียงเล็กน้อยก็สามารถสื่อความหมายได้มากมาย

2. การแสดงภาพยนตร์เป็นงานที่นักแสดงต้องใช้พลังมากโดยเฉพาะเมื่อนักแสดงเป็นผู้
ที่ฝึกฝนตนเองและผ่านงานแสดงมามากร่างกายจะรับรู้ถึงลักษณะแสดงภาพยนตร์เหมือนจริง
มากจึงจะทำให้เกิดความเครียดและเหนื่อยโดยที่ในบางครั้งก็จำเป็นต้องมีการถ่ายทำภาพยนตร์ซ้ำ
หลายครั้งในวันเดียวกัน นอกจากนั้นก็อาจต้องถ่ายทำฉากต่าง ๆ ที่มีการเปลี่ยนอริยาบถอยู่
ตลอดเวลา ได้แก่ การถ่ายทำฉากเดินรำ ตีลังกา หรือชกมวย ดังนั้นนักแสดงจึงต้องนอนพักผ่อนให้
เพียงพอเพื่อให้เกิดความรู้สึกสดชื่นและต้องเตรียมร่างกายให้แข็งแรงเหมือนกับการเตรียมร่างกาย
ให้พร้อมของนักกีฬาเพื่อลงแข่งขันในสนามกีฬาด้วยการออกกำลังกาย ว่ายน้ำและยกน้ำหนักอยู่
เสมอเพื่อให้ตนแสดงบทบาทต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. นักแสดงภาพยนตร์ควรดูแลปรับปรุงรูปร่างและหน้าตาของตนเองให้ดูดีอยู่เสมอ

4. เสียงของนักแสดงภาพยนตร์คือสิ่งที่สำคัญของนักแสดงเพื่อใช้ในการแสดงภาพยนตร์เพราะใช้สื่อสารความรู้สึกออกไปให้ได้มากที่สุดในการบันทึกเสียงลงบนแผ่นฟิล์ม ถ้านักแสดงใช้เสียงได้อย่างเป็นธรรมชาติผู้ดูภาพยนตร์ก็จะเชื่อในบทบาทการแสดงที่เกิดขึ้น ดังนั้นนักแสดงภาพยนตร์ที่ดีจะต้องมุ่งมั่นตั้งใจทำการฝึกฝนเพื่อพัฒนาความสามารถในการควบคุมเสียงให้มีพลังและมีคำพูดที่ออกเสียงได้ชัดเจนเพื่อนำเสียงมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ให้มากที่สุด

5. เมื่อนักแสดงไม่มีความพร้อมของเสียงและจำเป็นต้องแสดงภาพยนตร์ไปก่อนแล้วค่อยพากย์เสียงตนเองลงไปในการแสดงภาพยนตร์ภายหลังจะประสบปัญหาในการทำเสียงพากย์ให้เหมาะสมทางด้านอารมณ์ความรู้สึกกับภาพที่แสดงไปแล้วโดยนักแสดงอาจขอรูปภาพเหตุการณ์จากก่อนหน้าและภาพเหตุการณ์จากภายหลังที่ตนเองกำลังพากย์เสียงอยู่ โดยใช้จินตนาการเข้าช่วยด้วยเพื่อให้พากย์เสียงได้อย่างเหมาะสมมากที่สุด

3.5.12 ความสำคัญของความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่าง

เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบความสำคัญของความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมที่มีต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.46 แสดงความสำคัญของความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่าง

เหมาะสมต่อการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ อารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออก อย่างเหมาะสมต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของอารมณ์ ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
1	ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก ที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมี ความสำคัญมากต่อการแสดง ภาพยนตร์	1.1	คุณอริยัญญา นามวงศ์	นักแสดงภาพยนตร์ต้องเตรียมอารมณ์ ความรู้สึกตนเองให้มีความพร้อมก่อน การแสดงภาพยนตร์ซึ่งไม่ว่าในชีวิตจริง ของนักแสดงจะเกิดปัญหาอย่างไรแต่เมื่อ ถึงเวลาทำงานก็ต้องลืมปัญหาทั้งหมด โดยทำการแสดงภาพยนตร์ต่อไปได้เสมอ

ตารางที่ 4.46 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ อารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออก อย่างเหมาะสมต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของอารมณ์ ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
		1.2	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	นักแสดงต้องเตรียมความพร้อมอารมณ์ ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสม เพื่อสื่อสารสิ่งที่ผู้กำกับภาพยนตร์ ต้องการนำเสนอด้วยการแสดงได้อย่าง เต็มที่
		1.3	คุณแอน ทองประสม	นักแสดงควรนอนพักผ่อนอย่างเพียงพอ เพื่อให้ตนเองมีความสดชื่นและเมื่อแสดง ภาพยนตร์แนวชีวิตที่จะต้องมีการแสดง ในฉากร้องไห้เป็นจำนวนมากก็ควรรักษา ระดับอารมณ์ตนเองให้เศร้าสorrowไม่ให้ หัวเราะรื้นเร็งกับคนอื่นจะทำให้สามารถ แสดงซ้ำในฉากดังกล่าวได้อย่างมี ประสิทธิภาพ
		1.4	คุณปิติกดิ์ เขาวานานท์	นักแสดงสามารถนำอารมณ์ความรู้สึกที่ ตนเองเคยประสบในชีวิตประจำวันมาใช้ ให้เกิดประโยชน์ต่อการแสดงภาพยนตร์
		1.5	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	นักแสดงต้องสามารถควบคุมอารมณ์ ความรู้สึกตนเองเมื่อประสบกับเรื่องราว ในชีวิตจริงที่ทำให้ต้องมีอารมณ์เศร้า เสียใจเพื่อสามารถทำการแสดงภาพยนตร์ ต่อไปได้โดยมีอารมณ์ความรู้สึกที่เหมาะสม กับการแสดงตามบทบาทในภาพยนตร์
2	ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก ที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมี ความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ในบางครั้งบทบาทยนตร์ยังไม่ทำให้ผู้ แสดงภาพยนตร์เกิดความรู้สึกคล้อยตาม จนเกิดอารมณ์ได้มากพอ นักแสดงจึงต้อง ใช้เวลาสร้างจินตนาการให้ชัดเจนก่อนถึง จะแสดงได้และการแสดงภาพยนตร์ยัง ต้องควบคุมความต่อเนื่องในการ แสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึกให้ดี เพราะใช้การถ่ายทำในแต่ละฉากเป็น จำนวนหลายครั้งแล้วนำมาตัดต่อเข้า ด้วยกันซึ่งมีความแตกต่างจากการแสดง

ตารางที่ 4.46 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ อารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออก อย่างเหมาะสมต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของอารมณ์ ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
				ละครเวทีหรือละครโทรทัศน์ที่ถ่ายทำใน แต่ละฉากต่อเนื่องกันไปในคราวเดียว นักแสดงควรมีอารมณ์ละเอียดอ่อนและ อารมณ์ดีเพราะทำให้แสดงภาพยนตร์ได้ อย่างมีคุณภาพ
		2.2	คุณเนาวรัตน์ ชุกตะนันท์	นักแสดงควรมีความพร้อมของอารมณ์ ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสม โดยมีปัจจัยอื่น ได้แก่ความพร้อมของ ประสาทสัมผัสและความพร้อมของ ร่างกายและเสียงซึ่งปัจจัยดังกล่าวมี ความสัมพันธ์ด้วยกันทั้งหมด
		2.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นักแสดงต้องทำอารมณ์ความรู้สึกของ ตนเองให้ว่างเพื่อพร้อมที่จะถ่ายทอด บทบาทการแสดงออกมาให้ดีที่สุดโดยไม่ นำเรื่องส่วนตัวมาคิดในขณะที่ถ่ายทำ ภาพยนตร์เพราะจะทำให้อารมณ์ ความรู้สึกทางการแสดงไม่มีความ ต่อเนื่อง
		2.4	คุณสันติสุข พรหมศิริ	เมื่อนักแสดงเข้าใจถึงอารมณ์การแสดง ของตนเองในขณะที่ทำการแสดง ภาพยนตร์จะทำให้นักแสดงสามารถ ถ่ายทอดบทบาทและอารมณ์ความรู้สึก ของตัวละครออกมาได้ดียิ่งขึ้น
		2.5	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เมื่อนักแสดงใช้ดวงตามองเห็นภาพและหู รับฟังเสียงของทุกอย่างที่เกิดขึ้นรอบตัว โดยรับส่งความรู้สึกกับคู่แสดงในขณะที่ กำลังแสดงภาพยนตร์จะทำให้เกิดการ ตอบโต้และอารมณ์ความรู้สึกที่จะ แสดงออกอย่างเหมาะสมขึ้นมาได้เอง ตามธรรมชาติ
		2.6	คุณชาคริต แย้มนาม	

ตารางที่ 4.46 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ อารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออก อย่างเหมาะสมต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของอารมณ์ ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
3	ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก ที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่ มีความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	3.2	คุณสรพงษ์ ชาตรี	ในชีวิตจริงของมนุษย์ไม่มีใครที่สามารถ รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้น แก่ตนเอง ดังนั้นนักแสดงภาพยนตร์จึงไม่ ควรเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับอารมณ์ และความรู้สึกเอาไว้ล่วงหน้าเพราะเมื่อ ไปถึงกองถ่ายทำภาพยนตร์แล้วทุกสิ่งทุก อย่างอาจไม่ได้เป็นไปตามที่ตนเองนึก เอาไว้

จากตารางที่ 4.46 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบ
ความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะ
แสดงอย่างเหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ซึ่งมีนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบ
ความสำเร็จในอาชีพการแสดง 1 คน มีความคิดเห็นแตกต่างกันออกไปจากกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำ
ภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดโดยมีความคิดเห็นความพร้อมของ
อารมณ์และความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

โดยนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีความคิดเห็น
เกี่ยวกับความสำคัญของความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึกที่จะแสดงออกที่เหมาะสมต่อการ
แสดงภาพยนตร์แบ่งออกได้เป็นสองแนวทางได้แก่

1. ความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมีความสำคัญ
ต่อการแสดงภาพยนตร์ โดยนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีเหตุผล
ที่ตนเองคิดว่าความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมีความสำคัญต่อ
การแสดงภาพยนตร์ดังนี้

1.1 นักแสดงภาพยนตร์ต้องทำอารมณ์ความรู้สึกของตนเองให้ว่างเพื่อพร้อมที่จะ
ถ่ายทอดบทบาทการแสดงออกมาให้ดีที่สุด โดยต้องสามารถควบคุมอารมณ์และความรู้สึกของ
ตนเองจากการที่ในชีวิตจริงของนักแสดงจำเป็นต้องประสบกับเรื่องราวที่ทำให้ตนเองมีความรู้สึก
สะเทือนใจได้แก่ การระงับอารมณ์เศร้าเสียใจ หรือการประสบปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้การแสดง
ภาพยนตร์ต่อไปได้โดยมีอารมณ์ความรู้สึกที่เหมาะสมกับการแสดงตามบทบาทในภาพยนตร์

1.2 นักแสดงภาพยนตร์ควรเป็นคนที่มีอารมณ์ละเอียดอ่อนและอารมณ์ดี โดยมีปัจจัยอื่นได้แก่ ความพร้อมของประสาทสัมผัส ความพร้อมของร่างกายและเสียง โดยปัจจัยที่กล่าวมา มีความสัมพันธ์ด้วยกันทั้งหมดเพื่อให้สามารถแสดงภาพยนตร์ได้อย่างมีคุณภาพ

1.3 นักแสดงต้องเตรียมความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมเพื่อสื่อสารสิ่งที่ผู้กำกับภาพยนตร์ต้องการนำเสนอด้วยการแสดงอย่างเต็มที่ โดยที่ในบางครั้งบทภาพยนตร์อาจยังไม่ได้ทำให้ผู้แสดงภาพยนตร์เกิดมีอารมณ์และความรู้สึกคล้อยตามได้มากพอ นักแสดงจึงต้องสร้างจินตนาการให้ชัดเจนก่อนจึงจะแสดงได้ นอกจากนั้นการแสดงภาพยนตร์ยังต้องควบคุมความต่อเนื่องในการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกให้ดีเพราะในการถ่ายทำภาพยนตร์ใช้วิธีการถ่ายทำภาพในฉากเดียวกันจำนวนหลายครั้งแล้วนำมาตัดต่อเข้าด้วยกันซึ่งมีความแตกต่างจากการแสดงละครเวทีหรือละครโทรทัศน์ที่ใช้วิธีการถ่ายทำภาพแต่ละฉากต่อเนื่องกันไป

1.4 นักแสดงสามารถนำอารมณ์ความรู้สึกที่ตนเองเคยประสบในชีวิตประจำวันมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแสดงภาพยนตร์ นอกจากนั้นนักแสดงภาพยนตร์ก็ควรนอนพักผ่อนอย่างเพียงพอเพื่อให้ตนเองมีความสดชื่น และเมื่อแสดงภาพยนตร์แนวชีวิตที่จะต้องมีการแสดงในฉากร้องไห้จำนวนมากก็ควรรักษาระดับอารมณ์ตนเองให้เศร้าสร้อยไม่หัวเราะรื้นเร็งกับคนอื่นจะทำให้สามารถแสดงซ้ำในฉากดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 ในขณะที่กำลังแสดงภาพยนตร์นักแสดงภาพยนตร์ควรใช้ดวงตาและหูของตนเองเพื่อมองและรับฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏอยู่รอบตัว โดยรับส่งความรู้สึกกับคู่แสดงซึ่งจะทำให้เกิดการตอบโต้ซึ่งกันและกัน และมีอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมขึ้นมาได้เองตามธรรมชาติ นอกจากนั้นเมื่อนักแสดงเข้าใจถึงอารมณ์การแสดงของตนเองในขณะที่ทำการแสดงภาพยนตร์ก็จะทำให้นักแสดงสามารถถ่ายทอดบทบาทและอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครออกมาได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย

2. ความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ โดยนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงมีเหตุผลที่ตนเองคิดว่าความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

2.1 นักแสดงภาพยนตร์ไม่ควรเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกเอาไว้ล่วงหน้าเพราะการแสดงภาพยนตร์เป็นการแสดงในลักษณะที่เลียนแบบชีวิตจริงของมนุษย์ซึ่งในชีวิตประจำวันของมนุษย์ทุกคนไม่มีใครสามารถล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้นแก่ตนเอง นอกจากนั้นเมื่อนักแสดงภาพยนตร์ไปถึงกองถ่ายทำภาพยนตร์แล้วก็อาจมีการ

เปลี่ยนแปลงจาก บทพูด หรือสิ่งต่าง ๆ ไปจากเดิมที่เคยกำหนดเอาไว้แล้วอยู่ได้ตลอดเวลาเมื่อนักแสดงเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกเอาไว้ล่วงหน้าก็อาจทำให้เกิดปัญหาในการแสดงภาพยนตร์ขึ้นมาได้

3.5.13 ความสำคัญของความพร้อมของประสาทสัมผัสต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบความสำคัญของความพร้อมของประสาทสัมผัสต่อการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

ตารางที่ 4.47 แสดงความสำคัญของความพร้อมของประสาทสัมผัสต่อการแสดงภาพยนตร์ และ เหตุผลที่ความพร้อมของประสาทสัมผัสมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ ประสาทสัมผัสต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของประสาทสัมผัส มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
1	ความพร้อมของประสาทสัมผัสมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	การแสดงภาพยนตร์จากต่าง ๆ ได้แก่จากบู๊ ฉากรัก นักแสดงต้องใช้ประสาทสัมผัสที่ดีจึงจะทำให้แสดงภาพยนตร์ได้อย่างสมจริงที่สุด
		1.2	คุณอริยญา นามวงศ์	นักแสดงต้องเตรียมความพร้อมของประสาทสัมผัสก่อนที่จะแสดงภาพยนตร์ ซึ่งไม่ว่าในชีวิตจริงของนักแสดงจะประสบปัญหาอย่างไรก็ต้องลืมปัญหาดังกล่าวทั้งหมดโดยสามารถทำการแสดงต่อไปได้เสมอ
		1.3	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	นักแสดงควรดูแลประสาทสัมผัสของตนเองให้ดีพร้อมและควรมีสภาพที่แข็งแรงอยู่เสมอเพราะจะทำให้นักแสดงมีการสื่อสารที่ดีทั้งต่อผู้ร่วมแสดงภาพยนตร์และทีมงานถ่ายทำภาพยนตร์ ซึ่งจะส่งผลให้แสดงภาพยนตร์ได้อย่างมีคุณภาพโดยถ้าเกิดเหตุสุดวิสัยที่ทำให้ประสาทสัมผัสของนักแสดงมีประสิทธิภาพน้อยลงได้แก่ ตา มองเห็นไม่ชัดหรือหูฟังเสียงไม่ชัดก็จะทำให้นักแสดงมีสมาธิกับการแสดงน้อยลง

ตารางที่ 4.47 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ ประสาทสัมผัสต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของประสาทสัมผัสมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
				ส่งผลให้มีอารมณ์ในการแสดงได้ไม่ สมบูรณ์
2	ความพร้อมของประสาทสัมผัสมี ความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	การแสดงภาพยนตร์จะมีการทับซ้อนกันอยู่ ของตัวละครที่นักแสดงทำการแสดงกับ ตัวคนที่แท้จริงของนักแสดง ซึ่งนักแสดง ส่วนใหญ่มักเผลอนำเสนอตัวคนที่แท้จริง ของตนเองออกไปในภาพยนตร์ ดังนั้น นักแสดงจึงต้องแยกภาพที่ซ้อนกันอยู่ ดังกล่าวออกมาให้ชัดเจนเพื่อถ่ายทอดตัว ละครที่ตนเองแสดงโดยรับฟังคำแนะนำ จากผู้กำกับภาพยนตร์เพื่อช่วยเหลือในการ แก้ไขปัญหาให้สามารถแสดงภาพยนตร์ได้ อย่างมีคุณภาพมากที่สุด
		2.2	คุณเนาวรัตน์ ชุกตะนันท์	นักแสดงต้องมีการประสาทสัมผัสส่วองไวพร้อม ในทุกส่วนของร่างกายเพื่อนำมาใช้ในการ แสดงภาพยนตร์ได้อย่างมีคุณภาพ
		2.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นักแสดงควรมีความพร้อมของประสาท สัมผัสโดยมีปัจจัยอื่นที่มีความสัมพันธ์ ด้วยกันทั้งหมดได้แก่ ความพร้อมของ อารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่าง เหมาะสมและความพร้อมของร่างกายและ เสียง
		2.4	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	เมื่อนักแสดงเตรียมความพร้อมของ ประสาทสัมผัสตนเองได้ก่อนการแสดง ภาพยนตร์จะทำให้สามารถสร้างผลงานการ แสดงที่มีคุณภาพได้ดียิ่งขึ้น
		2.5	คุณสันติสุข พรหมศิริ	ประสาทสัมผัสทุกด้านของนักแสดงต้อง มีความพร้อมอย่างสมบูรณ์ ได้แก่ ประสาท สัมผัสที่เกี่ยวกับ หู ตา จมูกและร่างกายและ ขณะที่รอการถ่ายทำอยู่ในสถานที่ถ่ายทำ ภาพยนตร์นักแสดงก็ควรมีสมาธิอยู่กับตัว ละครที่ตนเองจะต้องรับบทบาทโดยไม่นำ หนังสือมาอ่านหรือไม่ทำกิจกรรมที่ไม่

ตารางที่ 4.47 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความพร้อมของ ประสาทสัมผัสต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความพร้อมของประสาทสัมผัสมี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
				เกี่ยวข้องกับการแสดงเพื่อมาเวลาเพราะจะ ทำให้นักแสดงมีจิตใจจดจ่อและให้ความ สนใจกับกิจกรรมเหล่านั้นส่งผลให้การ แสดงเสียหายได้
		2.6	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เมื่อนักแสดงมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง สมบูรณ์ไม่เจ็บป่วยและมีสมาธิก็จะทำให้ สามารถแสดงบทบาทที่ต้องใช้พลังมาก เป็นพิเศษในภาพยนตร์ได้อย่างมีคุณภาพ
		2.7	คุณชาคริต แย้มนาม	นักแสดงจะต้องมีร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ เพื่อให้ตนเองมีความพร้อมมากที่สุดโดย การกระทำความดีจะทำให้มีความพร้อม ของประสาทสัมผัสสูงซึ่งจะทำให้สามารถ แสดงเป็นธรรมชาติขึ้นมาได้
		2.8	คุณแอน ทองประสม	นักแสดงต้องเรียนรู้กล้านเนื้อทุกส่วน ภายในร่างกายของตนเองเพื่อนำมาใช้ใน การแสดงได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยควร เรียนโยคะเพราะจะช่วยให้เรียนรู้เกี่ยวกับ การใช้กล้ามเนื้อและการใช้ประสาทสัมผัส ดียิ่งขึ้น
		2.9	คุณปิณฑิศักดิ์ เขาวานานนท์	ความรู้สึกลึกที่ได้รับจากประสาทสัมผัส ได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง เมื่อนำไปรวมกับการมี จินตนาการและสมาธิจะทำให้นักแสดงมี อารมณ์คล้อยตามบทบาทการแสดงของตัว ละครที่ตนเองแสดงได้ดียิ่งขึ้น

จากตารางที่ 4.47 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบ
ความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าคุณสมบัติความพร้อมของประสาทสัมผัสมี
ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

1. นักแสดงควรดูแลตนเองให้มีความพร้อมอยู่เสมอด้วยการดูแลสุขภาพร่างกายให้
แข็งแรงสมบูรณ์และมีสมาธิโดยการกระทำความดีจะทำให้นักแสดงมีความพร้อมของประสาท

สัมผัสสูงซึ่งจะทำให้นักแสดงสามารถแสดงบทบาทที่ต้องใช้พลังมากเป็นพิเศษได้อย่างมีคุณภาพและเป็นธรรมชาติ

2. นักแสดงจะต้องมีประสาทสัมผัสพร้อมสมบูรณ์ในทุกด้านก่อนที่จะแสดงภาพยนตร์ ได้แก่ ประสาทสัมผัสที่เกี่ยวกับหู ตา จมูก และร่างกาย โดยความรู้สึกที่ได้รับจากประสาทสัมผัส ได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง เมื่อนำไปรวมกับการมีจินตนาการและการมีสมาธิจะทำให้นักแสดงมีอารมณ์คล้อยตามบทบาทการแสดงได้ดียิ่งขึ้น และขณะที่รอการถ่ายทำอยู่ในสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ นักแสดงก็ควรมีสมาธิอยู่กับตัวละครที่ตนเองจะต้องรับบทบาทโดยไม่นำหนังสือมาอ่านหรือไม่ทำกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการแสดง เพราะจะทำให้นักแสดงมีจิตใจที่จดจ่อและให้ความสนใจกับกิจกรรมเหล่านั้นส่งผลให้การแสดงเสียหายได้

3. นักแสดงควรมีความพร้อมของประสาทสัมผัสโดยมีปัจจัยอื่นที่มีความสัมพันธ์ด้วยกันทั้งหมด ได้แก่ ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมและความพร้อมของร่างกายและเสียง โดยการแสดงภาพยนตร์ในฉากต่าง ๆ ได้แก่ ฉากบู๊ ฉากรัก เป็นฉากที่นักแสดงต้องใช้ประสาทสัมผัสที่ดี จึงจะทำให้แสดงภาพยนตร์ได้อย่างสมจริง

4. นักแสดงต้องเรียนรู้กล้ามเนื้อทุกส่วนภายในร่างกายของตนเองเพื่อนำมาใช้ในการแสดงอย่างมีประสิทธิภาพโดยควรเรียนโยคะเพราะจะช่วยให้เรียนรู้เกี่ยวกับการใช้กล้ามเนื้อและการใช้ประสาทสัมผัสได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งถ้าเกิดเหตุสุดวิสัยที่ทำให้ประสาทสัมผัสของนักแสดงมีประสิทธิภาพน้อยลงได้แก่ ตามองเห็นไม่ชัด หรือ หูได้ยินเสียงไม่ชัดก็จะทำให้นักแสดงมีสมาธิกับการแสดงน้อยลงส่งผลให้มีอารมณ์ทางการแสดงได้ไม่สมบูรณ์แต่ไม่ว่าจะมีปัญหาเกิดขึ้นอย่างไร นักแสดงก็ต้องลืมปัญหาดังกล่าวให้ได้ทั้งหมดโดยสามารถทำการแสดงต่อไปได้เสมอ

5. การแสดงภาพยนตร์จะมีการทับซ้อนกันอยู่ของตัวละครที่นักแสดงทำการแสดงกับตัวคนที่แท้จริงของนักแสดง ซึ่งนักแสดงส่วนใหญ่มักเผลอนำเสนอตัวคนที่แท้จริงของตนเองออกไปในภาพยนตร์ ดังนั้นนักแสดงจึงต้องแยกภาพที่ซ้อนกันอยู่ดังกล่าวออกมาให้ชัดเจนเพื่อถ่ายทอดตัวละครที่ตนเองแสดงโดยรับฟังคำแนะนำจากผู้กำกับภาพยนตร์เพื่อช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาให้สามารถแสดงภาพยนตร์ได้อย่างมีคุณภาพมากที่สุด

3.5.14 ความสำคัญของความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบความสำคัญของความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ต่อการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

ตารางที่ 4.48 แสดงความสำคัญของความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ต่อการแสดงภาพยนตร์ และ
เหตุผลที่ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความเข้าใจใน ชีวิตและมนุษย์ต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
1	ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มี ความสำคัญมากต่อการแสดง ภาพยนตร์	1.1	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	เมื่อนักแสดงมีความเข้าใจในชีวิตและ มนุษย์จะทำให้เกิดความเข้าใจในชีวิตของ ตัวละครที่ตนเองจะต้องแสดงได้อย่าง รวดเร็วซึ่งจะทำให้สามารถปรับใช้ในการ แสดงภาพยนตร์ได้อย่างมีคุณภาพ
		1.2	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	เมื่อนักแสดงศึกษาชีวิตในด้านอื่น โดยเฉพาะด้านที่ตนเองยังไม่เคยรู้ให้เกิด มีความเข้าใจได้แล้วเมื่อนักแสดงจะต้อง มารับบทดังกล่าวจะทำให้สามารถเข้าถึง บทบาทได้ง่ายขึ้น
		1.3	คุณสันติสุข พรหมศิริ	เมื่อนักแสดงได้แสดงภาพยนตร์อย่าง ต่อเนื่องเป็นเวลานานก็จะมีโอกาสได้รับ บทบาทที่ต้องสมมติตัวเองให้เป็นคนที่ ประกอบอาชีพ หลากหลายทำให้เกิดมี ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มากขึ้นซึ่ง จะสามารถนำความเข้าใจดังกล่าวกลับมา ใช้แสดงภาพยนตร์ได้ดีขึ้นด้วย
		1.4	คุณแอน ทองประสม	การสังเกตบุคลิกภาพของบุคคลทั่วไป หรือการมีความรู้เกี่ยวกับการแบ่ง บุคลิกภาพของบุคคลออกเป็นประเภท ต่าง ๆ มีความสำคัญมากต่ออาชีพ นักแสดงโดยบางครั้งตนเองเคยทดลอง เปลี่ยนไปเป็นคนอื่นเพื่อเตรียมพร้อม ทักษะในการรับบทบาทที่ในชีวิตจริงยัง ไม่เคยมีประสบการณ์เอาไว้ล่วงหน้า
		1.5	คุณปิติกดิ์ เขาวนันทน์	เมื่อนักแสดงมีความเข้าใจในชีวิตและ มนุษย์มากขึ้นก็จะทำให้มีความเข้าใจใน บุคลิกลักษณะของตัวละครในด้านต่าง ๆ ส่งผลให้สามารถถ่ายทอดความรู้สึกใน บทบาทของตัวละครที่ตนเองแสดงได้ดี ยิ่งขึ้น

ตารางที่ 4.48 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความเข้าใจใน ชีวิตและมนุษย์ต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
		1.6	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	การแสดงภาพยนตร์คือการถ่ายทอดชีวิต มนุษย์ออกมาให้ผู้อื่นเห็นโดยนักแสดง ต้องพยายามถ่ายทอดความจริงในชีวิต ของผู้อื่นออกมาทางการแสดงของตนเอง อย่างละเอียดและเป็นธรรมชาติมากที่สุด โดยที่ชีวิตจริงของนักแสดงอาจไม่เคยมี ประสบการณ์ในเรื่องที่ตนเองจะต้อง แสดงมาก่อนเลย ดังนั้นนักแสดงจึงต้อง ทำการศึกษาค้นคว้าจนเกิดความเข้าใจใน ชีวิตของตัวละครที่ตนเองจะแสดงเพื่อนำ ความเข้าใจดังกล่าวมาปรับใช้ในการ แสดงให้เกิดความเป็นธรรมชาติใกล้เคียง กับชีวิตจริงของบุคคลหรือตัวละคร ดังกล่าวให้มากที่สุด
2	ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มี ความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณสมบัติ เมทะนี	นักแสดงต้องทำความเข้าใจตัวละครที่ ตนเองแสดงในภาพยนตร์ให้ชัดเจนว่า เป็นคนที่มีความสนใจอะไรและบุคลิกภาพ อย่างไรเพื่อจะได้สร้างสรรค์ให้ตนเอง เป็นตัวละครตัวนั้นให้ได้
		2.2	คุณอริยญา นามวงศ์	นักแสดงที่ชีวิตตนเองมีความซับซ้อนจะ ทำให้เกิดความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ ได้มากกว่านักแสดงที่มีชีวิตเป็นปกติไม่มี เรื่องราวในชีวิตให้จดจำเป็นพิเศษโดย สามารถนำความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ มาปรับใช้ทำให้ตนเองแสดงภาพยนตร์ ได้ดียิ่งขึ้น
		2.3	คุณสรพงษ์ ชาตรี	นักแสดงต้องเป็นผู้ที่ศึกษาพฤติกรรมของ มนุษย์ในอาชีพต่าง ๆ ว่ามีบุคลิกลักษณะ และการแสดงออกแตกต่างกันอย่างไร เพื่อนำมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์โดย เมื่อแสดงภาพยนตร์ไปทุกวันอย่าง ต่อเนื่องจะทำให้ตนเองเกิดความคล้อย ตามพฤติกรรมของตัวละครและกลายเป็น

ตารางที่ 4.48 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความเข้าใจใน ชีวิตและมนุษย์ต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มี ความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
				ตัวละครดังกล่าวได้ในที่สุด
		2.4	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นักแสดงเป็นเหมือนมนุษย์ปลอมหรือ ดอกไม้พลาสติกซึ่งจะเปลี่ยนเป็นมนุษย์ที่ สมบูรณ์เมื่อนักแสดงใส่ความมีชีวิตชีวา และอารมณ์ความรู้สึกให้กับตัวละครโดย มีผู้กำกับภาพยนตร์เป็นผู้ให้ความคิดเห็น และคำแนะนำที่มีประโยชน์แก่นักแสดง
		2.5	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ช่วยให้ นักแสดงทำความเข้าใจได้ว่า เหตุใดตัว ละครที่ตนเองแสดงจึงต้องมีอุปนิสัย พฤติกรรม หรือการแสดงออกทาง อารมณ์ต่าง ๆ ตามที่ปรากฏในบท ภาพยนตร์
		2.6	คุณชาคริต แย้มนาม	ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ทำให้ นักแสดงเกิดความเข้าใจตัวละครที่ตนเอง แสดงว่ามีภูมิหลังชีวิตอย่างไรจึงส่งผลให้ กลายเป็นบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะตามที่ บทภาพยนตร์ได้เขียนนำเสนอเอาไว้

จากตารางที่ 4.48 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบ
ความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความเห็นว่าความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มีความสำคัญต่อ
การแสดงภาพยนตร์ดังนี้

1. ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ทำให้นักแสดงมีความเข้าใจตัวละครว่าจากการมี ภูมิ
หลังของชีวิตที่แตกต่างกันจึงทำให้ตัวละครมีลักษณะหลายอย่างที่แตกต่างกันตามที่ปรากฏในบท
ภาพยนตร์ได้แก่ การมีบุคลิกภาพ อุปนิสัย และการแสดงออกทางอารมณ์ ซึ่งจากความเข้าใจในชีวิต
และมนุษย์ดังกล่าวจะทำให้นักแสดงสามารถถ่ายทอดความรู้สึกในบทบาทของตัวละครที่ตนเอง
แสดงได้ดียิ่งขึ้น

2. การสังเกตบุคลิกภาพของบุคคลทั่วไปหรือการมีความรู้เกี่ยวกับการแบ่งบุคลิกภาพ
ของบุคคลออกเป็นประเภทต่าง ๆ มีความสำคัญมากต่ออาชีพนักแสดง ดังนั้นนักแสดงจึงต้องเป็นผู้

ที่หมั่นศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ว่ามีบุคลิกลักษณะและการแสดงออกแตกต่างกันอย่างไรเพื่อนำมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์

3. การแสดงภาพยนตร์คือการถ่ายทอดชีวิตมนุษย์ออกมาให้ผู้อื่นเห็นโดยนักแสดงต้องพยายามถ่ายทอดความจริงในชีวิตของผู้อื่นออกมาทางการแสดงของตนเองอย่างละเอียดและเป็นธรรมชาติมากที่สุดโดยที่ชีวิตจริงของนักแสดงอาจไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องที่ตนเองจะต้องแสดงมาก่อนเลย ดังนั้นนักแสดงจึงต้องทำการศึกษาค้นคว้าจนเกิดความเข้าใจในชีวิตของตัวละครที่ตนเองจะแสดงเพื่อนำความเข้าใจดังกล่าวมาปรับใช้ในการแสดงให้เกิดความเป็นธรรมชาติใกล้เคียงกับชีวิตจริงของบุคคลหรือตัวละครดังกล่าวให้มากที่สุด

4. นักแสดงที่ชีวิตมีความซับซ้อนจะทำให้เกิดความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ได้มากกว่านักแสดงที่มีชีวิตเป็นปกติไม่มีเรื่องราวในชีวิตให้จดจำเป็นพิเศษ โดยสามารถนำความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มาปรับใช้ให้ตนเองแสดงภาพยนตร์ได้ดียิ่งขึ้น

5. ภาพของนักแสดงที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เป็นเหมือนกับมนุษย์ปลอมหรือดอกไม้พลาสติกซึ่งจะเปลี่ยนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เมื่อนักแสดงใส่ความมีชีวิตชีวาและอารมณ์ความรู้สึกให้กับตัวละครโดยมีผู้กำกับภาพยนตร์เป็นผู้ให้ความคิดเห็นและคำแนะนำที่มีประโยชน์แก่นักแสดง

6. เมื่อนักแสดงภาพยนตร์ได้แสดงภาพยนตร์อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานก็จะมีโอกาสรับบทบาทที่ต้องสมมติตนเองให้เป็นคนที่ประกอบอาชีพต่าง ๆ หลากหลายทำให้เกิดมีความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มากขึ้น ซึ่งจะสามารถนำความเข้าใจดังกล่าวกลับมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ได้ดีขึ้นด้วย

3.5.15 ความสำคัญของความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบความสำคัญของความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

ตารางที่ 4.49 แสดงความสำคัญของความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ และเหตุผลที่ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความสามารถใน การสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและ นำมาปรับใช้ในการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่ อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้มีความสำคัญ ต่อการแสดงภาพยนตร์
1	ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่ อยู่รอบตัวและนำมาใช้มี ความสำคัญมากต่อการแสดง ภาพยนตร์	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	นักแสดงสามารถนำสิ่งที่สังเกตเห็นมา ปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ได้ ตลอดเวลา
		1.2	คุณสรพงษ์ ชาตรี	นักแสดงสามารถสังเกตทุกอย่างรอบตัว และนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ โดยสังเกตได้แม้แต่ชีวิตของคนที่อยู่ บริเวณป้ายรถประจำทางหรือคนที่ขึ้นบน รถประจำทางซึ่งจะมีอาการแตกต่างกัน
		1.3	คุณสันติสุข พรหมศิริ	นักแสดงต้องเป็นผู้ที่ชอบสังเกตทุกอย่าง รอบตัวเพื่อจะได้นำมาปรับใช้ในการรับ บทบาทเป็นตัวละครต่าง ๆ ได้อย่าง น่าเชื่อถือ
		1.4	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	บางครั้งนักแสดงอาจไม่เคยมี ประสบการณ์ลักษณะเดียวกับตัวละครที่ ตนเองจะต้องรับบทบาท ดังนั้นนักแสดง ควรสังเกตสิ่งรอบตัวได้แก่บุคคลรอบข้าง ญาติพี่น้อง บุคคลที่ขายของข้างทาง โดย สังเกตรายละเอียดบุคลิกลักษณะกิริยา ท่าทางซึ่งจะทำให้การแสดงมีความ ละเอียดและผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเชื่อ ในการแสดงของนักแสดงได้มากขึ้น
		1.5	คุณชาคริต แย้มนาม	นักแสดงต้องเป็นคนช่างสังเกตและจดจำ ความแตกต่างของสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเพื่อ นำมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ในการ ถ่ายทอดบทบาทของตัวละครที่ตนเอง จะต้องแสดงในภาพยนตร์

ตารางที่ 4.49 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความสามารถใน การสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและ นำมาปรับใช้ในการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่ อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้มีความสำคัญ ต่อการแสดงภาพยนตร์
		1.6	คุณแอน ทองประสม	นักแสดงอาจต้องรับบทบาทเป็นตัวละคร ต่าง ๆ ตามที่ผู้ผลิตภาพยนตร์เสนอมมาให้ พิจารณาดังนั้นนักแสดงจึงต้องสังเกตทุก อย่างรอบตัวเพื่อนำมาปรับใช้ให้เกิด ประโยชน์ต่อการรับบทบาทดังกล่าว
2	ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่ อยู่รอบตัวและนำมาใช้มี ความสำคัญต่อการแสดง ภาพยนตร์	2.1	คุณอรัญญา นามวงศ์	นักแสดงควรศึกษาหาความรู้และสังเกต สิ่งต่างๆ รอบตัวอยู่เสมอเพื่อนำมาปรับใช้ ให้ตนเองแสดงภาพยนตร์ได้ดียิ่งขึ้น
		2.2	คุณเนาวรัตน์ ยุกตะนันท์	นักแสดงสามารถสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัว และนำสิ่งเหล่านั้นมาปรับใช้ในการแสดง ภาพยนตร์ได้ตลอดเวลา
		2.3	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นักแสดงที่ดีต้องสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบ ตนเองแล้วนำมาผสมผสานกับความเป็น ตัวของตัวเองเพื่อนำมาปรับใช้ในการ แสดงภาพยนตร์
		2.4	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	นักแสดงควรศึกษาตัวละครที่จะต้อง แสดงด้วยการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวจาก สภาพความเป็นจริงและนำมาปรับใช้ ในการแสดงจะทำให้สร้างสรรค์การแสดงที่ มีคุณภาพขึ้นมาได้
		2.5	คุณปิติกดิ์ เขาวานนท์	ทุกอย่างที่มนุษย์พบเห็นในชีวิตประจำวัน ก็เป็นเหมือนกับเรื่องราวในภาพยนตร์ ดังนั้นนักแสดงควรเลือกนำสิ่งที่ตนเอง เห็นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแสดง ภาพยนตร์
		2.6	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	การสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวทำให้นักแสดง มีความเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงของ สภาพสังคมยุคปัจจุบันเช่น การยอมรับ บุคคลเพศที่สามมากขึ้นหรือการใช้คำพูด

ตารางที่ 4.49 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ความสำคัญของความสามารถใน การสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและ นำมาปรับใช้ในการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่ อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้มีความสำคัญ ต่อการแสดงภาพยนตร์
				ที่เป็นคำสมัยใหม่เพื่อจะได้นำความเข้าใจ ดังกล่าวมาปรับใช้ในการแสดงให้ เหมาะสมกับภาพยนตร์ที่น่าเสนอ เรื่องราวยุคปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น

จากตารางที่ 4.49 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

1. นักแสดงต้องเป็นคนที่ชอบสังเกตและจดจำโดยสังเกตทุกอย่างรอบตัวเพื่อนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์โดยเฉพาะเมื่อนักแสดงต้องรับบทบาทเป็นตัวละครที่ตนเองไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน การสังเกตบุคคลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวละครอย่างละเอียดจากสภาพความเป็นจริง ได้แก่ บุคลิกลักษณะ กิริยาท่าทางแล้วนำมาผสมผสานกับความเป็นตัวของตัวเอง จะทำให้นักแสดงถ่ายทอดบทบาทของตัวละครได้อย่างน่าเชื่อถือและผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเชื่อในการแสดงของนักแสดงได้มากขึ้น

2. การสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวทำให้นักแสดงเกิดความเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมปัจจุบัน เช่น การยอมรับบุคคลเพศที่สาม หรือการใช้คำพูดสมัยใหม่เพื่อจะได้นำความเข้าใจดังกล่าวมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ที่น่าเสนอเรื่องราวยุคปัจจุบันได้ดีและเหมาะสมยิ่งขึ้น

3.5.16 เทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดงภาพยนตร์

จากการศึกษาเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจำนวน 12 คน พบว่ามีเทคนิคการแสดงที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดงภาพยนตร์ดังนี้

ตารางที่ 4.50 แสดงเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดงภาพยนตร์
และเหตุผลที่เทคนิคการแสดงภาพยนตร์มีความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดง
ภาพยนตร์

ลำดับ ที่	เทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มี ความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่เทคนิคการแสดงภาพยนตร์มี ความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดง ภาพยนตร์
1	สมาธิและจินตนาการ	1.1	คุณสมบัติ เมทะนี	ทั้งสมาธิและจินตนาการมีความสำคัญ ควบคู่กันไป
		1.2	คุณอริยัญญา นามวงศ์	เมื่อนักแสดงมีสมาธิแล้วจินตนาการจะ ติดตามมาภายหลังโดยนักแสดงต้อง เข้าใจในบทบาทที่ตนเองจะแสดงให้ ชัดเจนมากที่สุด
		1.3	คุณเนาวรัตน์ ชุกตะนันท์	นักแสดงต้องนำสมาธิและจินตนาการมา ใช้แสดงภาพยนตร์ให้มีความสมจริงมาก ที่สุด
		1.4	คุณจารุณี สุขสวัสดิ์	สมาธิเป็นเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่ สำคัญเป็นอันดับแรกโดยเป็นพื้นฐานที่ สำคัญต่อปัจจัยอื่นเพราะสมาธิทำให้จำ บทได้ดีและไม่ถูกรบกวนจาก สภาพแวดล้อมในขณะที่ถ่ายทำภาพยนตร์ ซึ่งเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่สำคัญ ต่อมาได้แก่ จินตนาการและความเชื่อ เพราะทำให้นักแสดงรับบทบาทได้อย่าง เหมือนจริงจนผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเชื่อ ตามและทำให้นักแสดงมีชื่อเสียงขึ้นมา ได้
		1.5	คุณจินตหรา สุขพัฒน์	เมื่ออ่านบทภาพยนตร์แล้วนักแสดงต้องมี จินตนาการและมองเห็นเป็นภาพได้ว่าตัว ละครที่ตนเองแสดงจะมีการเคลื่อนไหว อย่างไรและมีปฏิสัมพันธ์กับใครบ้างโดย ที่บางครั้งบทภาพยนตร์ก็ไม่ได้เขียน ขึ้นมาจากเรื่องจริง

ตารางที่ 4.50 (ต่อ)

ลำดับ ที่	เทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มี ความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่เทคนิคการแสดงภาพยนตร์มี ความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดง ภาพยนตร์
2	ความเชื่อและจินตนาการ	1.6	คุณปิติกดิ์ เขาวานานนท์	สมาธิเป็นเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่ สำคัญที่สุดเพราะเมื่อนักแสดงมีสมาธิจด จ่อกับการแสดงรวมทั้งตัวละครและ สถานการณ์ที่ตนเองต้องแสดงออกจะทำให้ ให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเข้าใจตาม นักแสดงไปด้วยซึ่งเมื่อนักแสดงมีสมาธิ แล้วหลังจากนั้นจินตนาการและความเชื่อ จะเกิดขึ้นมาเองตามธรรมชาติ
		1.7	คุณนภกปภา นาคประสิทธิ์	สมาธิทำให้นักแสดงมีจิตใจจดจ่ออยู่กับ เรื่องราวที่ทำการแสดงซึ่งจะทำให้เกิด การรับรู้ว่าควรมีอารมณ์แสดงออก อย่างไรจึงจะมีคุณภาพ
		2.1	คุณสันติสุข พรหมศิริ	นักแสดงต้องมีความเชื่อว่าตนเองเป็นตัว ละครที่กำลังรับบทบาทอยู่ หลังจากนั้น จินตนาการจะเป็นเทคนิคการแสดง ภาพยนตร์ที่มีความสำคัญรองลงมา โดย นักแสดงต้องจินตนาการว่าในฉากต่าง ๆ นั้นตนเองต้องกระทำอะไรบ้างตามลำดับ เรื่องราวในภาพยนตร์
		2.2	คุณแอน ทองประสม	เมื่อนักแสดงมีความเชื่อก็จะแสดงเป็นตัว ละครได้ทุกบทบาทและยังมีความ ต้องการหาข้อมูลเกี่ยวกับการแสดง เพิ่มเติมขึ้นอีก โดยบางครั้งนักแสดงอาจ ต้องใช้จินตนาการช่วยเมื่อต้องแสดงใน ภาพยนตร์ที่ไม่มีเหตุผลมากพอให้ตนเอง เกิดความเชื่อได้
3	ความเชื่อและสมาธิ	3.1	คุณชาคริต แย้มนาม	ถ้านักแสดงเริ่มต้นการแสดงด้วยการมี ความเชื่อและสมาธิไปด้วยกันจะสามารถ ทำการแสดงที่ดีได้ต่อเนื่องเป็นเวลานาน หลังจากนั้นร่างกายและเสียงของ นักแสดงจะคล้อยตามความเชื่อและสมาธิ

ตารางที่ 4.50 (ต่อ)

ลำดับ ที่	เทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มี ความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดง ภาพยนตร์	ลำดับ ที่	ชื่อนักแสดง	เหตุผลที่เทคนิคการแสดงภาพยนตร์มี ความสำคัญมากที่สุดต่อการแสดง ภาพยนตร์
4	ความชอบ,ความต้องการที่จะ แสดงและความสามารถในการ สังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมา ปรับใช้ในการแสดง	4.1	คุณสรพงษ์ ชาตรี	อย่างมีพลังไปได้เองอย่างเป็นธรรมชาติ นักแสดงต้องมีใจรักและความชอบก่อน จึงจะทำให้เกิดมีความต้องการศึกษาว่าตัว ละครนั้นมีนิสัยอย่างไรมีอาชีพอย่างไร หลังจากนั้นจึงเริ่มหาข้อมูลให้มากขึ้น ด้วยการอ่านหนังสือและสังเกตสิ่ง รอบตัว โดยควรปรึกษากับผู้กำกับ ภาพยนตร์เพื่อแสดงได้ตรงตามความ ต้องการด้วย
5	การค้นหาเอกลักษณ์ในตัวละคร ให้พบว่ามีบุคลิกลักษณะอย่างไร เพื่อนำมาแสดงภาพยนตร์ให้ดี ที่สุด	5.1	คุณทูน หิรัญทรัพย์	นักแสดงต้องค้นหาเอกลักษณ์ในตัวละคร ให้พบว่ามีบุคลิกลักษณะที่แท้จริงเป็น อย่างไรเพื่อนำมาใช้แสดงภาพยนตร์ให้ดี ที่สุด

จากตารางที่ 4.50 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่จำนวน 7 คน มีความคิดเห็นว่าสมาธิ จินตนาการ และความเชื่อ เป็นเทคนิคการแสดงภาพยนตร์สามลำดับแรกที่มีความสำคัญมากที่สุด นอกจากนั้นก็ยังมีความคิดเห็นว่าเทคนิคการแสดงภาพยนตร์อีกสามลำดับที่กลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงที่เหลือมีความคิดเห็นว่ามีค่าสำคัญเช่นกัน ได้แก่ ความชอบและความต้องการที่จะแสดงความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดงจำนวน 1 คน และการค้นหาเอกลักษณ์ในตัวละครให้พบว่ามีบุคลิกลักษณะอย่างไรจำนวน 1 คน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่สำคัญมากที่สุดจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงทั้งหมดมี 6 ประการ ได้แก่

1. สมาธิ เป็นเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่สำคัญมากที่สุดลำดับแรก โดยถือเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อปัจจัยอื่นเพราะสมาธิจะทำให้นักแสดงจดจำบทได้ดี มีจิตใจจดจ่อกับการแสดง รวมทั้งตัวละครและสถานการณ์ที่ตนเองต้องแสดง ทำให้เกิดการรับรู้และมีความเข้าใจว่าควร

แสดงออกอย่างไรจึงจะมีคุณภาพดีส่งผลให้ผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเข้าใจตามบทบาทของนักแสดงไปด้วย

2. จินตนาการ เป็นเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่เกิดขึ้นภายหลังเมื่อนักแสดงมีสมาธิดีแล้วโดยใช้ควบคู่ไปกับการมีสมาธิเพื่อช่วยทำให้ตนเองมองเห็นภาพของตัวละครอย่างชัดเจนหลังจากอ่านบทภาพยนตร์ไปแล้วว่าจะต้องมีการเคลื่อนไหวอย่างไร หรือมีปฏิสัมพันธ์กับใครบ้าง โดยจินตนาการจะเป็นเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มีความสำคัญเมื่อนักแสดงต้องทำการแสดงในภาพยนตร์ที่ไม่ได้สร้างขึ้นจากเรื่องจริงหรือภาพยนตร์ที่ไม่มีการใช้เหตุผลในการดำเนินเรื่องมากพอที่จะทำให้นักแสดงเกิดความเชื่อในเรื่องราวที่เกิดขึ้นมาได้

3. ความเชื่อ เป็นเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มีความสำคัญโดยใช้ควบคู่กับจินตนาการ ซึ่งเมื่อนักแสดงมีความเชื่อจะทำให้แสดงเป็นตัวละครได้ทุกบทบาทอย่างเหมือนจริงจนผู้ดูภาพยนตร์เกิดความเชื่อตามการแสดงดังกล่าว โดยจะได้รับการยอมรับจากผู้ดูภาพยนตร์จนทำให้เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงขึ้นมาได้

4. ความชอบและความต้องการที่จะแสดง เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้นักแสดงเกิดความสนใจในบทบาทของตัวละครที่เขียนเอาไว้ในบทภาพยนตร์จนเปลี่ยนไปเป็นความต้องการศึกษาตัวละครให้ลึกซึ้งเพื่อสามารถแสดงออกได้ดีที่สุด

5. ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดง เป็นเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มีความสำคัญ โดยสามารถนำมาใช้ได้เมื่อนักแสดงต้องการศึกษาตัวละครอย่างลึกซึ้งว่าเป็นคนที่มีนิสัยอย่างไร ประกอบอาชีพเช่นใด ด้วยการหาข้อมูลทั้งจากการอ่านหนังสือ สังเกตบุคคลในสังคม บุคคลรอบข้าง หรือญาติพี่น้องที่มีลักษณะคล้ายกับตัวละคร นอกจากนั้นก็อาจดูภาพยนตร์ที่มีตัวละครซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกันเพื่อนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์โดยผสมผสานความเป็นตัวเองของนักแสดงเข้าไปด้วยก็ได้

6. การค้นหาเอกลักษณ์ในตัวละครให้พบว่ามีบุคลิกลักษณะอย่างไร เพื่อสามารถนำจุดเด่นที่แท้จริงและลักษณะที่แตกต่างอย่างเห็นได้ชัดเจนของตัวละครมาแสดงออกในภาพยนตร์ให้ดีที่สุด

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “อัตลักษณ์ของนักแสดงนำในภาพยนตร์ไทยกับความสำเร็จในอาชีพ” เป็นการศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1.1.1 เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง

1.1.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีดำเนินการดังนี้

1.2.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514 - 2552 โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่มีผลงานการแสดงภาพยนตร์โดยรับบทเป็นนักแสดงนำไม่น้อยกว่า 10 เรื่อง หรือได้รับรางวัลนักแสดงนำภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากสถาบันที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 12 คน แบ่งเป็นชาย 6 คน และหญิง 6 คน

1.2.3 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างและแบบทดสอบบุคลิกภาพ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างเกี่ยวกับลักษณะทางประชากร

ส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างเกี่ยวกับปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดง

ส่วนที่ 3 แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างและแบบทดสอบบุคลิกภาพเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของนักแสดง โดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพของนักแสดงตามแนวคิดนพลักษณ์ แล้วจึงใช้แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างเกี่ยวกับบุคลิกภาพตามแนวคิดนพลักษณ์ ทศนคติต่อ

ตนเอง ทักษะคิดต่อสังคม ทักษะคิดต่ออาชีพทางการแสดงภาพยนตร์ และเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ ที่ผู้วิจัยพัฒนาตามแนวคิดเรื่องเทคนิคการแสดงเดอะ เมคธอด และแนวคิดเรื่องคุณสมบัติที่ดีของนักแสดง

1.2.4 การวิจัยดำเนินการตั้งแต่ เดือนตุลาคม 2551 ถึงกุมภาพันธ์ 2552

1.3 ผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยกับความสำเร็จในอาชีพ ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

13.1 อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงช่วงปี พ.ศ. 2514 ถึง พ.ศ. 2552 ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ประเด็น ได้แก่ บุคลิกภาพ ทักษะคิดต่อตนเอง ทักษะคิดต่อสังคม ทักษะคิดต่ออาชีพ และเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ ดังนี้

1) บุคลิกภาพ

นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจะมีบุคลิกภาพแบบคนลักษณะห้าว หรือนักสังเกตการณ์มากที่สุด โดยมีบุคลิกภาพเป็นผู้ที่ปกป้องความเป็นส่วนตัว รักษาระยะห่างทางอารมณ์กับคนอื่น ไม่ชอบเข้าไปพัวพันกับอะไร แยกตัวจากความรู้สึกตนเอง และแยกตัวจากคนอื่น

บุคลิกภาพที่พบมากเป็นลำดับที่สองมี 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก คือ คนลักษณะห้าวหรือนักปugna โดยเป็นผู้ที่ขี้กลัว ถูกเกาะกุมด้วยความสงสัย มีความรับผิดชอบสูงคิดมากกว่าลงมือทำ ลักษณะที่สองคือ คนลักษณะเจ็ด หรือนักลี้มชิมรส โดยเป็นผู้ที่ต้องการอยู่ในอารมณ์ดีเสมอ ระวังมีความสุข ชอบผจญภัย กระตุ้นให้คนอื่นอยู่ใกล้มีชีวิตชีวา เป็นผู้รู้สิ่งต่าง ๆ มากมาย และลักษณะที่สาม คือ คนลักษณะแปด หรือเจ้านาย โดยเป็นผู้ที่ชอบต่อสู้ ปกป้องคุ้มครอง ยืนหยัดเพื่อตนเองและเพื่อน แสดงอำนาจและความโกรธอย่างเปิดเผย สร้างความสัมพันธ์ผ่านการเผชิญหน้าแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน

บุคลิกภาพที่พบน้อยที่สุดมี 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก คือ คนลักษณะหนึ่ง หรือคนสมบูรณ์แบบ เป็นผู้วิจารณ์ตนเองและผู้อื่น เชื่อว่าวิธีที่ถูกต้องมีเพียงวิธีเดียว รู้สึกว่าตนเองมีจริยธรรมเหนือคนอื่น ลักษณะที่สอง คือ คนลักษณะสาม หรือนักแสดง โดยเป็นผู้สร้างผลงานและความสำเร็จเพื่อให้เป็นที่รัก ยึดติดกับภาพลักษณ์ ชอบแข่งขัน มีบุคลิกภาพภายนอกเป็นเลิศ และลักษณะที่สามคือ คนลักษณะสี่ หรือคนโศกซึ่ง โดยเป็น ผู้ที่มักมีอารมณ์ศิลปิน มีอารมณ์โศกเศร้า อ่อนไหวง่าย มักหมกหมุ่นกับเรื่องคนรักหรือเพื่อนที่จากไป

บุคลิกภาพที่ไม่พบในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบคนลักษณะสอง หรือผู้ให้ โดยเป็นผู้ต้องการความรัก การยอมรับ และอุทิศตนเพื่อสนองความต้องการของคนอื่น

นอกจากนั้นยังพบว่ามีนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงบางคนมีบุคลิกภาพหลายลักษณะผสมผสานกัน โดยไม่ได้มีลักษณะบุคลิกภาพเพียงลักษณะเดียวอยู่ในตนเองให้เห็นอย่างชัดเจน

2) ทศนคติต่อตนเอง

จากการวิจัยพบว่าทศนคติต่อตนเองในด้านต่าง ๆ ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง ดังนี้

(1) ทศนคติต่อรูปร่างตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าตนเองมีรูปร่างมาตรฐาน โดยมีอวัยวะภายในร่างกายของตนเองที่ชอบหลากหลาย ได้แก่ อวัยวะทุกส่วน มือ ต้นแขน ไหล่ หน้าอก กล้ามเนื้ออก ปีก และขา

(2) ทศนคติต่อหน้าตาตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนครึ่งหนึ่งมีความคิดเห็นว่าตนเองเป็นคนหน้าตาดี นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เหลือมีความคิดเห็นว่าตนเองเป็นคนหน้าตาปกติ และหน้าตาแปลกไม่เหมือนใคร โดยมีอวัยวะบนใบหน้าของตนเองที่ชอบตรงกันเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ ดวงตา

(3) สุขภาพและวิธีดูแลสุขภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนครึ่งหนึ่งมีความคิดเห็นว่าตนเองมีสุขภาพดี นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เหลือมีความคิดเห็นว่าตนเองมีสุขภาพดีมาก และมีสุขภาพไม่ดี โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีสุขภาพดีมากจะดูแลสุขภาพด้วยการ วิ่ง ว่ายน้ำ และยกน้ำหนักทุกวัน ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า กลุ่มตัวอย่างที่มีสุขภาพดีดูแลสุขภาพด้วยการ วิ่ง ว่ายน้ำ ทำโยคะสองหรือสามครั้งต่อสัปดาห์ รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ และพักผ่อนให้เพียงพอ และกลุ่มตัวอย่างที่มีสุขภาพไม่ดีดูแลสุขภาพด้วยการเดินขึ้นลงบันได ยกน้ำหนัก รับประทานอาหารที่มีประโยชน์และพักผ่อนให้เพียงพอ

(4) แนวทางการดำเนินชีวิตในแบบที่ต้องการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแนวทางการดำเนินชีวิตในแบบที่ตนเองต้องการตรงกันมากที่สุด 2 แนวทาง ได้แก่ แนวทางการทำให้อายุยืน และแนวทางที่เป็นตัวของตัวเอง นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เหลือมีแนวทางการดำเนินชีวิตในแบบที่ตนเองต้องการ ได้แก่ แนวทางการดำเนินชีวิตแบบพอเพียง และแนวทางจากหลักธรรมในพระพุทธศาสนา

(5) บุคคลตัวอย่างที่ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นตรงกันมากที่สุดว่า บุคคลตัวอย่างที่ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตเป็น

บุคคลภายในครอบครัวของตนเอง ได้แก่ บิดา มารดา และญาติผู้ใหญ่ ส่วนบุคคลตัวอย่างที่กลุ่มตัวอย่างที่เหลือใช้เป็นแนวทางการดำเนินชีวิต ได้แก่ บุคคลในวงการบันเทิง บุคคลสำคัญของชาติ และบุคคลทางศาสนา

(6) สิ่งที่ชอบในตนเอง พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบในตนเองหลากหลาย ได้แก่ นิยายใจคอ ความจริงใจ ความรับผิดชอบ การรู้จักวางตนให้เหมาะสม ความคิด การตัดสินใจ ความอดทน ความมีอารมณ์ขันและขี้เล่น

(7) กติประจําใจ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยึดคติประจําใจตามความเชื่อทางศาสนา ได้แก่ การทำให้ดีที่สุด การเห็นโทษของความยึดมั่นเห็นคุณค่าของการปล่อยวาง และการมีความขยัน อดทนในการทำงาน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เหลือก็มีคติประจําใจหลากหลาย ได้แก่ การทำให้ครอบครัวมีความสุข และการมีความกล้าทำในสิ่งที่ไม่ เคยทำ

3) ทศนคติต่อสังคม

จากการวิจัยพบว่าทศนคติต่อสังคมของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง ดังนี้

(1) ปัญหาสังคมในประเทศไทยและวิธีแก้ไขปัญหา พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีทศนคติต่อปัญหาสังคมในประเทศไทยหลากหลาย ได้แก่ ปัญหาทางการเมือง โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่ทุกฝ่ายควรพูดคุยเพื่อหาบรรทัดฐานร่วมกัน รวมทั้งประชาชนต้องมีสติและผู้กระทำความผิดต้องถูกตัดสินให้รับโทษตามกฎหมาย ปัญหาที่คนให้ความสนใจกับวัดนิยมมากเกินไป และคนมักทำอะไรตามกันโดยไม่กระทำตนเองให้เป็นต้นแบบแก่ผู้อื่น โดยมีวิธีแก้ปัญหาด้วยการนำบุคคลที่ทุกคนเคารพมาพูดให้สังคมฟังเพื่อมีสติไม่ยึดติดตามกระแสวัดนิยม ปัญหาเศรษฐกิจ โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่ผู้ที่ต้องออกจากงานควรซื้อของเท่าที่จำเป็นโดยพยายามหารายได้ให้มากขึ้น และรัฐบาลควรหามาตรการเพื่อช่วยเหลือประชาชนที่ประสบปัญหาให้มากขึ้น ปัญหาคุณภาพของคนเสื่อมลงทำให้จริยธรรมของคนในองค์กรที่ประชาชนเคารพ ได้แก่ ครู แพทย์ พระสงฆ์เสื่อมลงโดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการนำคนดีมายกย่องให้คนในสังคมได้รับรู้และปฏิบัติตาม ปัญหาที่คนไม่ได้สิ่งที่ต้องการแล้วทำร้ายผู้อื่นด้วยวาจา โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการใช้พรหมวิหารสี่ ได้แก่ การมีเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา ปัญหาการสื่อสารของคนในสังคมขาดความชัดเจน ทำให้เกิดความเข้าใจผิดโดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการกระทำการสื่อสารให้ชัดเจนมากที่สุด ปัญหาเกี่ยวกับการหาผลประโยชน์ในการสร้างถนนทำให้รถติดจำนวนมาก โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการปราบปรามคอร์รัปชั่น และปัญหาความแออัดของกรุงเทพมหานครทำให้เกิดความเห็นแก่ตัวและไม่เข้าใจกัน โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่ทุกคนควรมีน้ำใจและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันมากขึ้น

(2) ปัญหาสังคมระดับโลกและวิธีแก้ไขปัญหา พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกันว่าปัญหาสังคมระดับโลก ได้แก่ ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ที่เห็นแก่ผลประโยชน์ของตนเองทำให้เกิดภัยธรรมชาติต่าง ๆ มากขึ้น โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่มนุษย์ควรลดความเห็นแก่ตัว เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันมากขึ้น และควรประหลุมร่วมกันเพื่อหุ่บเทบประมาณแก้ไขปัญหาให้สำเร็จไปทีละปัญหา นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เหลื้อมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาสังคมระดับโลกอื่น ๆ ได้แก่ ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ทำให้คนตกงาน มีการแข่งขันกันมากขึ้นและไม่สามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีสันติภาพ โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการใช้ชีวิตพอเพียงตามแนวทางของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และคนที่มีความดีควรเปิดกิจการใหม่ ๆ เพื่อมีอาชีพหรือการจ้างงานสำหรับคนที่ตกงานได้มีรายได้มากขึ้น และปัญหาการขาดแคลนอาหาร โดยมีวิธีแก้ไขปัญหาด้วยการที่ทุกประเทศต้องร่วมมือกันเพื่อแก้ไข

4) ทศนคติต่ออาชีพทางการแสดงภาพยนตร์

จากการวิจัยพบว่าทศนคติต่ออาชีพทางการแสดงของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง ดังนี้

(1) การตัดสินใจเข้าสู่อาชีพทางการแสดงของกลุ่มตัวอย่างตัดสินใจเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์เพราะอยากลองแสดงภาพยนตร์ว่าเป็นอย่างไร นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เหลื้อมตัดสินใจเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์ด้วยเหตุผลหลากหลาย ได้แก่ ต้องการหารายได้เพิ่มเติม ชอบการแสดงภาพยนตร์ อาชีพนักแสดงมีความมั่นคง และผู้ใกล้ชิดกับตนเองเป็นผู้ชักชวนและสนับสนุนให้แสดงภาพยนตร์

(2) การปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะการปรับตัวเมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์หลากหลาย ได้แก่ การไม่เปลี่ยนแปลงตนเองโดยเป็นตัวของตัวเองให้ดีที่สุด การเรียนรู้การเข้าสังคมมากขึ้น การมีสติเพื่อควบคุมอารมณ์ของตนเอง การมีความพยายามสร้างปฏิสัมพันธ์กับประชาชน ให้การสนับสนุนหรือให้กำลังใจแก่ผู้ร่วมงาน ไม่ยึดติดกับบุคลิกของตัวเองที่เคยแสดงไปแล้ว และพัฒนาตนเองในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาชีพการแสดงอยู่เสมอ

(3) ความคิดเห็นต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์ในประเทศไทย พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนครึ่งหนึ่งมีความคิดเห็นว่อาชีพการแสดงภาพยนตร์ในประเทศไทยเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคงโดยกลุ่มตัวอย่าง 4 คน ที่มีความคิดเห็นดังกล่าวเป็นนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพช่วงปี พ.ศ. 2540 ถึง พ.ศ. 2552 และอีก 2 คน เป็นนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพช่วงปี พ.ศ. 2527 ถึง พ.ศ. 2539 นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เหลื้อมีความคิดเห็นต่ออาชีพนักแสดงภาพยนตร์ออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก อาชีพการแสดง

ภาพยนตร์เป็นอาชีพที่มีความมั่นคง และลักษณะที่สอง อาชีพนักแสดงภาพยนตร์เป็นอาชีพที่มีความมั่นคงและความไม่มั่นคง

(4) ความสำคัญของวินัย ความตั้งใจจริง และความรับผิดชอบต่ออาชีพการแสดงภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนมีความคิดเห็นตรงกันว่าวินัย ความตั้งใจจริง และความรับผิดชอบมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(5) ความสำคัญของพรสวรรค์ต่อการแสดงภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกันว่าพรสวรรค์มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ เพราะเป็นเหมือนฐานรากของนักแสดง ทำให้เรียนรู้การแสดงได้ง่ายส่งผลให้ทำการแสดงได้เป็นธรรมชาติกลายเป็นที่จดจำของประชาชนและประสบผลสำเร็จในอาชีพได้ นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างที่เหลือมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพรสวรรค์ต่อการแสดงภาพยนตร์ออกเป็นสองลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก พรสวรรค์มีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์มีเหตุผลคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ลักษณะที่สอง พรสวรรค์มีความสำคัญน้อยต่อการแสดงภาพยนตร์ เพราะความรักและความชอบในการแสดงจะทำให้มีการแสวงหาความรู้พยายามฝึกฝนจนชำนาญ และการได้รับการปลูกฝังให้มีความกล้าแสดงออกตั้งแต่เด็กหรือการมีประสบการณ์ทางการแสดงมาก ๆ ก็เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้นักแสดงมีความสามารถขึ้นมาได้

(6) ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักแสดงภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพมีความสามารถทางการแสดง พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นตรงกันมากที่สุดว่า การมีประสบการณ์ในการแสดงภาพยนตร์จำนวนมากเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตนเองมีความสามารถทางการแสดง นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างที่เหลือก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตนเองมีความสามารถทางการแสดงหลากหลาย ได้แก่ ความมีใจรักในงานแสดง การเป็นคนชอบสังเกต การมีพรสวรรค์ การปรับตนเองให้เหมาะสมกับบทบาท และการมีแรงบันดาลใจที่จะทำงานให้มีคุณภาพดี

(7) ความใกล้ชิดสนิทสนมและช่วยเหลือกันของแวดวงนักแสดงภาพยนตร์ไทย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกันว่า แวดวงสังคมนักแสดงภาพยนตร์ให้ความช่วยเหลือแก่กันในด้านต่าง ๆ ทั้งในเรื่องส่วนตัว และการจัดตั้งเป็นสมาคม เพื่อให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น สมาคมศิลปินอาวุโส

(8) การเข้าสังคม หรือการพบบุคคลในวงการภาพยนตร์กับการมีผลต่อความสำเร็จในอาชีพการเป็นนักแสดงภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นตรงกันว่า การเข้าสังคมหรือการพบบุคคลในวงการภาพยนตร์มีผลต่อความสำเร็จในอาชีพการเป็นนักแสดง

ภาพยนตร์ นอกจากนั้นยังมีกลุ่มตัวอย่างที่เหลื้อมีความคิดเห็นว่าการเข้าสังคมหรือพบบุคคลในวงการภาพยนตร์ไม่มีผลต่อการความสำเร็จในอาชีพการเป็นนักแสดงภาพยนตร์

(9) ความคิดเห็นต่อความสำเร็จระหว่างนักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถมากกับนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกันว่านักแสดงนำภาพยนตร์จะต้องมีทั้งความสามารถทางการแสดงมากและได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์จึงจะประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เหลื้อมีความคิดเห็นออกเป็นสองแนวทาง ได้แก่ แนวทางแรกนักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถมากจะประสบความสำเร็จได้มากกว่านักแสดงนำภาพยนตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์ และแนวทางที่สองนักแสดงนำภาพยนตร์ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตภาพยนตร์จะประสบความสำเร็จได้มากกว่านักแสดงนำภาพยนตร์ที่มีความสามารถมาก

(10) เป้าหมายของตนเองต่ออาชีพนักแสดงภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเป้าหมายของตนเองต่ออาชีพนักแสดงภาพยนตร์ด้วยการต้องการแสดงภาพยนตร์ต่อไปโดยมีการเตรียมพร้อมตนเองให้ดีที่สุดด้วยการออกกำลังกายให้แข็งแรง หรือฝึกฝนความสามารถพิเศษใหม่ ๆ อยู่เสมอ เพื่อจะได้แสดงภาพยนตร์ได้ดีที่สุด นอกจากนั้นยังมีกลุ่มตัวอย่างที่เหลื้อมีเป้าหมายของตนเองแตกต่างออกไปโดยต้องการสร้างสภากาชาดให้สำเร็จ เพราะตนเองบรรลุเป้าหมายในการเป็นนักแสดงภาพยนตร์ไปแล้ว ปัจจุบันได้ดำเนินอาชีพนักการเมือง จึงทำให้มีเป้าหมายของตนเองดังกล่าว

(11) ความภาคภูมิใจในการเป็นนักแสดงภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนมีความภาคภูมิใจในการประกอบอาชีพเป็นนักแสดงนำภาพยนตร์

(12) การรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดงภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีลักษณะการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดงภาพยนตร์หลากหลาย ได้แก่ การเป็นตัวของตัวเองโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเพื่อรักษาชื่อเสียง การกระทำสิ่งที่ดีเสมอ การประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคม และการเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการทำงานแสดงภาพยนตร์อยู่เสมอ

5) เทคนิคการแสดงภาพยนตร์

จากการวิจัยพบเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง ดังนี้

(1) ความเชื่อในเรื่องสมมติ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการเชื่อในเรื่องสมมติมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(2) ความเข้าใจในสถานการณ์จำลอง พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการเข้าใจในสถานการณ์จำลองมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(3) จินตนาการ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการจินตนาการมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(4) สมาธิ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการสมาธิมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(5) การแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(6) การรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่นมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(7) การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาท พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(8) จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสม พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(9) การนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ นอกจากนั้นยังมีกลุ่มตัวอย่างที่เหลือมีความคิดเห็นแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแรกมีความคิดเห็นว่าการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงมีทั้งข้อดีและข้อเสียต่อนักแสดง และกลุ่มที่สองมีความคิดเห็นว่าการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(10) ความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออก พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ นอกจากนั้นยังมีกลุ่มตัวอย่างที่เหลือมีความคิดเห็นว่าการความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(11) ความพร้อมของร่างกายและเสียง พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการความพร้อมของร่างกายและเสียงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(12) ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสม พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่เลื้อมีความคิดเห็นว่าความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(13) ความพร้อมของประสาทสัมผัส พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าความพร้อมของประสาทสัมผัสมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(14) ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(15) ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์

(16) เทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มีความสำคัญมากที่สุด พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่มีความสำคัญมากที่สุดมี 6 ประการ ได้แก่

1. สมาธิ
2. จินตนาการ
3. ความเชื่อในเรื่องสมมติ
4. ความชอบและความต้องการที่จะแสดงออก
5. ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดง
6. การค้นหาเอกลักษณ์ในตัวละครให้พบว่ามีบุคลิกลักษณะเป็นอย่างไร

3.1.2 ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงช่วงปี พ.ศ. 2514 ถึง พ.ศ. 2552 ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ประเด็น ได้แก่ สถาบันครอบครัว สถาบันศาสนา และสถาบันการศึกษา ดังนี้

1) สถาบันครอบครัว

จากการวิจัยพบองค์ประกอบของสถาบันครอบครัวของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง ดังนี้

(1) เชื้อชาติและสัญชาติ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเชื้อชาติไทย และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีสัญชาติไทย

(2) ลักษณะอาชีพของบิดามารดา พบว่าลักษณะอาชีพของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพรับราชการ หรือทำงานในบริษัทเอกชน แต่ประกอบอาชีพอื่น ได้แก่ เกษตรกร พนักงานรัฐวิสาหกิจ แม่บ้าน ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า และแพทย์

(3) สถานที่เกิด พบว่าสถานที่เกิดของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกิดที่กรุงเทพมหานคร

(4) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ลักษณะของครอบครัว ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง มีลักษณะของครอบครัวเป็นครอบครัวเดี่ยว และมีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบให้อิสระ

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าสถาบันครอบครัวได้ทำหน้าที่หล่อหลอมให้เกิดอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงจากการกระทำตนเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านต่าง ๆ แก่นักแสดง โดยกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นตรงกันมากที่สุดว่าบุคคลตัวอย่างที่ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ได้แก่ บุคคลในครอบครัวของตนเอง ซึ่งประกอบไปด้วย บิดา มารดา และคุณยาย

2) สถาบันศาสนา

จากการวิจัยพบว่านักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดงส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ นอกจากนี้ยังพบว่าสถาบันศาสนาได้ทำหน้าที่หล่อหลอมให้เกิดอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง โดยมีการนำแนวคิดจากหลักธรรมในพระพุทธศาสนามาใช้เป็นแนวทางดำเนินชีวิต การนำพระพุทธเจ้ามาเป็นบุคคลตัวอย่างที่ใช้เป็นแนวทางดำเนินชีวิต การนำเอาหลักธรรมทางพระพุทธศาสนามาใช้เป็นคติประจำใจที่ชี้ให้เห็นคุณค่าของการปล่อยวางเห็นโทษของการยึดมั่น การนำหลักพรหมวิหารสี่ ได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา เพื่อมาใช้แก้ไขปัญหาสังคมในประเทศไทย การนำหลักอิทธิบาทสี่ ได้แก่ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ และวิมังสา มาใช้ในการประกอบอาชีพของนักแสดงภาพยนตร์ และการจัดตั้งดำเนินกิจการมูลนิธิที่มีกิจกรรมเพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา

3) สถาบันการศึกษา

จากการวิจัยพบว่านักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง มีการศึกษา ดังนี้

(1) ระดับการศึกษาสูงสุด พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาสูงสุดแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มมีจำนวนเท่ากัน ได้แก่ การศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี การศึกษาระดับปริญญาตรี และการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี

(2) การศึกษาการแสดง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนการแสดงทั้งในเวลาก่อนเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์ และเมื่อเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์แล้ว

จากการวิจัยพบว่าสถาบันการศึกษามีผลน้อยต่อการทำหน้าที่หล่อหลอมอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการแสดง โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้นำความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาในสถาบันศึกษา หรือความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาการแสดงมาใช้ในการประกอบอาชีพการเป็นนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยของตนเอง

2. อภิปรายผล

2.1 อัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ

ผลการวิจัยอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพด้านบุคลิกภาพ พบว่าส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพแบบคนลึกลับหรือคนขี้อายที่ปัดป้องความเป็นส่วนตัว รักษาระยะห่างทางอารมณ์กับคนอื่น ไม่ชอบเข้าไปพัวพันกับอะไร แยกตัวจากความรู้สึกตนเอง แยกตัวจากคนอื่น ชอบสังเกตและเก็บข้อมูลสิ่งต่าง ๆ ทั้งจากสิ่งที่อยู่รอบตัวและอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดคุณสมบัติที่ดีของนักแสดงที่ดีต้องเป็นคนช่างสังเกตทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว และสังเกตอารมณ์ภายในของตนเองที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หรือบุคคลต่าง ๆ ในชีวิตจริงเพื่อนำความสามารถในการสังเกตนี้มาใช้ในการแสดง และการตีความหมายบทละครได้เป็นอย่างดี (สคส ปันธุมโกมล, 2538)

สำหรับผลการวิจัยด้านทัศนคติต่อตนเอง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในรูปร่าง หน้าตา และสุขภาพของตนเอง แสดงให้เห็นว่า ผู้ประกอบอาชีพนักแสดงนำภาพยนตร์จะต้องเป็นบุคคลที่มีความภูมิใจในตนเอง นับถือตนเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากนี้จากผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีคติประจำใจ และแนวทางดำเนินชีวิตอย่างที่ต้องการด้วยการทำให้ดีที่สุดนั้น มีความสอดคล้องกับหลักธรรมสำหรับการประสบความสำเร็จจากพระไตรปิฎก ที่กล่าวว่า หลักความสำเร็จ ได้แก่ หลักธรรมที่นำสู่ความสำเร็จในกิจการ เรียกว่า อิทธิบาท 4 ข้อ คือ ฉันทะ ได้แก่ การมีใจรักในการทำงานให้เป็นผลสำเร็จอย่างดี วิริยะ ได้แก่ ความพากเพียร ทำด้วยความเข้มแข็งอดทนจนสำเร็จ จิตตะ ได้แก่ การเอาใจใส่ใส่ใจทำงานด้วยความคิดอุทิศตัวอุทิศใจ วิมังสา ได้แก่ การใช้ปัญญาสอบสวนหาข้อบกพร่องเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานให้ดียิ่งขึ้น และหลักเผด็จโพธิญาณ ซึ่งเป็นการปฏิบัติธรรม 2 อย่างที่ทำให้

พระพุทธเจ้าทรงบรรจุสัมโพธิญาณมี 2 ข้อ คือ อสนุญฐิตา กุสเลสุ ฌมเมสุ ได้แก่ การไม่สันโดษในกุศลธรรม ไม่รู้พอในการสร้างสรรค์ความดีและสิ่งที่ดี อุปปฏิวาณิตา จ ปธานสมิ ได้แก่ การบำเพ็ญเพียร ไม่ระย่อ พยายามก้าวหน้าเรื่อยไป ไม่ทอดยถ์ต่ออุปสรรคและความเหนื่อยยากลำบาก (พระธรรมปิฎก ป.อ. ปยุตฺโต, 2545)

สำหรับผลการวิจัยด้านทัศนคติต่ออาชีพทางการแสดง พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าวินัย ความตั้งใจจริง และความรับผิดชอบมีความสำคัญมากต่อการแสดงภาพยนตร์ เพราะการถ่ายทำภาพยนตร์เป็นการทำงานร่วมกับผู้อื่น นักแสดงจึงต้องเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในการเดินทางไปถึงกองถ่ายทำภาพยนตร์ตรงเวลาเพื่อให้สามารถถ่ายทำภาพยนตร์ได้ตามที่วางแผนไว้ล่วงหน้า มีความสอดคล้องกับแนวคิดคุณสมบัติที่ดีของนักแสดงว่าศิลปะการละครเป็นศิลปะที่ต้องอาศัยบุคลากรในสาขาต่าง ๆ มารวมกันเป็นจำนวนมาก นักแสดงจึงต้องมีวินัย ความตั้งใจจริง ความขยันหมั่นเพียร และเอาใจใส่หน้าที่การงานของตนด้วยความรับผิดชอบสูงสุด การขาดวินัยของนักแสดงเพียงคนเดียว อาจทำลายผลรวมของงานจัดแสดงลงได้ทั้งหมด (สคส พันธ์ภูมิโกมล , 2538) รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าพรสวรรค์มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ เพราะเป็นเหมือนฐานรากที่ทำให้นักแสดงเรียนรู้การแสดงได้ง่าย ส่งผลให้ทำการแสดงได้ดีเป็นที่จดจำของประชาชนนั้นมีความสอดคล้องกับแนวคิดคุณสมบัติที่ดีของนักแสดงว่าพรสวรรค์เป็นคุณสมบัติพิเศษเฉพาะตัวที่มีมาแต่กำเนิด ซึ่งทำให้นักแสดงผู้นั้นมีความสามารถทางการแสดงเป็นพิเศษกว่าผู้อื่นทำให้มีจินตนาการ ความสามารถในการสร้างสรรค์ ปฏิภาณและความว่องไวของประสาทสัมผัสที่ทำให้การรับส่งความรู้สึกได้อย่างรวดเร็ว ความสามารถควบคุมจังหวะการแสดงได้อย่างพอเหมาะพอดี การมีลักษณะพิเศษที่ดึงดูดผู้ชม ความสามารถที่จะเข้าถึงความรู้สึกและอารมณ์ที่ลึกซึ้งกว่าผู้อื่น ตลอดจนความว่องไวในการเคลื่อนไหวที่ทำให้ฝึกหัดการแสดงได้ง่ายและไปได้ไกลกว่าผู้อื่น (สคส พันธ์ภูมิโกมล , 2538)

นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นตรงกันมากที่สุดว่าการมีประสบการณ์ในการแสดงภาพยนตร์จำนวนมาก ได้ร่วมงานกับผู้กำกับภาพยนตร์หรือนักแสดงหลายคนทำให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจการแสดงด้วยตนเองซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตนเองมีความสามารถทางการแสดงได้นั้นมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุลเชษฐ เล็กประยูร (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “พัฒนาการการแสดงของลื้อต๊อก ศิลปินตลกไทย” ผลการวิจัยพบว่าลื้อต๊อกมีพัฒนาการการแสดงมาตั้งแต่ยังเด็ก และสั่งสมประสบการณ์ในการแสดงมาอย่างต่อเนื่อง สามารถแสดงได้กับทุกทีมงาน โดยเปรียบเหมือนเบ้าหลอมทางวิชาชีพที่หล่อหลอมวิชาการแสดงให้กับลื้อต๊อกตั้งแต่เริ่มแสดงในยุคแรก คือ ลื้อเวที (จำอวด-ละครข่อย , ละครเวที) , ลื้อภาพยนตร์ , ลื้อโทรทัศน์ตามลำดับ ทำให้ลื้อต๊อกสั่งสมประสบการณ์ในการแสดงจนเป็นนักแสดงผู้มากด้วยความสามารถ

นอกจากนี้ผลการวิจัยด้านเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกันว่าความเชื่อในเรื่องสมมติ ความเข้าใจในสถานการณ์จำลอง จินตนาการ สมาธิ การแสดงออกอย่างสมจริงหรือเป็นธรรมชาติ การรับ-ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่น การปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาท จังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสม การนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองมาใช้ในการแสดงภาพยนตร์ ความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออก ความพร้อมของร่างกายและเสียง ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสม ความพร้อมของประสาทสัมผัส ความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์ ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ เป็นเทคนิคการแสดงที่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์ โดยมีเทคนิคการแสดงภาพยนตร์ที่สำคัญที่สุด 6 ประการ ได้แก่ สมาธิ จินตนาการ ความเชื่อในเรื่องสมมติ ความชอบและความต้องการที่จะแสดงออก ความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการแสดงภาพยนตร์ และการค้นหาเอกลักษณ์ บุคลิกลักษณะในตัวละครให้พบ ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดคุณสมบัติที่ดีของนักแสดงว่านักแสดงที่ดีควรมี ความต้องการที่จะแสดงออก ความพร้อมของร่างกายและเสียง ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก ความพร้อมของประสาทสัมผัส สมาธิ ความสามารถในการสังเกตและความเชื่อ (สศิส พันธ์มุกด , 2538) และมีความสอดคล้องกับแนวคิดเทคนิคการแสดง เดอะ เมดรูด ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของการแสดงว่ามีความเชื่อในเรื่องสมมติ ความเข้าใจในสถานการณ์จำลอง จินตนาการ การสร้างสมาธิ ความจริงและความเชื่อ การสื่อสารกับผู้อื่น การปรับเปลี่ยนความเร็วและจังหวะ การรำลึกอารมณ์ ซึ่งนักแสดงควรฝึกหัดทุกองค์ประกอบอย่างสม่ำเสมอเพื่อจะได้มีศักยภาพในการสวมบทบาทของตัวละครได้สมบูรณ์ ทำให้คนดูดูการแสดงด้วยความสมจริงตลอดเวลา (Konstantin Stanislavsky อ้างถึงในสุรพล วิรุฬห์รักษ์ , 2547)

2.2 ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ

ผลการวิจัยปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ พบว่าสถาบันครอบครัว ได้แก่ บิดา มารดา และผู้อบรมเลี้ยงดูได้ทำหน้าที่สร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มตัวอย่างโดยประพาดิตนเป็นแบบอย่างและอบรมสั่งสอนให้นักแสดงนำภาพยนตร์ไทยเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติดี นอกจากนี้สถาบันศาสนาได้เป็นปัจจัยที่หล่อหลอมอัตลักษณ์ของกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากโดยมีการนำหลักธรรมในพระพุทธศาสนามาใช้เป็นแนวทางประกอบอาชีพและดำเนินชีวิต แต่สถาบันการศึกษาและการศึกษาการแสดงมีผลน้อยต่อการหล่อหลอมอัตลักษณ์ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสอดคล้องเป็นบางส่วนกับงานวิจัยของ กุลเชษฐ์ เล็กประยูร (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “พัฒนาการการแสดงของลือต็อก ศิลปินตลกไทย” โดย

ผลการวิจัยพบว่าสังคมที่มีอิทธิพลในการหล่อหลอมลัทธิคัมภีร์ 2 กลุ่ม คือ บริบทสังคมในสมัยที่ลัทธิคัมภีร์ยังเป็นเด็ก ประกอบด้วย ครอบครัว สังคม การทำงานหนักช่วงวัยรุ่น และการศึกษา โดยมีสังคมอีกกลุ่มหนึ่งคือ การทำงานทางวิชาชีพ ได้แก่ การแสดงในสื่อเวที สื่อภาพยนตร์ และสื่อโทรทัศน์ที่ช่วยทำให้ลัทธิคัมภีร์ประสบความสำเร็จในการแสดงจนเป็นนักแสดงที่มากด้วยความสามารถ ซึ่งผลการวิจัยเกี่ยวกับบริบทสังคมในสมัยเด็กเรื่องการศึกษาไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้

นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องกระบวนการที่อัตลักษณ์ส่วนบุคคลกลายมาเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมและกระบวนการที่สังคมหล่อหลอมอัตลักษณ์ปัจเจกขึ้นมาว่าเด็กผ่านกระบวนการขัดเกลาจากพ่อแม่หรือโรงเรียนจนมีค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทต่าง ๆ เข้ามาในโลกส่วนตัวทำให้เกิดอัตลักษณ์ส่วนบุคคลขึ้นมา ซึ่งเมื่ออัตลักษณ์ส่วนบุคคลถูกถ่ายทอดหรือแสดงออกในปริมณฑลสาธารณะก็จะกลายมาเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมทำหน้าที่หล่อหลอมปัจเจกต่อไป (Rom Harre อ้างถึงในอภิญา เฟื่องฟูสกุล , 2543)

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ควรมีการนำไปเผยแพร่ให้ประชาชนได้รับทราบ เนื่องจากเรื่องราวของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของประชาชนทั่วไป

3.1.2 ข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อกระทรวงวัฒนธรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อนำข้อมูลไปใช้พัฒนาคุณภาพของนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยให้ดียิ่งขึ้น

3.1.3 สถาบันสอนศิลปะการแสดงที่มีเป้าหมายผลิตนักแสดงนำภาพยนตร์ไทยควรนำเอาข้อค้นพบจากงานวิจัยไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ เช่น จากผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะจินตนาการ และความเชื่อเป็นเทคนิคการแสดงที่มีความสำคัญมากที่สุด ก็ควรมุ่งฝึกฝนปัจจัยดังกล่าวให้มากขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถทางการแสดงของนักแสดงให้ดียิ่งขึ้น

3.1.4 นักแสดงนำภาพยนตร์ไทย นักแสดงภาพยนตร์ไทย นักแสดงทั่วไป นักเรียนการแสดง และบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในการเป็นนักแสดงควรนำข้อค้นพบจากงานวิจัยมาใช้ประโยชน์เพื่อเป็นการพัฒนาตนเอง เช่น การพัฒนาบุคลิกภาพโดยตรวจสอบและทำความเข้าใจว่าตนเองมีบุคลิกภาพแบบใดเพื่อนำไปใช้แสดงภาพยนตร์ให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของตนเองได้ดีที่สุด

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 เนื่องจากงานวิจัยในครั้งนี้มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จึงควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เพียงพอในการวิเคราะห์

3.2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยอัตลักษณ์ของนักแสดงกลุ่มอื่น เช่น นักแสดงนำละครโทรทัศน์ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของนักแสดงกลุ่มนี้

3.2.3 ควรมีการวิจัยทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณควบคู่กันไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กุลเชษฐ์ เล็กประยูร (2540) “พัฒนาการการแสดงของ “ลื้อต๋อ” ศิลปินตลกไทย” วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- โดม สุขวงศ์ (2539) กำเนิดหนังไทย “โชคสองชั้น” และ “ไม่คิดเลย” พิมพ์ครั้งที่ 1
กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน
- โดม สุขวงศ์ (2533) ประวัติภาพยนตร์ไทย พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร
องค์การค้าของคุรุสภา
- นนทรีย์ นิมิบุตร (2546) ผู้กำกับภาพยนตร์ บทสัมภาษณ์เรื่อง คาถาเสกหมาให้เป็นเทวดา
สัมภาษณ์โดย ธิญญา ไตรสุริยธรรมา คาถาเสกหมาให้เป็นเทวดา (2546) หน้า 14-42
พิมพ์ครั้งแรก กรุงเทพมหานคร openbooks
- เป็นเอก รัตนเรือง (2546) ผู้กำกับภาพยนตร์ บทสัมภาษณ์เรื่อง คาถาเสกหมาให้เป็นเทวดา
สัมภาษณ์โดย ธิญญา ไตรสุริยธรรมา คาถาเสกหมาให้เป็นเทวดา (2546) หน้า 43-64
พิมพ์ครั้งแรก กรุงเทพมหานคร openbooks
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (2545) ธรรมานุญชีวิต พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร
กองทุนอริยมรรค
- พันตำรวจโทสุนทร เพราะสุนทร (2539) “อัตลักษณ์ของอาชีพตำรวจไทย” วิทยานิพนธ์
ปริญญารัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- มูลนิธิขุนวิจิตรมาตรา (สง่า กาญจนาคพันธุ์) (2541) หนังสือในอดีต ของขุนวิจิตรมาตรา (สง่า
กาญจนาคพันธุ์) พิมพ์เป็นอนุสรณ์ 101 ปี กรุงเทพมหานคร บริษัท วัชรินทร์การพิมพ์ จำกัด
- ยุทธเลิศ สิปปภาค (2546) ผู้กำกับภาพยนตร์ บทสัมภาษณ์เรื่อง คาถาเสกหมาให้เป็นเทวดา
สัมภาษณ์โดย ธิญญา ไตรสุริยธรรมา คาถาเสกหมาให้เป็นเทวดา (2546) หน้า 65-95
พิมพ์ครั้งแรก กรุงเทพมหานคร openbooks
- รองศาสตราจารย์ศดใส พันธุมโกมล (2538) ศิลปะของการแสดง (ละครสมัยใหม่) พิมพ์ครั้งที่ 1
กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ศาสตราจารย์ ดร.สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2547) หลักการแสดงนาฏศิลป์ปริทรรศน์ พิมพ์ครั้งที่ 1
กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- สตีเฟน อาร์ ไคว้ย์ อุปนิสัยที่ 8 : จากประสิทธิผลสู่ความยิ่งใหญ่ แปลจาก The 8 th Habit : From Effectiveness to Greatness โดย ปกาศิต คำเรืองโรจน์ และ ดนัย จันทรเจ้าฉาย (2549) กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์ดีเอ็มจี
- สมพล มาสุปรีดี (2548) “ตัวตลก” : กรบวนการเข้าสู่อาชีพและการสร้างอาชีพ” วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล (สังคมวิทยา) คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สมสุข วิมาน ทฤษฎีสำนักวัฒนธรรมศึกษา แนวคิดเรื่องตัวตนและอัตลักษณ์ ในประมวลสาระชุดวิชาปรัชญานิเทศศาสตร์และทฤษฎีการสื่อสาร หน่วยที่ 13 หน้า 60-62 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- อภิญา เพ็ญฟูสกุล (2543) อัตลักษณ์ (Identity) : การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด งานวิจัยใน สกว.
- เฮเลน พาล์มเมอร์ เอ็นเนียแกรม : ศาสตร์เพื่อความเข้าใจตนเองและผู้อื่น แปลจาก The ENNEAGRAM : Understanding Yourself and the Others in Your life โดย วาจาสิทธิ์ ลอเสรีวานิช (2548) กรุงเทพมหานคร มูลนิธิโกมลคีมทอง

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

นักแสดงนำภาพยนตร์ไทย

สมบัติ เมทะนี (2552 , 12 มกราคม) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
บ้านพักคุณสมบัติ เมทะนี กรุงเทพมหานคร
อรรณู นามวงศ์ (2551 , 12 พฤศจิกายน) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
โรงเรียนเสริมสวยเกษศยาม กรุงเทพมหานคร
สรพงษ์ ชาตรี (2552 , 17 มกราคม) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
มูลนิธิสมเด็จพระพุทธอาจารย์ (โต พรหมรังสี) นครราชสีมา
เนาวรัตน์ ยุกตะนันท์ (2551 , 15 ธันวาคม) สัมภาษณ์ โดย ภรณ์ ปักษานนท์
เซ็นทรัลพลาซ่า สาขาปิ่นเกล้า กรุงเทพมหานคร
ทูน หิรัญทรัพย์ (2551 , 19 ธันวาคม) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
บ้านพักของคุณทูน หิรัญทรัพย์ กรุงเทพมหานคร
จารุณี สุขสวัสดิ์ (2551 , 27 ตุลาคม) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
ร้านอาหารแบล็กแคนย่อน กรุงเทพมหานคร
สันติสุข พรหมศิริ (2551 , 1 พฤศจิกายน) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
เจ เอส แอล สตูดิโอ กรุงเทพมหานคร
จินตหรา สุขพัฒน์ (2551 , 20 ตุลาคม) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
ร้านอาหารภายในบริเวณตลาดบอง มาเช่ กรุงเทพมหานคร
ชาคริต แย้มนาม (2551 , 20 พฤศจิกายน) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
มนตรี สตูดิโอ กรุงเทพมหานคร
แอน ทองประสม (2551 , 8 พฤศจิกายน) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
สถานที่ถ่ายทำละครโทรทัศน์บริเวณสี่แยกแคราย นนทบุรี
ปิติกศักดิ์ เขาวานานนท์ (2551 , 10 ตุลาคม) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
บริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด กรุงเทพมหานคร
นภกปภา นาคประสิทธิ์ (2552 , 10 กุมภาพันธ์) สัมภาษณ์โดย ภรณ์ ปักษานนท์
ร้านอาหารบริเวณถนนลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

แบบสัมภาษณ์นักแสดงนำภาพยนตร์ไทย

โครงการวิจัยเรื่อง อัตลักษณ์ของนักแสดงนำในภาพยนตร์ไทยกับความสำเร็จในอาชีพ

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้ใช้ในการสัมภาษณ์นักแสดงนำภาพยนตร์ไทย โดยผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์และกรอกข้อมูลด้วยตนเอง

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลเบื้องต้น

เพศ..... อายุปี สถานภาพสมรส ศาสนา.....
 ระดับการศึกษา..... รายได้ต่อเดือน.....
 น้าหนัก..... ส่วนสูง.....

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่สร้างอัตลักษณ์ของนักแสดง

ประวัติความเป็นมาของนักแสดง

2.1 สถาบันครอบครัว

- 2.1.1 ต้นตระกูลมีเชื้อชาติ
- 2.1.2 บิดาประกอบอาชีพ
- 2.1.3 มารดาประกอบอาชีพ.....
- 2.1.4 เกิดที่จังหวัด.....อำเภอ.....ตำบล.....
 วันที่เกิด.....เดือนเกิด.....ปีเกิด.....
- 2.1.5 มีพี่น้องจำนวน.....คน เป็นบุตรคนที่.....
- 2.1.6 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว.....
- 2.1.7 ลักษณะครอบครัวเป็นแบบ (ปิด, เปิด, ปล่อย)
- 2.1.8 ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวเป็นแบบใด.....

2.2 การศึกษาการแสดง

- 2.2.1 ก่อนเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์คุณเคยเรียนหรือหาความรู้เกี่ยวกับการแสดงภาพยนตร์มาบ้างหรือไม่ จากที่ใด.....
- 2.2.2 เมื่อคุณเข้าสู่วงการแสดงภาพยนตร์แล้วคุณเรียนหรือหาความรู้เกี่ยวกับการแสดงภาพยนตร์เพิ่มเติมอีกหรือไม่อย่างไรและจากที่ใด.....

2.2.3 จากข้อ 2.2.1 และ 2.2.2 ถ้านักแสดงยังไม่เคยเรียนการแสดงภาพยนตร์
จากโรงเรียนการแสดง คุณเคยเรียนการแสดงภาพยนตร์จากโรงเรียนสอน
ศิลปะการแสดงบ้างหรือไม่จากที่ใด เมื่อไหร่ และเรียนนานแค่ไหน

.....

.....

ตอนที่ 3 **อัตลักษณ์ของนักแสดง**

แบบทดสอบบุคลิกภาพ

ในการสัมภาษณ์นักแสดงนำภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ ผู้วิจัยเลือกใช้เป็น
กรอบแนวคิดนพลักษณ์ในการตั้งคำถาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนแรก ผู้วิจัยอธิบายประวัติคุณลักษณะโดยย่อดังนี้

นพลักษณ์เป็นคำสอนโบราณของกลุ่มอิสลามซูฟี อธิบายบุคลิกลักษณะ 9 แบบที่ต่าง
ๆ กัน และความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกดังกล่าว ซึ่งช่วยให้เข้าใจถึงบุคลิกภาพของมนุษย์โดยแสดง
ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับศักยภาพของมนุษย์ในระดับต่าง ๆ

ขั้นตอนที่สอง มอบแบบทดสอบเพื่อแยกลักษณะต่าง ๆ ในนพลักษณ์ให้นักแสดง
นำภาพยนตร์โดยมีเนื้อหาแบบทดสอบ ดังนี้

แบบทดสอบเพื่อแยกลักษณะต่าง ๆ ในนพลักษณ์

แบบทดสอบเพื่อประเมินตนเองชุดนี้บรรยายถึงลักษณะบุคลิกภาพที่ต่างกัน 9 แบบ
ซึ่งไม่มีแบบใดเด่นหรือด้อยกว่าแบบอื่น ๆ แต่คนที่มีความรู้ในแบบต่าง ๆ กันจะมีทักษะในการ
มองโลกที่ต่างกันออกไป

ข้อความต่อไปนี้ตั้งแต่ข้อ A ถึง I เป็นคำบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับลักษณะทั้ง 9 ลักษณะ
โดยไม่ได้มีเจตนาที่จะบรรยายภาพบุคลิกหรือลักษณะของใครใดคนหนึ่งอย่างรอบด้าน ข้อความแต่ละ
ข้อความ อาจมีส่วนที่สอดคล้องกับคุณบ้างไม่มากนักก็ย่อมได้ แต่กรุณาเลือกข้อความที่คุณคิดว่า
สอดคล้องกับคุณมากที่สุด

ในการเลือก ควรพยายามมองภาพรวมของข้อมูลแต่ละตอน แทนที่จะคิดเพียงประโยค
หนึ่งประโยคใดออกมาแล้วถามตัวเองว่า “โดยรวมข้อความใดที่ตรงกับเรามากที่สุด” เมื่อเทียบกับ
ข้อความอื่น

ข้อแนะนำ

ถ้าคุณรู้สึกลำบากใจที่จะเลือกระหว่างข้อความ 2 ข้อ หรืออีกหลาย ๆ ข้อตามที่
บรรยายไว้ ให้ลองนึกว่าคนใกล้ชิด หรือสนิทกับคุณน่าจะบรรยายคุณด้วยข้อความใด นอกจากนี้

เนื่องจากลักษณะบุคลิกภาพมักจะแสดงออกอย่างเด่นชัดที่สุดในช่วงวัยหนุ่มสาว คุณอาจจะลองนึกว่าข้อความใดที่บรรยายลักษณะต่าง ๆ นี้ว่าจะตรงกับคุณมากที่สุด ตอนที่คุณมีอายุระหว่าง 20-30 ปี

แบบทดสอบการค้นหาลักษณะชุดที่ 1

A

ฉันจะมองสิ่งต่าง ๆ และตัดสินใจเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเด็ดขาด แบบใช่หรือไม่ใช่ ถ้าใช่ก็ต้องใช่ทั้งหมด ถ้าไม่ใช่ก็ไม่ใช่ไปเลย ไม่มีการคลุมเครือ โดยเฉพาะกับเรื่องราวที่สำคัญต่อตัวฉัน ฉันให้คุณค่ากับการเป็นคนเข้มแข็ง การเปิดเผยข้อตรง และการเป็นที่พึ่งพาได้ ฉันเป็นหรือคิดอย่างใดก็แสดงออกมานั้น ไม่มีการเสแสร้ง ฉันจะไม่เชื่อใจใครง่าย ๆ จนกว่าพวกเขาจะพิสูจน์ตัวเองได้ว่าไว้วางใจได้ ฉันชอบให้คนอื่นใช้ทำที่ที่ตรงไปตรงมากับฉัน ฉันมักจะรู้ทันได้เสมอถ้ามีใครกำลังเล่นไม่ซื่อโกหกหรือพยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมกับฉัน ฉันรู้สึกทนความอ่อนแอของคนอื่นไม่ค่อยได้ นอกจากนั้นจะเข้าใจเหตุผลของความอ่อนแอนั้น หรือเห็นว่าเขากำลังปรับปรุงแก้ไขอยู่ ฉันมักรู้สึกไม่ค่อยอยากจะทำตามคำสั่งหรือแนวทางที่วางไว้ ถ้าฉันไม่รู้สึกเห็นด้วย และมีความเคารพในตัวคนที่มีอำนาจตรงนั้นจริง ๆ ฉันชอบเป็นคนที่จะจัดการเสียมากกว่า ฉันพบว่าเป็นการยากมากถ้าจะไม่ให้ฉันแสดงความรู้สึกออกมาเวลาที่ฉันโกรธ ฉันพร้อมเสมอที่จะปกป้องและต่อสู้เพื่อเพื่อนสนิท เพื่อน ๆ หรือคนรัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่พวกเขาถูกปฏิบัติด้วยอย่างไม่ยุติธรรม ฉันอาจไม่จำเป็นต้องชนะคนอื่น ๆ ในการต่อสู้ทุกครั้ง แต่อย่างน้อยพวกเขาก็จะรู้ว่าฉันได้ต่อสู้อย่างเต็มที่แล้ว

B

ฉันมีมาตรฐานภายในที่สูงมากสำหรับเรื่องความถูกต้อง และฉันก็คาดหวังตัวเองว่า จะต้องทำให้ได้ตามมาตรฐานนั้นด้วย เป็นเรื่องง่ายมากสำหรับฉันที่จะมองข้อผิดพลาดในสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นอยู่และบอกได้ด้วยว่าจะแก้ไขมันให้ดีขึ้นอย่างไรบ้าง บางคนอาจจะมองว่าฉันเป็นคนชอบวิพากษ์วิจารณ์มากเกินไป หรือชอบเรียกร้องความสมบูรณ์แบบไม่มีที่ติ แต่มันก็เป็นเรื่องยากมากสำหรับฉันที่จะละเลยหรือยอมรับในสิ่งต่าง ๆ ที่ทำอย่างไม่ถูกต้อง ฉันรู้สึกภูมิใจในตัวเองมากกว่าถ้าให้ฉันรับผิดชอบทำอะไรแล้วละก็มั่นใจได้เลยว่าฉันจะทำสิ่งนั้นอย่างถูกต้อง บางครั้งฉันจะรู้สึกไม่พอใจมากเวลาที่คนอื่นไม่ได้พยายามจะทำสิ่งต่าง ๆ ตามที่ควรทำ หรือทำอะไรโดยไม่รับผิดชอบหรือไม่เป็นธรรม แม้ว่าฉันมักจะไม่ค่อยแสดงมันออกมาอย่างเปิดเผยต่อหน้าเขาก็ตาม สำหรับฉัน งานต้องมาก่อนความสนุกสนาน และฉันจะพยายามควบคุมความต้องการที่จะทำอะไรตามใจตัวเองไว้จนกว่าจะทำงานเสร็จเสียก่อน

C

ดูเหมือนว่าฉันจะมีความสามารถที่จะมองเรื่องต่าง ๆ จากทุกแง่ทุกมุม และเข้าใจมุมมองของทุกฝ่ายได้อย่างง่ายดาย จนบางครั้งอาจทำให้ฉันดูเป็นคนที่ตัดสินใจอะไรไม่ได้ เพราะฉันสามารถเห็นทั้งข้อดีและข้อเสียของทุก ๆ ด้านได้ทั้งหมด ความสามารถในการมองได้จากทุกแง่ทุกมุมนี้ทำให้ฉันสามารถช่วยเหลือคนอื่นแก้ไขความขัดแย้งที่เกิดจากความแตกต่างระหว่างพวกเขาได้ดี แต่ด้วยความสามารถอันเดียวกันนี้แหละที่ทำให้หลายครั้งฉันจะใส่ใจกับจุดยืน แผนการ และเรื่องที่มีความสำคัญสำหรับคนอื่น ๆ มากกว่าเรื่องของตัวฉันเอง จนบางทีฉันอาจจะตอบตัวเองไม่ได้จริง ๆ แล้วฉันต้องการอะไร และอะไรคือสิ่งที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับฉัน เป็นเรื่องปกติสำหรับที่จะดึงดูดความสนใจออกไปจากงานสำคัญ ๆ ที่ฉันกำลังพยายามทำอยู่ เวลาที่เป็นอย่างนั้นความใส่ใจของฉันจะถูกหันเหไปทำงานเล็ก ๆ ที่ไม่สลักสำคัญแทน เป็นเรื่องยากมากสำหรับฉันที่จะรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญจริง ๆ สำหรับฉัน และฉันก็มักจะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งด้วยการทำไปตามที่คนอื่นต้องการ ผู้คนรอบข้างมักเห็นว่าฉันเป็นคนง่าย ๆ ใจดี เป็นคนน่ารัก เพราะมักจะเห็นด้วยไม่ค่อยขัดกับใคร (ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ) ต้องเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสจริง ๆ ที่ทำให้ฉันเหลืออดจนแสดงความโกรธใครออกมาและตรง ๆ ฉันชอบชีวิตที่สบาย ๆ กลมกลืนและให้คนอื่นยอมรับฉัน

D

ฉันเป็นคนที่ไวต่อความรู้สึกของคนอื่น ฉันสามารถรู้ได้ว่าเขาต้องการอะไร แม้จะยังเกือบไม่รู้จักเขาเลยก็ตาม บางครั้งเป็นเรื่องน่าอึดอัดที่จะคอยไปรู้ซัดถึงความต้องการของคนอื่น โดยเฉพาะความเจ็บปวดและความรู้สึกไม่ค่อยมีความสุขของพวกเขา เพราะว่าฉันไม่สามารถช่วยอะไรเขาได้มากตามที่ฉันอยากจะทำ เป็นเรื่องง่ายมากสำหรับฉันที่จะเสียสละตัวเอง จนบางครั้งฉันอยากจะทำให้ตัวเองเป็นคนที่ปฏิเสธคนอื่นได้ดีกว่านี้ เพราะว่าฉันมักลงเอยด้วยการทุ่มเทพลังงานไปกับการใส่ใจดูแลคนอื่นมากกว่าที่จะดูแลตัวเอง ฉันจะเสียความรู้สึกมากมาย ถ้าคนอื่นคิดว่าฉันกำลังพยายามจัดการหรือควบคุมพวกเขาทั้ง ๆ ที่ฉันเพียงแต่พยายามจะทำความเข้าใจและช่วยเหลือพวกเขา ฉันอยากถูกมองว่าเป็นคนที่อบอุ่นและเป็นคนดีแต่ฉันรู้สึกว่าจะไม่ได้รับความสำคัญหรือไม่เป็นที่ชื่นชม ฉันจะกลายเป็นคนเจ้าอารมณ์ และเรียกร้องให้ได้ตามใจ ความสัมพันธ์ที่ดีมีความหมายสำหรับฉันมาก และฉันก็พร้อมที่จะทุ่มเทตัวเองอย่างเต็มที่เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีนี้ให้เกิดขึ้น

E

การเป็นเลิศในสิ่งที่ฉันทำ คือแรงจูงใจที่สำคัญสำหรับฉัน และตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันก็ได้รับการยอมรับอย่างมากจากผลงานและความสำเร็จที่มี ฉันทำอะไรต่ออะไรหลายอย่าง และมักจะประสบความสำเร็จในเกือบทุกเรื่องที่ผมมือทำ ฉันให้ความสำคัญกับสิ่งที่ฉันทำอย่างมาก

เพราะโดยรวมแล้วฉันเชื่อว่าคุณค่าของเราขึ้นอยู่กับผลงานที่เราทำสำเร็จและการยอมรับที่เราได้มาจากความสำเร็จนั้น ฉันมีอะไร ๆ ที่ต้องทำเยอะไปหมดจนไม่เคยมีเวลาพอ ฉันจึงต้องตัดเรื่องของความรู้สึกและการพิจารณาไตร่ตรองหรือทบทวนเกี่ยวกับตัวเองออกไปก่อน เพื่อที่จะได้ทำงานต่าง ๆ ให้เสร็จ ฉันเห็นว่ามีความต่าง ๆ ที่ต้องไปทำอยู่ตลอดเวลา จึงรู้สึกว่าจะไม่สามารถอยู่เฉย ๆ โดยไม่ทำอะไรได้ ฉันทนไม่ได้เลยกับคนที่ทำให้ฉันเสียเวลาโดยใช่เหตุ ถ้าฉันเห็นว่าโครงการที่คนอื่นทำไม่ยอมเสร็จสักที ฉันจะรู้สึกอยากเข้าไปจัดการกับมันเสียเองอยู่บ่อย ๆ ฉันชอบที่จะรู้สึกและถูกมองว่าเป็นคนที่สามารถควบคุมสถานการณ์และจัดการให้สิ่งต่าง ๆ เป็นไปตามที่ควรจะเป็นได้เสมอ อ้อ ! อย่างมองฉันผิดไปละ แม้ฉันจะชอบแข่งขัน แต่ฉันก็เป็นคนที่ทำงานเป็นทีมได้ดีมากเหมือนกันนะ

F

ฉันมองตัวเองว่าเป็นคนเงิบ ๆ เป็นคนช่างคิดช่างวิเคราะห์ที่ต้องการเวลาอยู่ตามลำพังมากกว่าคนส่วนใหญ่ ฉันชอบสังเกตความเป็นไปของสิ่งต่าง ๆ มากกว่าที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวพัวพันกับมัน ฉันไม่ชอบให้คนมาเรียกร้องอะไรกับฉันมากนัก หรือมาคาดหวังให้ฉันรู้และบอกถึงความรู้สึกของฉัน ฉันจะสามารถสัมผัสและเข้าถึงอารมณ์ ความรู้สึกของตัวเองได้ดีกว่า เมื่อฉันอยู่ลำพังอิสระจากผู้คน ไม่ใช่เวลาอยู่กับคนอื่น ฉันมักจะรู้สึกเพลิดเพลินไปกับประสบการณ์ที่เคยมีเมื่อฉันย้อนกลับไปทบทวนถึงมันได้มากกว่าเมื่อฉันอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริง ๆ ด้วยซ้ำ ฉันแทบไม่เคยรู้สึกเบื่อหน่ายเลยกับการอยู่ลำพังคนเดียว เพราะฉันมีชีวิตจิตใจที่ตื่นตัวอยู่ภายใน ฉันพอใจที่จะมีชีวิตแบบเรียบง่าย ไม่ซับซ้อนและพึ่งพาตนเองได้ เพราะฉันให้ความสำคัญมากกับการที่จะต้องปกป้องเวลาและพลังงานของตัวเอง

G

ฉันมีจินตนาการที่แจ่มชัด โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่อาจจะคุกคามต่อความปลอดภัยและความมั่นคง ฉันมักจะมองเห็นสิ่งที่จะเป็นอันตรายหรือไม่ปลอดภัยได้อยู่เสมอ และอาจรู้สึกกลัวได้มาก ๆ เหมือนกับว่ามันกำลังเกิดขึ้นจริง ๆ เลย ฉันอาจจะพยายามหลีกเลี่ยงอันตรายอยู่ตลอดเวลา หรืออาจจะตัดสินใจเข้าไป เดินหน้าชนกับมันตรง ๆ เลยก็ได้ จินตนาการของฉันยังนำไปสู่ความเป็นคนมีไหวพริบ ปฏิภาณ และมีอารมณ์ขันชนิดที่คาดไม่ถึงทีเดียว ฉันอยากให้ชีวิตเป็นไปด้วยความชัดเจนและแน่นอนมากกว่านี้ แต่โดยทั่วไปฉันมักจะรู้สึกไม่ไว้วางใจผู้คนและสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ฉันมักเห็นข้อบกพร่องหรือจุดอ่อนในความคิดเห็นของคนอื่นได้อยู่เสมอ และคงด้วยเหตุนี้แหละคนอื่นจึงมักจะมองว่าฉันเป็นคนเฉียบคมมาก ฉันมีแนวโน้มที่มักจะสงสัยและไม่ค่อยไว้วางใจคนที่มีความน่าเชื่อถือ และค่อนข้างจะอึดอัดมากกับการถูกมองว่าเป็นผู้มีอำนาจ เนื่องจากฉันสามารถมองเห็นความคิดที่เป็นกระแสหลักในสังคมนั้นมีข้อผิดพลาดอย่างไรบ้าง

ฉันจึงมีแนวโน้มที่จะเข้าข้างฝ่ายที่ด้อยโอกาสและเป็นฝ่ายเสียเปรียบในสังคม และอาจจะอุทิศต่อสู้เพื่อพวกเขา ถ้าเมื่อใดฉันตกลงปลงใจกับใคร หรือกับอุดมการณ์สักอย่างที่ฉันเชื่อมั่นแล้วละก็ ฉันจะจงรักภักดีกับคนนั้นหรือสิ่งนั้นมากทีเดียว

H

ฉันเป็นคนมองโลกในแง่ดี และสนุกกับการทำอะไรที่แปลกใหม่และน่าสนใจ สมองของฉันตื่นตัวมากและจะคิดเรื่องต่าง ๆ กลับไปกลับมามากมาย รวดเร็ว ฉันชอบที่จะนำความคิดต่าง ๆ เหล่านี้มาประสานเข้าด้วยกัน และจะรู้สึกตื่นเต้นมากเวลาที่สามารถเชื่อมโยงแนวความคิดที่ตอนแรกดูเหมือนไม่น่าจะเกี่ยวข้องกันเลยเข้าด้วยกัน ฉันชอบทำในสิ่งที่ตัวเองสนใจและจะมีพลังงานมากมายที่จะอุทิศให้กับมัน ฉันเบื่อกับที่จะจมอยู่กับงานที่ซ้ำซากจำเจและไม่เห็นผล ฉันชอบอยู่ในช่วงเริ่มต้นของโครงการ ในช่วงของการวางแผน ซึ่งมีทางเลือกที่น่าสนใจต่าง ๆ มากมายให้พิจารณา เวลาที่ฉันหมดความสนใจในเรื่องไหนไปแล้ว ก็เป็นเรื่องยากที่จะให้ฉันทนอยู่กับมันต่อไป เพราะฉันอยากจะเปลี่ยนไปทำเรื่องอื่นที่กำลังสนใจในตอนนั้น ถ้าบางสิ่งทำให้ฉันรู้สึกแย่หรือรู้สึกไม่ดี ฉันจะหันไปสนใจความคิดอื่นที่น่าพอใจกว่า เพราะฉันเชื่อว่าคนเราสมควรมีชีวิตที่น่ารื่นรมย์

I

ฉันเป็นคนที่อ่อนไหว และเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่แรงกล้า มีบ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกว่าคนอื่นไม่เข้าใจฉันและรู้สึกหัวเหว่ เพราะฉันรู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากคนอื่น ๆ พฤติกรรมของฉันอาจดู “เวอร์” เหมือนละครสำหรับคนอื่น ๆ และฉันมักจะถูกวิจารณ์ว่าอ่อนไหวและมีอารมณ์ความรู้สึกกับเรื่องต่าง ๆ มากเกินไป แต่สิ่งที่ดำเนินอยู่ภายในจริง ๆ ก็คือ ความปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์ทางอารมณ์และประสบการณ์อันลึกซึ้งของสัมพันธภาพ ฉันมักจะมีปัญหาในการที่จะชื่นชมความสัมพันธ์ที่ตัวเองมีในปัจจุบันให้ได้อย่างเต็มที่ตามที่ควรจะเป็น เพราะฉันมันจะอยากได้และไคว่ว่าในสิ่งที่ฉันไม่มี และละเลยในสิ่งที่มียู่ ฉันเฝ้าค้นหาความสัมพันธ์ทางอารมณ์มาตลอดชีวิต และการขาดความสัมพันธ์และเชื่อมโยงทางอารมณ์จะทำให้ฉันรู้สึกเศร้าสร้อยและหดหู่ใจ บางครั้งฉันรู้สึกสงสัยว่าทำไมคนอื่น ๆ จึงดูเหมือนจะมีอะไรมากกว่าฉันเสมอ มีความสัมพันธ์ที่ดีกว่า มีชีวิตที่มีความสุขมากกว่า ฉันมีศิลปะในตัว และสามารถเข้าถึงสุนทรียภาพที่ละเอียดอ่อน และสัมผัสถึงโลกภายในที่รุ่มรวยด้วยอารมณ์ความรู้สึกและความหมายที่ลึกซึ้งได้

3.1 บุคลิกภาพ

3.1.1 คุณคิดว่าลักษณะเด่นของคุณเป็นอย่างไร(นิสัยที่เด่นและบุคลิกภายนอกที่เด่น

.....

3.1.2 ในสายตาของคุณ คุณคิดว่าภาพลักษณ์ของคุณเป็นอย่างไร

.....

- 3.1.3 คุณคิดว่าภาพลักษณ์ที่คนอื่นมองคุณมีความสำคัญกับคุณบ้างไหมและอย่างไร
.....
- 3.1.4 คุณคิดว่าคนรอบข้างพูดถึงคุณว่าคุณเป็นคนอย่างไรและคุณรู้สึกอย่างไรต่อกำวิจารณ์เช่นนั้น
.....
- 3.1.5 คุณมีความรับผิดชอบต่องานหรือต่อความสมบูรณ์แบบของงานในระดับใด
.....
- 3.1.6 ในมุมมองของคุณคิดว่ามาตรฐานมีความสำคัญอย่างไร
.....
- 3.1.7 คุณมีความคิดอย่างไรเกี่ยวกับการมีคู่แข่งหรือการแข่งขันและคุณมีวิธีแข่งขันอย่างไร
.....
- 3.1.8 คุณเข้ากับคนรอบข้างได้ไหม (เช่น เข้ากับคนในกองถ่าย)
.....
- 3.1.9 คุณคิดว่าความปลอดภัยมีความสำคัญกับคุณแค่ไหน
.....
- 3.1.10 คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับการสร้างความมั่นคงในชีวิต (เช่น การประกันชีวิต, ซื้อบ้าน)
.....
- 3.1.11 คุณรู้สึกอย่างไรเวลาที่ต้องทำสัญญาผูกมัดตัวเองในเรื่องต่างๆ
.....
- 3.1.12 เวลาที่คุณไม่ชอบอะไรบางอย่างแล้วต้องปฏิเสธ คุณมีวิธีอย่างไร
.....
- 3.1.13 คุณคิดว่าคุณเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้งานแต่ละอย่างของคุณประสบความสำเร็จหรือไม่
.....
- 3.1.14 เวลาที่คุณอยู่ในกลุ่มเพื่อนๆ คุณมักมีบทบาทเป็นผู้นำหรือผู้ตาม
.....
- 3.1.15 คุณมีเพื่อนสนิทมากหรือน้อยแค่ไหน
.....

- 3.1.16 เมื่อมีความคิดเห็นแตกต่างจากผู้อื่น คุณแสดงออกมาอย่างไร
.....
- 3.1.17 เวลาคุณโกรธหรือไม่พอใจมากๆ คุณแสดงออกมาอย่างไร
.....
- 3.1.18 หากเปรียบเทียบอารมณ์ของคุณกับทะเล คุณคิดว่าคุณจะเป็นทะเลลักษณะใด
.....
- 3.1.19 เวลาเห็นคนอ่อนแอหรือมีคนถูกรังแก คุณมีวิธีช่วยเหลืออย่างไร
.....
- 3.1.20 ในวันเกิดของคนรัก คุณทำอะไรพิเศษให้เขาบ้าง
.....
- 3.1.21 คุณคิดว่าคุณมีลักษณะเฉพาะตัวหรือคุณสมบัติพิเศษที่ทำให้รู้สึกว่าคุณ
ไม่เหมือนคนอื่นไหม และอย่างไร
.....
- 3.1.22 คุณคิดว่าความสำเร็จมีความหมายสำหรับคุณอย่างไร
.....
- 3.1.23 คุณประสบความสำเร็จแล้วคิดว่าชีวิตยังขาดสิ่งสำคัญอะไรที่ต้องการอีกบ้าง
หรือไม่
.....
- 3.1.24 คุณคิดว่าการหาความรู้หรือหาข้อมูลมีความจำเป็นแค่ไหนในยุคที่สภาพ
สังคม เศรษฐกิจ เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว
.....
- 3.1.25 คุณปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในยุคที่สังคม เศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง
อย่างรวดเร็วอย่างไร
.....
- 3.1.26 เรื่องของความเป็นส่วนตัว เช่น เวลา พื้นที่ มีความสำคัญหรือจำเป็นต่อคุณ
อย่างไร
.....
- 3.1.27 เวลาที่เหนื่อยจากงานคุณมีวิธีพักผ่อนอย่างไร
.....

3.1.28 คุณใช้ชีวิตส่วนตัวด้วยการท่องเที่ยวหรือผจญภัยอย่างไร

.....

3.1.29 คุณคิดว่าคุณให้ความสำคัญกับการวางแผนก่อนการลงมือทำงานจริงมากน้อยแค่ไหน

.....

3.2 ทักษะติดต่อตนเอง

3.2.1 คุณคิดว่าคุณมีรูปร่างเป็นอย่างไร

.....

3.2.2 คุณคิดว่าคุณชอบส่วนใดในรูปร่างของคุณมากที่สุด และเพราะอะไร

.....

3.2.3 คุณคิดว่าคุณมีหน้าตาเป็นอย่างไร

.....

3.2.4 คุณคิดว่าคุณชอบอวัยวะส่วนใดบนใบหน้าของคุณมากที่สุดและเพราะอะไร

.....

3.2.5 คุณคิดว่าคุณมีสุขภาพเป็นอย่างไร

.....

3.2.6 คุณให้ความสำคัญกับการดูแลสุขภาพเป็นอย่างไรและมีวิธีดูแลสุขภาพตนเองอย่างไร

.....

3.2.7 คุณมีแนวทางการดำเนินชีวิตอย่างที่คุณอยากจะเป็นหรือไม่และอย่างไร

.....

3.2.8 คุณมีการปฏิบัติเพื่อให้ชีวิตมุ่งหน้าไปในแนวทางดำเนินชีวิตอย่างที่คุณอยากจะเป็นอย่างไร

.....

3.2.9 คุณมีบุคคลตัวอย่างอย่างที่คุณอยากจะเป็นหรือไม่ และอย่างไร และเหตุใดจึงเลือกบุคคลดังกล่าว

.....

3.2.10 คุณมีการปฏิบัติเพื่อให้ตนเองเป็นเหมือนบุคคลตัวอย่างหรือไม่และอย่างไร

.....

3.2.11 คุณชอบอะไรในตัวเองมากที่สุด นอกเหนือไปจากสิ่งที่อยู่ภายนอก เช่น รูปร่าง หรือหน้าตา

.....

3.2.12. คุณมีคติประจำใจอย่างไร

.....

3.3 ทักษะติดต่อสังคม

3.3.1 คุณคิดว่าสังคมภายในประเทศไทยมีปัญหาอย่างไรและควรมีวิธีแก้ไขอย่างไร

.....

.....

3.3.2 คุณคิดว่าสังคมระดับโลกมีปัญหาอย่างไรและควรมีวิธีแก้ไขอย่างไร

.....

.....

3.4 ทักษะติดต่ออาชีพทางการแสดงภาพยนตร์

3.4.1 คุณตัดสินใจเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์ด้วยเหตุผลอย่างไร

.....

.....

3.4.2 คุณมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชีพการแสดงภาพยนตร์ในประเทศไทยอย่างไร

.....

.....

3.4.3 คุณคิดว่าอาชีพการแสดงภาพยนตร์ในประเทศไทยมีความมั่นคงหรือไม่ และอย่างไร

.....

.....

3.4.4 คุณคิดว่าแวดวงสังคมของนักแสดงภาพยนตร์ในประเทศไทยมีลักษณะเป็นอย่างไรมีความใกล้ชิดสนิทสนมช่วยเหลือซึ่งกันและกันหรือไม่และอย่างไร

.....

.....

3.4.5 คุณคิดว่าวินัย ความตั้งใจจริง และรับผิดชอบ มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.4.6 คุณคิดว่าเพราะอะไรจึงทำให้คุณสามารถทางการแสดงภาพยนตร์

.....

3.4.7 คุณคิดว่าการเข้าสังคมในแวดวงของนักแสดงภาพยนตร์หรือการพบปะบุคคลที่อยู่ในวงการภาพยนตร์บ่อยๆ มีผลต่อความสำเร็จในอาชีพการเป็นนักแสดงภาพยนตร์หรือไม่และอย่างไร

.....

3.4.8 เมื่อเข้าสู่อาชีพนักแสดงภาพยนตร์แล้วคุณมีการปรับตัวอย่างไร

.....

3.4.9 คุณคิดว่าระหว่างนักแสดงที่มีฝีมือล้วนๆ กับ นักแสดงที่ได้รับการสนับสนุนจากค่ายหนังคุณคิดว่าใครจะประสบความสำเร็จมากกว่ากันและเพราะเหตุใดหรือต้องมีทั้งสองอย่างจึงจะประสบความสำเร็จ

.....

3.4.10 คุณคิดว่าพรสวรรค์มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.4.11 คุณมีเป้าหมายของตนเองต่ออาชีพการเป็นนักแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.4.12 คุณมีวิธีปฏิบัติตนเพื่อบรรลุเป้าหมายของตนเองต่ออาชีพการเป็นนักแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.4.13 คุณภูมิใจในการเป็นนักแสดงภาพยนตร์เพียงไร และเพราะเหตุใด

.....

3.4.14 คุณมีวิธีการรักษาชื่อเสียงที่ได้รับจากการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5 เทคนิคการแสดงภาพยนตร์

3.5.1 คุณคิดว่าความเชื่อในเรื่องสมมติมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.2 คุณคิดว่าความเข้าใจในสถานการณ์จำลอง (ยุคสมัย เวลา สถานที่ ฉาก แสง สี เสียง) มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.3 คุณคิดว่าจินตนาการมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.4 คุณคิดว่าการมีสมาธิมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.5 คุณคิดว่าการแสดงออกอย่างสมจริงหรืออย่างเป็นธรรมชาติมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.6 คุณคิดว่าการรับ - ส่งอารมณ์ที่เหมาะสมกับผู้แสดงอื่นมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.7 คุณคิดว่าการปรับเปลี่ยนตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทที่มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.8 คุณคิดว่าจังหวะและความเร็วในการแสดงออกที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.9 คุณคิดว่าการนำประสบการณ์ในชีวิตตนเองแล้วนำมาใช้ในการแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.10 คุณคิดว่าความชอบในศิลปะการแสดงและความต้องการที่จะแสดงออกมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.11 คุณคิดว่าความพร้อมของร่างกายและเสียงมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.12 คุณคิดว่าความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงออกอย่างเหมาะสมมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.13 คุณคิดว่าความพร้อมของประสาทสัมผัสมีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์อย่างไร

.....

3.5.14 คุณคิดว่าความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์มีความสำคัญต่อการแสดงภาพยนตร์
อย่างไร

.....

3.5.15 คุณคิดว่าความสามารถในการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัวและนำมาปรับใช้ในการ
แสดงภาพยนตร์มีความสำคัญอย่างไร

.....

3.5.16 คุณคิดว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญที่สุดต่อการแสดงภาพยนตร์ (ได้แก่ สมาธิ,จินตนาการ,
ความเชื่อ)

.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายภรณ์ ปักยานนท์
วัน เดือน ปีเกิด	19 ตุลาคม พ.ศ. 2507
สถานที่เกิด	เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	นบ. (นิเทศศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช)
สถานที่ทำงาน	บริษัท ผกาพัฒน์ จำกัด
ตำแหน่ง	นักแสดง และผู้จัดการ